

“KESK bütün ihraçları direnişe çağırmalı ve var olan direnişleri büyütmeli”

Istanbul'da ihraç saldırısına karşı direnen kamu emekçisi Hüseyin Demir'le süreç ve direniş üzerine konuştuk...

s.4

“İşimize ve iş güvencemize sahip çıkıyoruz!”

İşten atılan kamu emekçisi ve ESM Ankara 1 No'lu Şube yöneticisi Ömer Kök ile konuştuk...

s.6

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

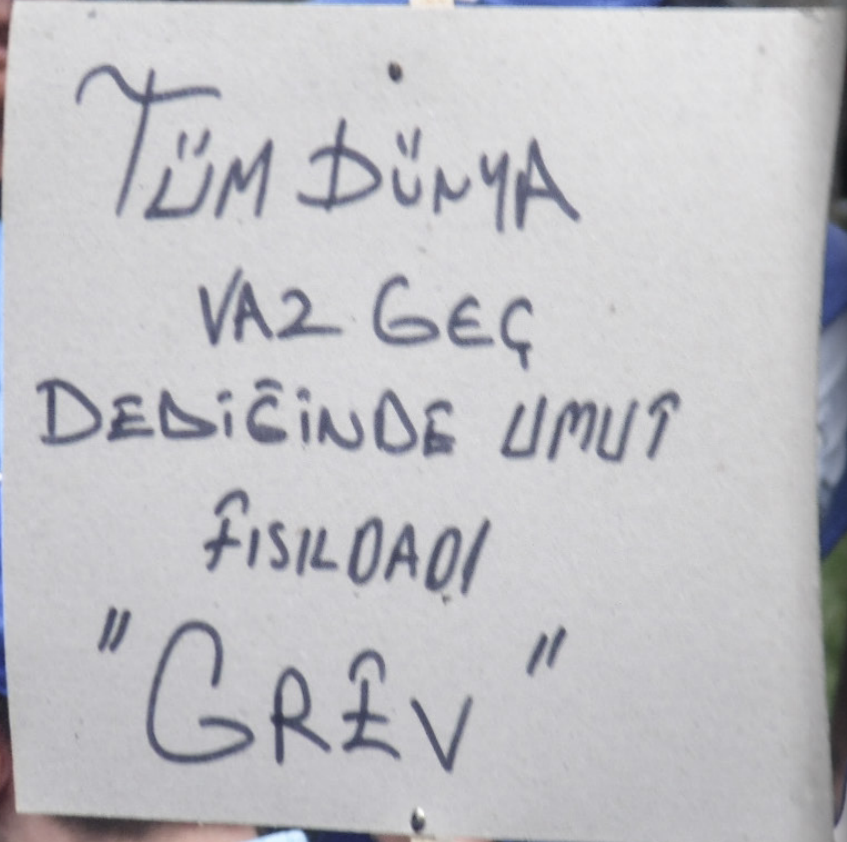
Sayı 2017 / 23
16 Haziran 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak2.net

AKP iktidarı hak arama mücadelesini tamamen ortadan kaldırmak istiyor!

Gecit vermeyelim!

Sıtmaya razı olmak ya da mücadele etmek

İşçilerin umudunu öz gücüne değil de, meclis muhalefetine sıkıştıran “muhteşem üçlü”nün sermayeye ne denli muazzam bir destek verdiği ortadadır.

Trump'ın Vahhabilerle “kılıç dansı” ve Katar krizi

ABD Başkanı D. Trump'ın Suudi Arabistan ve İsrail'i ziyaretinin ardından tetiklenen “Katar krizi”, gerici rejimler arasındaki çatlağı derinleştirdi.

“Bağımsızlık referandumu” ve sermaye devleti

Onlar için Güneydeki Kürt sorunu, Musul ve özellikle Kerkük sorunudur. Kerkük'ü kaybetmek demek çok büyük zenginliği kaybetmek demektir.

İşçi sınıfının devrimci tarihinden bir kesit: Alpagut Direnişi

s.12

İngiltere seçimi ve İşçi Partisi'nin yükselişi

s.16

AKP iktidarı hak arama mücadelesini tamamen ortadan kaldırmak istiyor

Geçit vermeyelim!

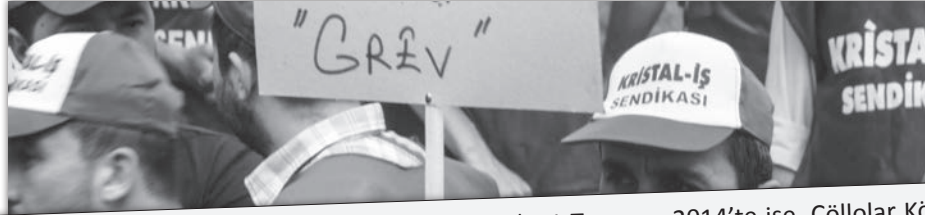
Ekte sunulan yasaklar listesi, İslam'ı siyasetin bir aracı olarak kullanan AKP iktidarının işçi sınıfının grev hakkını tamamen ortadan kaldırmaya yeminli olduğunu gözler önüne seriyor. Zira son 14 yılda büyük işletmeler için alınan bütün grev kararları ya başlamadan ya başlar başlamaz yasaklanmıştır. Yani grev yasakları tekil ya da tesadüfi değil, tamamen sistematiktir.

Grev yasakları, "milli güvenliğinin ve halk sağlığının tehdit edildiği" gerekçesine dayandırılıyor. Grevlerin bu gerekçelerle yasaklanması Türkiye işçi sınıfının onuru ve aklıyla alay etmekten başka bir anlam taşımıyor. Çünkü İŞİD ve El Kaide'nin barbar katilleri için ülkeyi yolgeçen hanına çevirenlerin, hak arayan işçilerin "milli güvenlik" ve "halk sağlığı" için tehdit oluşturduğunu iddia etmelerinin başka bir anlamı yoktur.

DİN İSTİSMARLARININ "FITRAT"İ

Siyaseti din istismarı, inanç sömürüsü üzerine inşa eden AKP, pek çok konuda takkiye yapsa da, emek düşmanlığında ilk günden beri tutarlı bir çizgi izliyor. İşçi sınıfı kuşaklarının on yılların mücadelesiyle kazandığı hakları AKP iktidarı parça parça geri aldı. Son vuruş için kıdem tazminatına da göz dikmiş durumda. "Kadrolu işçi"ye tahammül etmeyen bu zihniyetin iktidarında sözleşmeli çalışmak bile bir "şans" sayılır oldu. Artık taşeron, ücretli, kiralık işçi dönemindeyiz. Yani ücretli köleliğin en kuralsız halleri geçerlidir.

İş cinayetlerinde ise, dünya rekoru kırılıyor. 301 işçinin katledildiği Soma faciası için, "bu işin fitratında var" diye vaaz veren AKP'nin büyük şefi T. Erdoğan, "kelle koltukta işçilik döneminin" başladığını da ilan ediyordu. Tesadüfen katliamdan kurtulan işçiyi danışmanına tekmelettiren bu zihniyete göre işçi -seçim/referandum dönemlerini saymazsak-, sermaye için artı-değer üreten herhangi bir aparattan farksızdır. Ne hakkı, ne hukuku, ne kıymeti, ne örgütü olabilir. Sakat kalsa da, ölse de onların umurunda

AKP'nin yasakladığı grevler

- * 1 Temmuz 2003'te Petrol-İş'in örgütlü olduğu Petlas Lastik Sanayi ve Ticaret AŞ'deki grev yasaklandı.
- * 8 Aralık 2003'te, Kristal-İş üyesi 5 bin Paşabahçe işçisinin grevi başlamadan yasaklandı.
- * Paşabahçe işçileri 30 Ocak 2004 günü greve yeniden başladı. Ancak grev ikinci kez yasaklandı.
- * 21 Mart 2004'te Lastik-İş'in, 5 binin üzerinde işçinin çalıştığı 20 ayrı fabrikada aldığı grev kararı yasaklandı.
- * 1 Eylül 2005'te, Türkiye Maden-İş'in örgütlü olduğu Erdemir Madencilik'teki grev yasaklandı.
- * 27 Haziran 2014'te Şişecam'a bağlı 10 cam fabrikasındaki grev, 8. gününde yasaklandı.

değil. Ne de olsa "fitratında var."

Siyasal İslam'ın fitratında "hak arama" diye bir mefhumu yer yoktur. Zira onlara göre işçi hak ararsa "ayaklar baş olur" ve orada "kıyamet kopar." Bunu önlemenin yolu hak arayan, onuruyla yaşamak isteyen işçiyi sendika ağalarıyla kuşatmak, bu yetmiyorsa kolluk kuvvetlerini harekete geçirmektir. Onlara göre işçi onurlu bir sınıfın mensubu değil, biat etmesi gereken bir kuldur. Bu "iyi kul" ne grevden söz eder, ne hak arama mücadelesinin gölgesine yaklaşır. O, kendisine verilenle rıza göstermeli, bunun için köşesine çekilip şükretmekle yetinmelidir.

ONLAR İÇİN, HAK ARAYAN ONURLU İŞÇİLER DEĞİL 'KÖLE KULLAR' MAKBULDUR

AKP'nin en yakın dostları, petrodolar zengini Körfez şeyhleridir. Siyasal islamcılarının kurmak istedikleri şeriat düzeniyle yönetilen Suudi Arabistan, Katar, Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerde, işçilerin hiçbir hakkı yoktur. Özellikle Asyalı işçilerin köle gibi çalıştırıldığı bu ülkelerde ne sigorta, ne sendika, ne sosyal hak, ne iş hukuku diye bir şey var. İşçiler patronlar tarafından belirlenen ücreti aldıklarında bile kendilerini "şanslı" sayabiliyorlar.

* 21 Temmuz 2014'te ise, Çöllolar Kömür Sahası işyeri ile Çayırhan Kömür İşletmesinde, Türkiye Maden İşçileri Sendikası'nın grev kararı yasaklandı.

* 29 Ocak 2015'te Birleşik Metal-İş'in 22 fabrikada başlattığı grev yasaklandı.

* 18 Ocak 2017'de Asil Çelik'te ilan edilen grev yasaklandı.

* Birleşik Metal-İş'in EMİS'e bağlı işyerlerinde 20 Ocak 2017'de başlattığı grev yasaklandı.

* 20 Mart 2017 tarihinde Akbank grevi başlamadan yasaklandı.

* 24 Mayıs 2017 günü başlayacak olan Şişecam işçilerinin grevi yasaklandı.

* 6 Haziran 2017 günü Mefar ilaç işçilerinin grevi yasaklandı.

O lüks ve şatafat timsali binaları yapıyor güneş altında inşa eden işçilerin herhangi bir haktan yoksun, köle gibi çalıştırılmaları, siyasal islamcı zihniyetin egemen olduğu yerde işçi sınıfına reva görülen çalışma ve yaşam koşulları hakkında açık bir fikir veriyor. T. Erdoğan başta olmak üzere, AKP şeflerinin sık sık Körfez ülkelerine seyahat ettikleri, orada tanık oldukları çalışma yaşamına özendiklerinden kuşku duyulmamalıdır. Grevleri yasaklamaları, kiralık işçiliğin önünü açmaları, hak arayan işçiyi "terörist" ilan etmeleri, "ayaklar baş olursa kıyamet kopar", "işçiliğin fitratında ölüm vardır" türünden vaazları dillendirmeleri rastlantı değildir. Vaazları da, icraatları da Körfez şeyhlerinin çalışma sistemini Türkiye'de ikame etmek istediklerine dair kuşku bırakmıyor.

İşçiler köle gibi çalışmayı kabul etmeli ki, hak aramak, grev yapmak gibi "terör eylemleri"nden uzak durmalı ki, onlar saraylarda sefahat sürebilsin, ayakkabı kutuları dolarlarla dolup taşsın, gemicikleri okyanuslarda yüzebilsinler...

İŞÇİ SINIFI HEVESLERİNİ KURSAKLARINDA BIRAKACAKTIR

AKP iktidarı, anayasada yazılı olmasına rağmen, işçi sınıfını fiilen grev silahın-

dan yoksun bırakmıştır. 14 yıldır devam eden bu fiili durumun oluşmasının temel sorumlularından biri sendika bürokrasisidir. Çünkü sendikalara egemen olan kast, fiili grevlerle yasakları çöpe atmak yerine, direnmek isteyen işçileri teskin etmek ve yasağa uyulmasını sağlamak için çaba harcamıştır. Yine de esas zaaf, bürokratik kastın cendresini parçalama gücü ve iradesini ortaya koyamayan, dolayısıyla iktidarın grev yasaklarını çöpe atamayan işçi sınıfının saflarındadır.

Kuşkusuz ki, işçi sınıfının özellikle ilerici/öncü kuşağı bu yasaklardan büyük bir rahatsızlık duymuş, grev hakkını kullanabilmek için eylemler gerçekleştirmiş, küstahça yasağı tanımak istememiştir. Buna rağmen AKP'ye geri adım atılabilecek kararlılıkta fiili grevler gerçekleştirememiştir. Elbette bu herşeyin bittiği anlamına gelmiyor. Sınıf içinde halen kendilerine "reisçi" diyen "celladına aşık" bazı işçiler olsa da işçi sınıfının geniş kitlesi, grev gibi etkili bir silahtan vazgeçmeyecektir.

Ülkeyi OHAL rejimi ve KHK'larla yöneten, hiçbir yasa, kural, kaide tanımayan AKP'nin yasaklarını çöpe atmak kolay değil. Hak arama mücadelesini tamamen ortadan kaldırmak isteyen bu zihniyetle baş edebilmek için taban örgütlülüğünü sağlamlaştıran kenetlenen, mücadelede kararlı, meşru haklarının gasp edilmesine hiçbir koşulda tahammül etmeyen işçilerin eylem alanlarına çıkmaları gerekmektedir. İşçi sınıfı, fiili grev silahını da kullanma kararlılığıyla mücadele sahnesine çıktığında AKP'yi de, patronları da, sendika bürokratlarını da dize getirmek zor olmayacaktır.

Saraçhaneleri, Kavelleri, 15-16 Haziranları, Tarişleri, 1 Mayısları, '89 bahar eylemlerini, Zonguldakları, Paşabahçeleri, Tekelleri, Greifleri, Metal Fırtınaları yaratan işçi sınıfı, grev silahını din istismarcıları, inanç sömürücülerine terk etmeyecektir. Din bezirganlarının işçi sınıfını tıpkı Körfez şeyhleri gibi kölece çalıştırma hevesleri kursaklarında kalacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/23 * 16 Haziran 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak2.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Ölümü görüp, sıtmaya razı olmak ya da mücadelenin yolunu tutmak!

Kıdem tazminatı hakkının fon aldatmacasıyla gaspının gündemde olduğu bu süreçte dikkatler doğal olarak sendika konfederasyonlarına kaymaktadır. Bu tarihsel saldırı girişimi karşısında ne gibi bir mücadele programları olduğu merak edilmektedir. Zira kıdem hakkı konusunda kırmızı çizgilerden bahseden, genel grev nedeni sayan konfederasyonların söylemden öte ne yapıp ne yapmadıkları sürecin gidişatı açısından önemlidir. Ancak gelinen yerde görmekteyiz ki, sendikal bürokrasi şaşkınlıkta, şimdiye dek olduğu gibi işçi sınıfının hak kayıpları karşısındaki tavrı devam etmekte, dişe dokunur eylemsel süreçlerden özenle kaçınılmaktadır.

Sermaye ve hükümetin “artık sona geldik” demelerine rağmen, sendikal bürokrasinin başını tutanların yüzü, sözde temsil ettiği işçi sınıfına dönmemektedir. Sendikal bürokrasinin yüzü düzen partilerinin “muhalafetine” bakmaktadır. DİSK, Türk-İş ve Hak-İş’in CHP’nin ‘Kıdem Tazminatı Çalıştayı’na katılarak ‘ortak’ bir metne imza atmaları da bunu göstermektedir.

Sermayenin çıkarları konusunda ne denli hassas olduğunu bildiğimiz CHP’nin çalıştayındaki tablo yeterince açıktır. Zira çalıştaya, işçi konfederasyonlarına bağlı sendika başkanları dışında patronlar adına TOBB’dan da temsilciler katılmıştır. “İş barışı”, “sosyal diyalog” diyerek sözde her iki tarafın çıkarı adına uzlaşma yolları arayan CHP’nin aracılığında bir araya gelinen bu çalıştayda tabii ki ne bir eylemsel tutumdan ne de genel greve hazırlıktan bahsedilebilirdi.

İşçilerin umudunu kendi öz gücüne değil de, meclis muhalafetine sıkıştıran bu “muhteşem üçlü”nün sermayeye ne denli muazzam bir destek verdiği ortadadır. Onların misyonu budur. Yüzlerini fab-

İşçilerin umudunu kendi öz gücüne değil de, meclis muhalafetine sıkıştıran bu “muhteşem üçlü”nün sermayeye ne denli muazzam bir destek verdiği ortadadır. Onların misyonu budur. Yüzlerini fabrikalara, işçilere dönecek halleri olmadığını biliyoruz.

rikalara, işçilere dönecek halleri olmadığını biliyoruz. Sendikal bürokrasinin ve emek adına politika yaptığı yalanını gündeme getiren CHP’nin misyonu, tarihsel örneklerinden de görüldüğü üzere, işçilerin eyleme geçme potansiyellerini baştan bloke etmek, bu mücadele potansiyelini eritmektir. Onların deyimiyle, “Zor bir araya gelen sendikaların, kıdem tazminatı konusunda ortak bir metne imza atmış olması bir başarı” değil, bir kez daha tarihsel bir satışın belgesi, ön hazırlıklarıdır.

Zira gerek bu üç işçi konfederasyonu- nun başını tutan bürokrasinin, gerekse

CHP gibi kurulu düzenin sol ayağı olan bir partinin icraatları işçi sınıfının tarihinde yazılıdır. Örneğin yıl dönümünü kutladığımız 15-16 Haziran Direnişi’nde işçilerin mücadelesinin “sınırları aşması” üzerine sendikal bürokrasinin ve de tabii ki CHP’nin işçilere eylemi bitirme, geri dönme çağrıları unutulmayacaktır.

Bir başka önemli örnekse, sermayenin neo-liberal politikalarına uyumlu bir şekilde mevzuata esnekliği getiren, işçiyi korumaktan ziyade, işletmeyi koruma mantığıyla hazırlanan ve 2003’te çıkan 4857 sayılı iş yasasına olan katkılarıdır. “Sosyal diyalog ürünü” olarak sunulan

bu kölelik yasasının ön hazırlığında oluşturulan Bilim Kurulu’na katılarak bu yasayı cılalayan Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarının imzası asla unutulmayacaktır. CHP de o zaman aynı arabulucu haliyle birkaç itiraz davası açmış, yasayı kabul edilebilir sınırlara çekecek törpüleyici müdahalelerle sürece dahil olmuştu.

AYNI UĞURSUZ HİKAYE TEKRARLANMIYOR MU?

Kıdem tazminatı hakkı için düzenlenen bu çalıştayda da aynı tarzla hareket edilmektedir. “Kıdem tazminatının geçmişi ve geleceği Türkiye’nin önde gelen akademisyenleri ve sendikalardan uzmanlar ile tartışılan” bu çalıştay sonrasında “Cumhuriyet Halk Partisi olarak kıdem tazminatının geriye götürülmesi gerektiğini ifade ettik, görüşlerimizi hükümete ilettik” demekle yetinilmiştir. Sermaye bir kez daha AKP eliyle ölümü gösterip, CHP ve sendikal bürokrasi eliyle de sıtmaya razı etme taktiğindedir.

İşçi sınıfının önündeki seçenekler bellidir. Ya ortada oynanan mizansene seyirci kalıp, köleliğe boyun eğilecek ya da hepsini bir kenara itip kendi öz gücüne güvenerek, bağımsız sınıf çıkarları için harekete geçilecek...

Kıdem tazminatının gaspına din örtüsü

İşçi ve emekçilerin her türlü hak arama eylemini kökten reddeden ve biat kültürü yaratmaya çalışan, işçilerin iş cinayetlerinde katledilmesini “fitrat” olarak tanımlayıp meşrulaştırmaya çalışan dinci gerici, kıdem tazminatı hakkının gaspını da dini demagogilerle gerekçelendirmeye çalışıyor.

Dinci gericiliğin tanınan yüzü olan ve kamuoyunda “Cübbeli Ahmet Hoca” olarak bilinen Ahmet Mahmut Ünlü, geçmişte katıldığı bir televizyon prog-

ramında kıdem tazminatı ile ilgili soruyu yanıtladı. “İşten çıkarılınca kıdem tazminatı almak caiz midir?” sorusunu yanıtlayan Ünlü, “Caiz değil. Çünkü, kıdem tazminatı hakkı değil, maaşını almış. Kendi çıksa alamıyor, adam çıkarırsa alıyor. Hakkı olsa kendi çıksa da alması lazım. Demek ki hakkı değil” diye konuştu.

Kıdem tazminatı hakkının gaspına dini örtü olan açıklamaların yer aldığı video yine gündeme oturdu.

“KESK bütün ihraçları direnişe çağırmalı ve var olan direnişleri büyütmeli”

İstanbul'da ihraç saldırısına karşı direnen kamu emekçisi Hüseyin Demir'le süreç ve direniş üzerine konuştuk...

- Sokak Okulu süreci nasıl başladı?

- Akşam 686 sayılı ihraç listesine bakıp kendi adımızı (eşimle birlikte) gördüğümüzde ilk aklımıza gelen şey “Bu saldırıya karşı ne yapabiliriz?” sorusuna cevap aramak oldu. Sabah ilk işim velilerime durumu mesajla bildirmek oldu. İhraç edilen öğretmenlerin pek çoğu, müdür ve müdür yardımcılarının tehditkar ve soğuk bir şekilde kendilerine ihraç edildiklerini bildirmelerinin ardından arkadaşlarıyla bile vedalaşmadan korku, kaygı ve utanç içinde bir suçlu gibi okullarından kaçarak uzaklaşmışlardı. Ben ihraç edildikten sonra ilk işim velilerime durumu anlatmak oldu, her fırsatta okul önünde öğrencilerimle görüştüm, okuldaki öğretmen arkadaşlarımla vedalaştım ve direneceğimin mesajını verdim. Beni okuldan ve öğrencilerimden koparamadılar.

Birgün velilerim okul önündeki Mehmet Akif Ersoy Parkı'nda bir piknik yapma kararı almışlardı. Bu piknik sırasında Sokak Okulu kararını aldık. Burada şunu da aktarmam gerekiyor, mücadele yoldaşım Mehmet Sarı öğretmen Vasfi Rıza Zobu ilkokulu önünde “Adalet için kitap okuyoruz” adı altında velileriyle okuma etkinliği yapıyordu. Mehmet öğretmenle uzun süredir sokak okullarını nasıl yaygınlaştırebileceğimizi düşünüyorduk. Bu kararda bu görüşmelerin de büyük etkisi var.

Sokak Okulumuzun işleyişi çok basitti. Her Salı saat 11.30-12.30 arasında veliler ve öğrencilerle bir araya gelip kitap okuyorduk. Ben etkinlik başlamadan önce gelip “Öğretmenimizi geri istiyoruz”, “Öğrencilerimi geri istiyorum” yazılı iki pankartı etkinlik alanına asıp, tabloları yerleştirerek etkinlik alanını hazır hale getiriyordum. Veliler ve öğrenciler geldikten sonra 5 dakikalık bir konuşma yapıp okumaya başlıyorduk. Bu konuşmalarda ilk gün KHK ve ihraç edilişimiz hakkında bilgi verdim, sonraki günler, Samed Behrengi'nin *Küçük Kara Balık* ve Richard Bach'ın *Martı* gibi kitaplarını velilere ve öğrencilere tanıttım. Okuma bittikten sonra da etkinlik alanındaki eşyalarımızı alıp alanı düzenleyip dağılıyorduk. Veliler, Samed Behrengi kitapları ve anne-babalık üzerine kişisel gelişim kitapları okurken, öğrenciler klasik batı masallarını okuyorlardı. Okumayı başla-

ryla tamamlayan öğrencilere bir belge veriyorduk. Bu belgeler öğrencilerin güdülenmesini sağlıyor ve kitapları daha dikkatli ve özenli okumalarını sağlıyordu.

- Altı hafta devam eden sokak okulu etkinliğinde herhangi bir baskıyla karşılaştınız mı?

- Yaptığımız etkinlikte megafon yoktu, slogan yoktu, yol kapatma yoktu. Dolayısıyla oldukça sessiz bir eylem (etkinlik demek daha doğru) gerçekleştiriyorduk. Etkinliğimizin sessiz olması, demokratik olması, şeffaf olması ve kimseye en ufak bir rahatsızlık vermemesi baskı görmesine engel olmadı. İlk 3 hafta güvenlik güçleri hiç ortalıkta gözükmedi. Etkinliğe 20-25 öğrenci ve 10 kadar veli katılıyordu. Katılmayanlar da telefonla bildiriyorlar ya da yanımda olduklarını söylüyorlardı. Medya ise etkinliğimize karşı son derece duyarsızdı. Tabiri caizse kendimiz çalılıp kendimiz oynuyorduk. Üçüncü hafta okulun önünde iki akrep, bir gözaltı aracı (midibüs) bu aracın yanında silahlı çevik kuvvet ve onlarca sivil polis belirdi. Bizi kamerayla çekmeye başladılar. Dördüncü hafta ise ilçe milli eğitim müdürü veli toplantısı adı altında velileri (sadece 1-F velilerini) okulun konferans salonuna toplayarak “Oraya müdahale edeceğiz, haftaya Salı oraya gitmeyin, sizin için de çocuklarınız için de iyi olmaz” gibi ifadelerle velileri uyardı(!). Ayrıca “Siz o öğretmeni biliyor musunuz?”, “O terör örgütü üyesi” gibi ifadeler de kullanarak işini sağlama almaya çalışmıştı. Ben hemen basınla irtibata geçtim, ayrıca Sarıgazi'deki demokratik kurumlara çağrı yaptım. Sendikam Eğitim-Sen tam da bu noktada kritik bir adım attı. Beşinci hafta Eğitim-Sen 2 No'lu şube yönetiminin tamamı etkinliğe katıldı, ayrıca BDSP, Kaldıraç ve CHP gibi kurumlar da destek verdiler. Veliler önce uzak durdular, uzaktan izlediler, üzgün oldukları her hallerinden belliydi. Bazıları yanıma gelip üzgün olduklarını söylediler. Veliler ayrıca çocuk-

larının başına bir şey gelmesinden korktuklarını da söylediler. Bu kadar sessiz ve demokratik bir etkinliğe dahi annelerin 7 yaşındaki çocuklarına gaz atılacağını zannedip korkması ve katılmaması ege-menler için sözün bittiği yerdir. Burada okuma etkinliğini bitirdikten sonra okul önünde Eğitim-Sen tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Burada yaptığımız konuşmalarda milli eğitimin tutumu teşhir edildi. Bu konuşmalar veliler tarafından alkışlandı. İşte tam da bu noktada yaratılan korku atmosferini parçaladık. Altıncı hafta veliler ve öğrenciler tekrar alandı. Tatil nedeniyle öğrenciler sıkılmayın diye resim yaptılar. Veliler ve destekçi misafirlerimiz ise kitap okudular. Bu görkemli etkinlikten sonra sokak okulumuz tatile girdi.

- KHK'lara karşı mücadele nasıl olmalı? Sendikaların tutumunu yeterli buluyor musunuz?

- Sokak okulu ihraçlara en net cevaplardan biridir. Haksız hukuksuz işten atmalara karşı ciddi bir kamuoyu basıncıdır. Üstelik bu basınç olayın birinci derece muhataplarından gelmektedir. Belli ki devletin bütün haklarını elinden alarak, üstelik de damgalayarak işten attığı bir öğretmene velilerin tamamının sahip çıkması ege-menler açısından rahatsız edici bulunmuş. Bu nedenle bu kadar sessiz bir eyleme bu derece kaba bir müdahale gerçekleştirilmiştir. Ne kadar büyük bir çaresizlik 7 yaşındaki 20-25 kadar öğrencinin ve onların annelerinin başına silahlı güvenlik görevlilerini koymak üstelik okula toplayıp, tehdit etmek. Bu sokak okulu bile devletin baskıcı yapısını ortaya çıkarmaya yetmiştir.

On binlerce kamu emekçisinin KHK'larla ihraç edilmesi tarihte gerçekleşmiş en kapsamlı saldırılardan biridir. Üstelik bu sıradan bir işten atma da değildir. İhraç edilmiş bir öğretmen ya da akademisyenin özel eğitim kurumlarında çalışması da yasaktır. Bir ihraç nereye gi-

derse gitsin hangi işletmeye başvurursa vursun işe alınmaz. Çünkü bir ihraç işe almak devlete karşı gelmekle eşdeğer tutulur. Bununla birlikte kayıt dışı ve düşük ücretle iş bulan ihraçlara da rastlanmaktadır. Bunların konumu ülkeye kaçak yollarla girip kayıt dışı bir şekilde çalışan bir Afgan emekçiyle aynıdır. Dolayısıyla bu durum kabul edilebilir değildir. Durum kabul edilebilir olmamakla birlikte tepki çok cılız kalmıştır. Bu hareketsizlikte en büyük pay şüphesiz kamu sendikalarına düşmektedir. En fazla ihraç Kamu-Sen ve Memur-Sen konfederasyonu üyelerine yönelik gerçekleşti. Bu konfederasyonların yaptığı tek şey kapıdaki güvenlik görevlilerine “hiçbirini içeriye almayın” talimatı vermek oldu. Bu konfederasyonlar er ya da geç bunun hesabını vereceklerdir. KESK ise mücadeleyi örgütlemekte oldukça yetersiz kaldı. Süreci yönetemedi. Uzun süre pazarlıklarla oyalandı. Tam da bu noktada “bireysel” denilen direnişler patlak verdi. Artık herkes biliyor. Nuriye ve Semih bu mücadelenin en önünde yer aldılar. Ayrıca Acun Karadağ, Veli Saçılık ve Esra Özakça da Ankara'da İnsan Hakları Anıtı'nın önünde tarihe geçmektedir. Malatya'da, Aydın'da, Didim'de Düzce'de İstanbul'da (Kadıköy, Kartal ve Bakırköy) kamu emekçileri tüm baskılara rağmen direnişlerini sürdürdüler. Şunu açıklıkla söyleyebilirim ki direnen kamu emekçileri bugün destan yazmaktadırlar. Kamu emekçileri olarak gerçekleştirdiğimiz direnişin tarihsel öneminin farkındayız.

Bugün ihtiyaç duyduğumuz şey mücadeleyi büyütme ve yaygınlaştırmaktır. Semih ve Nuriye'yi yaşatmanın yolu da işimize geri dönmeye, buradan geçmektir. On binlerce öğretmen binlerce okul varken neden iki okul önünde eylem olsun ki, eminim ki yüzlerce okulda bu imkân var. On binlerce ihraç varken neden 5-6 meydanda 40-50 kişi dirensin ki? Eminim ki daha onlarca meydanda yüzlerce belki de binlerce kamu emekçisinin direnme imkânı vardır. Üstelik bu ihraçlarla da sınırlı değil. Gidişat öğretmenlerin okul yönetimlerinin idari tasarrufuyla rahatlıkla işten atılabileceği bir duruma doğru evrilmektedir. Burada önce KESK bütün ihraçları direnişe çağırmalı, çubuğu direnişlere bükmeli ve var olan direnişleri büyütmeli sonra da ihraçlar haklarını elde etmek üzere mücadeleye girmelidir. Eğer haksızlığa uğrayan sizseniz önce siz harekete geçmelisiniz.

Yüksel direnişi saldırılara rağmen sürüyor

KHK ile hukuksuzca işlerinden olan kamu emekçileri Yüksel Caddesi'ndeki direnişlerine devam ediyor.

Direnişin 213. günü olan **9 Haziran**'da saat 13.30'da, polis bariyeriyle çevrelenen İnsan Hakları Anıtı önüne gelen direnişçi kamu emekçileri açıklamaya başlar başlamaz polis, kamu emekçilerine "dağılın" dayatmasında bulunarak saldırıya geçti. Çevik kuvvet, kalkanlarla direnişçi kamu emekçilerini Konur Sokak'a doğru yaka paça sürükledi.

Açıklamalarını burada sürdüren kamu emekçileri, hukuksuzca işlerinden edildiklerini dile getirerek Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın tutuklanmasına tepki gösterdi. Akşam 18.00 açıklaması için Konur Sokak'ta toplanan direnişçiler ve destekçilerin, İnsan Hakları Anıtı'na yaklaşmasına fırsat bırakmadan polis saldırıya geçti. Öğle açıklamasına göre daha kitlesel olan 18.00 eylemine bu kez biber gazı ve plastik mermilerle saldıran polise karşı toplanan kitle "Nuriye Semih yalnız değildir!" sloganıyla direnişin sesini yükseltti. Saldırı karşısında kitlenin içerisinde fenalaşanlar oldu.

10 Haziran günü öğle ve akşam açıklamaları için direnişçiler Veli Saçılık, Nazife Onay başta olmak üzere ihraç edilen emekçiler ve destekçiler alandaydı. İnsan Hakları Anıtı'nı çevreleyen bariyer önündeki eylemleri engelleyen polis hakaretler ve küfürler eşliğinde kitleyi kalkanlarla iterek Konur Sokak'a sürük-

ledi. Çevredekilere de terör estiren polis daha sonra da biber gazı ve plastik mermilerle saldırılarını sürdürdü. **11 Haziran** günü Konur Sokak'ta bir araya gelen Veli Saçılık, Acun Karadağ ve Nazife Onay'a tekrar polis saldırdı. Saldırının ardından Konur Sokak'ta açıklama yapan Veli Saçılık, Nuriye ve Semih'in 95 gündür açık grevinde olduğunu ve artık kritik aşamanın çoktan geride kaldığını, onların hayatı için Yüksel Caddesi'nde olmaya devam edeceklerini belirtti. Saat 18.00 açıklaması için bir kez daha Yüksel Caddesi'ne çıkan emekçiler sloganlarla eylemlerine başlarken polisin art arda gerçekleşen saldırılarına rağmen emekçilerin ve destekçi güçlerin eylemi sloganlarla devam etti.

OHAL'e ve KHK'larla ihraçlara karşı, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) üyesi emekçilerin İstanbul'daki direnişi sürüyor.

10 Haziran günü **Bakırköy Özgür-lük Meydanı**'nda saat 14.00'te buluşan emekçiler oturma eylemlerini başlattı. Gülmen ve Özakça'nın fotoğraflarının olduğu "Yaşatacağımız kazanacağız!" pankartı ve çiçekler de alanda yer aldı.

Çevredekilere OHAL'i ve KHK'ları teşhir eden direnişçiler din, mezhep gibi ayrımlara takılmadan, birlikte mücadele etmek gerektiğine dikkat çektiler. Direnişçiler, ihraç edilen binlerce KESK'li arasında direniş iradesi ortaya koyanların çok az olduğuna da dikkat çekti. Direnişlerle Dayanışma Platformu da direnişçi kamu emekçilerini ziyaret etti. Sloganlarla alana gelen platform adına yapılan konuşmada "Buraya destek vermek en temel haklarımızı korumak için bir görevdir" denilerek "Direnişe sadece sınırlı bir destek vermeye değil, haklarımızı

korumak ve büyötmek için mücadeleye çağırıyoruz" vurgusu yapıldı.

Eş zamanlı olarak **Kadıköy Altiyol**'da da eylemlerini başlatan kamu emekçileri, işçi ve emekçilere seslenerek KHK ihraçlarını teşhir etti. Direniş alanına Bağimsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)

12 Haziran günü öğle açıklaması için alana gelen Veli Saçılık, Nazan Bozkurt ve Ömer Kök'ün açıklama yapmaya başlamasıyla birlikte polis saldırısı da başladı. Emekçiler ve destekçiler çevik kuvvet tarafından kalkanlarla itilerek Konur Sokak'a sürüklendi. Akşam açıklaması için ise Acun Karadağ'ın da aralarında olduğu direnişçiler 18.00'de sloganlarla eylemlerini başlattı. Konur Sokak'ta çevik kuvvetin biber gazı ve plastik mermilerle saldırısına direnişçiler, sloganlar ve saldırıyı teşhir eden konuşmalarıyla, kalkanların önünde durarak yanıt verdiler. Polis art arda plastik mermilerle saldırısını sürdürse de direnişçiler barikatın önünden geri çekilmedi.

13 Haziran günü öğle açıklaması için

İnsan Hakları Anıtı önüne gelen direnişçiler ve destekçileri, sloganlarla eylemlerini gerçekleştirdi. Polisin "dağılın" anonslarına rağmen eylem sürdürülürken, direnişçiler açıklama yaptıktan sonra alandan ayrıldı. Saat 18.00'de ise direnişçiler Veli Saçılık, Acun Karadağ, Veli Saçılık'ın annesi Sultan Saçılık ve destekçiler açıklama yapmak üzere alana geldiler. Kitle alana gelir gelmez polis biber gazı, kalkanlar ve plastik mermilerle kitleye saldırdı. Veli Saçılık'ın annesi Sultan Saçılık, yakın mesafeden yüzüne sıkılan gaz yüzünden fenalaşarak hastaneye kaldırıldı. Defalarca süren saldırılara rağmen kitle anıt önüne doğru yürüyüşünü sürdürmeye çalıştı.

İstanbul'da ihraçlara karşı direniş sürüyor

lemlerine devam etti. Ayrıca alana gelen yabancı bir gazeteci de kamu emekçileri ile röportajlar gerçekleştirdi. Direniş alanının karşısında TOMA bulunması ve alanın sivil polislerce izlenmesinin muhabiri şaşırttığı gözlemlendi.

14 Haziran günü de direniş sürerken Gülmen ve Özakça'nın serbest bırakılması istendi. Direniş boyunca yapılan konuşmalarda haksız, hukuksuz şekilde ihraç edildiklerini anlatan direnişçiler, parasız sağlık; parasız, bilimsel, anadilde ve laik bir eğitim istedikleri; AKP'nin memuru olmadıkları için ihraç edildiklerini anlattılar. Emekçiler, Süleyman Soylu'nun "terör" demagojilerini ve "FETÖ"den tutuklanan damatların serbest bırakılmasını teşhir ettiler.

Nuriye ve Semih serbest bırakılana, ihraç edilen emekçilerin talepleri kabul edilip işlerine dönene kadar direnişlerine devam edeceklerini vurgulayarak haksız yere ihraç edilen bütün emekçileri direnişe çağırıyorlar.

İmza standının açıldığı direnişte halaylar çekildi. **12 Haziran** günü de Altiyol'da direniş sürdü. Açıklamanın ardından oturma eylemi ile direnişlerini sürdüren emekçiler, imza toplayarak, konuşmalar yaparak halaylar ve sloganlar eşliğinde ey-

İşten atılan kamu emekçisi ve ESM Ankara 1 No'lu Şube yöneticisi Ömer Kök ile konuştuk...

“İşimize ve iş güvencemize sahip çıkıyoruz!”

- 15 Temmuz'dan bu yana kamuda topyekûn bir tasfiye süreci yaşanıyor. Siz de 29 Ekim 2016'da yayınlanan KHK ile işten atıldınız. Bu tasfiye sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

- AKP geldiği dönemde elindeki ilk dosyalardan biri kamu personeli rejimi yasa tasarısıydı. Yani güvencesiz ve esnek çalışmanın kamu alanında da başlatılması, güvencesiz ve esnek çalışmanın kamu alanında da yaygınlaştırılması fikirleri her zaman oldu. Bu yüzden 2004'te bu yasa gündemleştirmişlerdi. O dönemde hem toplumsal muhalefet daha yüksekti hem de AKP'nin ajandasında daha öncelikli farklı gündemler vardı, geriye çekmek durumunda kaldılar. Ama bu kamu personel rejimi yasa tasarısını hiçbir zaman gündemden düşürmediler. 2008-2009'da yine gündeme taşıdılar. 2012'de de gündemleştirdiler. Yandaş sendikaları Memur-Sen eliyle de çalışmalar yaptılar.

Yasallaştıramadıkları durumda da genelde kapitalist iktidar biçiminin bir yönü olan önce fiili uygulama sonrasında yasal uygulama biçimini tercih ettiler. Yaklaşık son 10 yıldır tamamen yasadışı, 657'ye aykırı idari uygulamaları yaygınlaştırdılar.

O süreci biz gördüğümüzde, Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM) olarak hem kendi şubemizde hem de merkezi düzeyde her zaman dillendirdik. Burada ciddi bir saldırı var, iş güvencesine, kamu personel rejimine yönelik ciddi bir saldırı var. Buna karşı örgütlü bir duruşun gerçekleştirilmesi ve o günden örgütlenmesi üzerine tartıştık.

Örgütlü olduğumuz işyerlerinde sayımıza bakmaksızın, yetkili sendika olup olmadığımıza bakmaksızın her türlü fiili yasadışı uygulamaya direnç gösterdik. Mahkeme yoluyla olsun, fiili uygulamalara fiili direniş yoluyla olsun tepkimizi her zaman gösterdik. Aslında kendi bakanlığımız nezdinde bizim işten atılmamızın en büyük nedeni bu fiili direniş durumu oldu. Biz bu süreci öyle okuduk. Özelde direnen, sol-sosyalist insanların kamudan tasfiyesi... Ama asıl olarak iş güvencesini tamamen ortadan kaldıracak bu saldırının yasalasma sürecinde direnişi örgütleyebilecek unsurların temizlenmesi gibi bir amaçları var yani. Bu yüzden de ihraç edilen ESM'li kamu emekçileri olarak işyeri önünde yaptığımız eylemin şiarı da “İşimize ve iş güvencemize sahip çıkıyoruz!” oldu.

- Kamuda yaşanan bu tasfiye sürecinin 15 Temmuz ve OHAL rejimi ile bağı açısından ne söyleyebilirsiniz?

- Evet, ben biraz emek yönüne dönük saldırısını dile getirdim. Bunun bir de siyasal karşılığı var.

Dikkat edersek AKP iktidara geldiğinden bu yana Abdülhamit döneminden başlatılan bir tarih okuması yapıyor. Yani 1920'lerdeki uluslaşma süreci olarak ifade edilen tarihsel süreci görmezden gelen, ama onu çok da yadsımayan bir siyasal ideolojik tarih okuması yapıyor. Bu siyasal ideolojik tarih okumasının içinde de biat etmiş ve itaat eden bir emekçiler kitlesini her zaman düşündü.

15 Temmuz'daki darbe girişimi diye ifade edilen şeyin kendisi aslında bu tarih okuması içerisinde yaratmak istedikleri Türkiye fantezisinin karşılığıydı. Nasıl bir Türkiye? Ahmet Davutoğlu'nun *Stratejik Derinlik* kitabından esinlenen ve oradan kaynağını alan, Ortadoğu-Avrasya'da öncülük eden bir emperyalist odak olan Türkiye ideali... Bir tarafı ile siyasal olarak Erdoğan'da ifadesini bulan bu.

Ama aynı zamanda Erdoğan'ın bunun dışında olan bir iktidar paylaşımı var. Siyasal olarak yolunu açan Erdoğan ve ekibi karşısında duran, ayak direyecek olan bütün unsurları temizleyerek devam ediyor.

15 Temmuz öncesinde de 15 Temmuz benzeri vakaları yaşadık. Bu sadece teknik bir darbe meselesi değil, iktidar ittifak ilişkilerinin değişiyor olması ile ilgili

bir şey bu. Dün Ergenekoncuları temizledikleri bir yerde 2011-2012'den sonra Ergenekoncuları yanına alan bir ittifak ilişkisiyle, daha önce ittifak kurdukları Fethullahçılarla bir yol ayrımına giden bir iktidar savaşı... 15 Temmuz'la birlikte ölen insanlar da bunun malzemesi ve kurbanı olarak kullanıldılar. Ve bu kurban olma durumunu da toplumsallaştırıyor iktidar savaşında.

Bunu yaparken toplumsal muhalefet dinamiklerini de yok etmeye çalışıyor. Kamuda yüz binin üzerinde ihraç varken bunun içerisinde 3500 civarı da sol-sosyalist KESK'li kamu emekçisi var. Bu tasfiyedeki siyasal mesajın da bu olduğunu düşünüyorum. İleride önünde engel olabilecek unsurları bugünden tasfiye etmek ve bunların öznesi olan siyasetlere de “Bundan sonra benim yolum budur. Ya uyarınız ya da tasfiye olursunuz!” denilerek verilen bir mesaj var. Anlaşılan o ki mesaj alınmış. Bugün bu kadar tasfiye ve baskı sürecinin olduğu bir yerde sol-sosyalist siyasal öznelerin sokakta olmayışı bence bu mesajın bu taraftan okunduğunu gösteriyor.

- KESK'in bu kapsamda bir saldırıya yeterli tepki verememesini böyle mi değerlendiriyorsunuz?

- Aynen. Toplumsal mücadelenin bütün dinamiklerini ortadan kaldırmayı amaçlayan bir saldırı planını hayata geçiriyorlar. Tüm sol-sosyalist siyasal özneler de bunu böyle okuyor. Ama bu okuma karşısında ortaya çıkması gereken bir

direnç beklentisi varken bizde tam tersi bir korku atmosferi yarattı. Belki de 15 Temmuz'da AKP'nin kendi kitlesini sokağa çıkardığını gördükten sonra, yani diğer %50'nin sokağa çıktığını gördükten sonra bir savunma, kendisini koruma refleksi olabilir bir yönüyle.

Aksi durumda ortaya çıkan baskıya doğa yasa gereği bir karşı çıkış olur. Tam tersi burada baskı arttıkça bir sokağa çıkmama hali var. Ve sokağa çıkmama hali toplumun sokağa çıkmamasından öte siyasal öznelerin kendilerini sokağa çıkartmama durumu olarak yaşanıyor.

KESK de toplumsal muhalefetin içinde bulunan siyasal öznelerden farklı bir örgütlenme değil. Aslında her biri o siyasal öznelerin toplamını da ifade eder. Hem yönetim, hem kadroları olarak. Siyasal öznelerin bu kadar geri çekildiği bir yerde bu tablo KESK'e de böyle yaşanıyor.

Direnme kararı alıp, yazıp, sonra da “bunu uygulayın” demek biraz durumu kurtarmanın ifadesi. Eğer KESK'i, KESK yönetimlerini oluşturan siyasal özneler bugün gerçekten direnme kararı alsın KESK'in bundan çok daha ileri kararlar alacağını, ortaya bir direniş hattı da koyabileceğini düşünüyorum. Aslında toplumun kendisi bunu bekliyor zaten. KESK'in ortaya bir şey koymasını bekliyor. Hatta karşı muhatabımız iktidarın kendisi de burada biraz şaşırıyor. KESK'ten beklediği davranış bu değil. KESK'ten beklediği davranış, bu kadar haksız hukuksuz uygulamaya karşı bir direniş gösterme-

si... Fakat bunu gösteremedi KESK. KESK derken, burada aslında KESK'in içindeki siyasal öznelerden, KESK yönetimindeki siyasal anlayışlardan bahsediyorum. Aksi durumda KESK'in içinde birçok bileşen var. Farklı siyasal özneler var, örgütlü olmayan özneler var.

- KESK içinde bu süreç nasıl algılandı, değerlendirildi?

"FETÖ" iddiası ile ihraçlar başladığı dönemde "Cemaatle kavga ediyorlar, cemaati tasfiye etmeye çalışıyorlar" algısı vardı KESK'te ya da çevremizde. Ama bu algı çok uzun sürmedi. Sonra "Olsa olsa Kürtlere dönük bir tasfiye yaparlar" dediler. 1 Eylül itibarıyla barış imzacılarını hedef gösterdiler ve barış imzacılarını işten atmaya başladılar. O zaman da algı şeydu. "Evet Kürtlere dönük yapıyorlar ama orada kalır. Onlarla kavga halinde zaten. Çözüm masası devrildi ve bunun karşılığı olarak bu adımı atıyor!" diye düşünülüyor. Onun dışında kalan unsurlar yine kendilerine gelmeyeceğini düşünüyordu. Ama çok hızlı bir şekilde, 29 Ekim'de "FETÖ"yle ya da Kürt hareketiyle alakasız unsurlara dönük bir saldırı gerçekleşti. Ki ESM'de de tasfiyenin en yoğun olduğu tarih 29 Ekim'dir. Bu sefer şöyle bir algı oluşmaya başladı. "Atılanlara baktığımızda kadro olanlar, sivri olanlar, çok hareketli olanlar, dönemi doğru okuyamayan arkadaşlarımızın reaksiyonlarına karşı iktidarın reaksiyonu" algısı oluştu kafalarda. Fakat bu aynı okumanın bedeli olarak Kasım'ın 22'sinde tekrar ve beklenmedik daha yoğun bir ihraç oldu. Biz o tarihe kadar KESK örgütlülüğü içerisinde bir karşı koyuşu örgütleyememişimizin bedelini ödemeye başladık.

Ancak 29 Ekim ihraçlarından sonraki süreçte direnişler başladı. Sendikaların bu pasif tutumuna hayır diyenler, yaşananları siyasal iktidarın toplumsal muhalefetin bütününe yönelik bir saldırı olarak okuyanlar bir şeyler yapmaya çalıştılar ve sokağa çıktılar o OHAL sürecinde. Nuriye hocanın Yüksel'de, Acun hocanın okul önünde yaptığı eylemlerle başladı direnişler. Ve bu eylemler hem sendikaları sıkıştırdı hem de ihraç edilen diğer arkadaşları vicdani olarak sıkıştırdı. Bu sıkışmanın ürünü olarak KESK bir yürüyüş eylemi koydu. Ama bir laf vardır; "Namazda gözü olanın ezanda kulağı olur!" diye. Bir mücadele hattının ortaya çıkarılamayacağına inanılarak alınan bir karar ve örgütlenen bir eylem doğal olarak başarısız oldu. 2000'in üzerinde ihracın olduğu bir yerde 120 kişi ile bir yürüyüş yapıldı. Devletin o dönemdeki baskılarıyla da o az sayıdaki insanın direnişi karşılaşınca devamı getirilemedi. KESK yönetiminin gönülsüz atmak zorunda kaldığı adımlardan bir diğerini de "İhraç Kurultayı"nda yaşadık.

Ama ortaya çıkan bir irade beyanı vardı. Hem Yüksel'de, hem de KESK'li kamu emekçilerinin bir bölümünde. Onun ürünü olarak farklı yerlerde direnişler baş-

ladı. İstanbul'da, Bodrum'da, Didim'de, Malatya'da direnişler başladı. Bu aslında KESK örgütlülüğünün dışında, haksızlığa uğradığına inanan ve bunun farkında olan insanların bireysel kararları ve KESK içinde yer alan birkaç grubun zorlaması ile ortaya çıkan bir inisiyatif. KESK'in burada yapması gereken kendisinin örgütlü olarak yapamadığını yapan, OHAL'i fiili olarak kıran iradeyi örgütlü bir iradeye çevirmesiydi. Çünkü korku da bulaşıcıdır cesaret de bulaşıcıdır.

Biz arkadaşlarımızın, korkan arkadaşlarımızın korkusunu ne yazık ki bugüne kadar yıkamadık. Nuriye ve Semih bugün tutukluysa, biz bunun bedelini ödüyoruz. Arkadaşlarımıza o cesareti taşıyamamamızın bedelini ödüyoruz.

KESK yönetimlerini tutan siyasal özneler ortaya konulan bu bireysel ya da grupsal iradelerin kendisini görmezden geldi. Bu direnişleri "bireysel, grupsal direnişler, sendikamızın aldığı kararlara aykırı eylemler" olarak değerlendirdi.

Oysa, biz 29 Ekim'de atıldıktan sonra bir dizi atılan arkadaş olarak oturup tartışıp sendikada aldığımız direniş kararlarını, eylem-etkinlik karar önerilerini KESK'e, KESK Şubeler Platformu'na götürdük fakat ortaya bir şey çıkmadı. "Kurullarımızdan böyle kararlar çıkmıyor!" dedi. "Sendikamızın kurulları direnmeyi tercih etmiyor!" gibi bir atmosfer yaratıldı.

Bu tartışmalar sırasında Eylül ayında KESK yönetiminin bir kararı varmış, onu öğrendik. İşyeri önlerinde direnme kararı alınmış. Yazı yazılmış, gönderilmiş sendikalara fakat altını dolduracak bir irade konulmamış. Biz bu iradenin altını doldurmak adına ESM Ankara 1 No'lu Şube olarak işyeri önünde direnişe başlama kararı aldık. Şube Yönetim Kurulu ve Temsilciler Kurulu olarak direnişi takvimlendirdik de. Çünkü biz biliyoruz, bu süreç bugünden yarına kazanılabilecek bir süreç değil. Ancak tepki kitleleştiğinde bir kazanıma dönüşecek, biz bunu kitleleştiğimizin bir adımı olarak işyeri önü eylemlerimizi bir hedef olarak önümüze koyduk. Ve KESK'in kararı gereği de bunu hayata geçirdik.

Enerji Bakanlığı'na bağlı Yenilenebilir Enerji Genel Müdürlüğü önünde koyduğumuz bu iradenin doğru bir irade olduğunu karşı muhatabımız, siyasal iktidar da gördü. En demokratik ve en barışçıl eylemimiz olan işyeri önünde işten atılanlar olarak oturma eylemimize yönelik ciddi bir saldırı ile karşı karşıya kaldık o dönem. Normalde eylemin başında bile herhangi bir müdahale düşüncesi olmayan emniyete bir yerlerden haber geldi ve bir damadın emriyle orada biz gözaltına alındık. Şu dönemde çok popüler, damatlar popülerliği var. Bizim işten atıldığımız Enerji Bakanlığı koltuğunda da bizzat Erdoğan'ın damadı oturuyor. Fakat orada örgütlü koyduğumuz direniş sayesinde takvimlendirdiğimiz şekilde eylemimizi yaptık ve sonlandırdık.

Sonlandırmak derken, işyeri önündeki oturma eylemimizden bahsediyorum. Önümüzdeki süreçte örgütlülük içerisinde alınacak olan bütün kararları sonuna kadar hayata geçirip direnişi örgütlemeye devam edeceğiz. Belki kendi işyerimiz önünde oturma eylemini bitirdik ama Yüksel'de devam ediyoruz, Ulus'taki işyeri önünde Cemal Yıldırım ile birlikte devam ediyoruz, Dikmen'de Halk Sağlığı Merkezi önünde Mahmut Konuk ile devam ediyoruz. Önümüzdeki süreçte diğer arkadaşlarımızın da işyeri önlerinde direnişler örgütleyip hayata geçirilmesi için sorumluluk almaya çalışıyoruz.

- Sürecin bundan sonraki seyri hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?

- Benim AKP iktidarı döneminde gördüğüm ve AKP'nin dengesini bozan birkaç şey oldu. Birisi 2008 krizi ve o krizde kitlenin refleksiydi. 200 bin kişinin Sıhhiye'de toplandığı ve bir öfkeyle karşı koyduğu eylemlerin onu ciddi şekilde korkuttuğunu biliyorum. İkincisi Tekel işçilerinin ortaya koymuş olduğu direnişin kendisi. Ankara'daki çadır kent direnişinin kendisi. Çünkü talebi herkes tarafından sahiplenilebilecek bir talepti. 4-C gibi bir güvencesizliğe karşı güvence- li çalışmayı talep eden bir direniş ortaya koydular Tekel işçileri ve o direnişe bütün Türkiye'den bir sahiplenme gerçekleşti. Direnişle birlikte özneleşen bir toplumsal muhalefet oldu ve bu muhalefet köşeye sıkıştırmıştı onu. Fakat o dönem duyarlılığın ötesinde onu örgütleyip ileriye taşıyabilecek bir irade olmayışından kaynaklı direniş çok ciddi özverilerde bulunarak ortaya konulmuş bir direniş olarak tarihe geçti. Ancak bugünden baktığımızda o direniş korkutmuştu. Bugün de AKP'yi korkutacak şey budur.

- Peki, Haziran Direnişi?

- Haziran Direnişi'nin kendisi iktidara yönelik bir talep değil, iktidara yönelik bir tepkinin ürünüydü. O tepki en militan şekilde verildi. Kaldırım taşlarını söküp kurdukları barikat aslında bunun bir ifadesiydi. Bir tepkinin ürünü olarak ortaya çıktı ve karşılığı buldu. Ama Tekel direnişinde ya da örneğin emek hareketinin içindeki metal fırtınanın içerisinde başka bir şey var. Onların verili olan düzenini bozan ve onlardan talep eden direnişler bunlar. 2003'ten beri hem işçiler hem de kamu emekçileri içindeki güvencesizliği yaygınlaştırmak istediği yerde bir itiraz. O yüzden biraz daha farklı bir yer duruyor.

Burada da gördüğüm kadarıyla işyerleri önündeki direnişlerin diğer kamu emekçileri ile temas etmesini istemiyorlar. Şu anda fiilen yaratmış oldukları kamudaki güvencesiz çalışma atmosferini kırabilecek eylem ve etkinlikler bunları korkutuyor. Bunların başında da işyeri eylemleri geliyor. Ben önümüzdeki dönemde öncelikli olarak 3500 KESK'li ihracın içerisinde olduğu ve inisiyatif aldı-

ğı işyeri önü eylemlerinin ciddi oranda AKP'yi sıkıştırabileceğini düşünüyorum. Çünkü çok haklı ve meşru bir talep. "İşimizi geri istiyoruz! Haksız ve haksız atıldık, bunun hesabını istiyoruz!" demek toplumun bütün kesimlerinde karşılık bulacak bir şey. 3500 diye niye diyorum? Diğer atılan kesimin kendi içerisinde bir hak isteme kültürü yok. Ya buraya gelecekler, bunun içinde yer alacaklar ya da köşelerine çekilip kaderlerine razı olacaklar. Zaten şu anda KESK'li ihraçlar dışında ihraçlar kaderlerine teslim olmuş durumda. Gelecek ne getirirse onu en başından kabul etmiş bir kitle var. Bunların içerisinde birçoğu polis ve yıllardır bize şiddet uygulayan ya da bu şiddetin parçası olmuşlar. Sürekli emekçileri değil devleti ve devlet iktidarını yüceltmiş, onlara hizmet etmiş bir kesim bunlar. Diğerlerinde de şöyle bir durum var. Yıllarca Samanyolu TV'de, Zaman Gazetesi'nde sokakta mücadele eden insanlar halka içerisine alınıp terörist ilan ediliyordu. Onlara zaten bu yayınlar üzerinden biat etmeleri öğretildi. Onların içerisinde bu yanlış görüp doğru olanı anlayanlar zaten işyerleri önünde bizim ortaya koyduğumuz iradeye geleceklerdir diye düşünüyorum.

Bu süreci terine çevirecek ve bizi yeniden cesaretlendirecek olan şey KESK'in içindeki ve bunun dışındaki toplumsal muhalefet diye ifade ettiğimiz siyasal öznelerin irade koyması ve ihraç edilmiş KESK'li kamu emekçilerinin işyerleri önünde koyacakları etkinliklerdir diye düşünüyorum. Aksi durumda saldırılar artarak devam edecek, bugün 3500 olan sayımız yarın 350 bine çıkacak. Yani bunun garantisini veriyor zaten bu siyasal iktidarın kendisi.

Yüksel direnişi ise konunun toplum-sallaşması açısından önemli bir yerde durmakla birlikte kendi dinamiği içerisinde akıyor. Sonuçta meydanlarda konulan eylem bir irade eylemdir, bir irade beyanıdır. Bir direnme iradesidir. Ve bu beyanı yaptık. Şimdi bunların üzerine bir şeyler koyabilmemiz gerekiyor bizim. Bu da işyerleri önünde insanlarla temas etmek.

KESK içinde kimi siyasal unsurlardan arkadaşlarımız; "Direnişler iyi güzel ama işyerlerindeki arkadaşlarımızın işin içerisine çekmemiz lazım. İşyeri çalışmalarını yapmalıyız!" diyorlar. Fakat onlar da bu işyeri çalışmalarının ne olduğuna dair somut bir şey ifade etmiyorlar. O yüzden bir işyeri çalışması anlamında da o emekçilere temas etmek, dokunmak gerekiyor. İsrarla onlara mücadele etmek zorunda olduklarını ifade eden pratik bir duruş olarak işyeri önü eylemlerini hayata geçirebilmeliyiz. Biz o kitlelere temas edeceğiz, o emekçilere iktidarın yaydığı korkuya karşı biz cesareti vereceğiz. İktidardan medet uman değil, kendi gücümüzden medet umacağız. Bütün sorunları kendi gücümüz ile aşacağımız inancıyla sokağa çıkıp talep edeceğiz.

İşçilerden Chinatool Otomotiv yönetimine yanıtlar

Chinatool Otomotiv'de işçilerin direnişini boşa düşürmeye çalışan fabrika yönetimi karalama kampanyasıyla gerçeklerin üzerini örtmeye yönelik kampanyaya girişti.

Gerçekleri tersyüz etmeye çalışan İnsan Kaynakları Sorumlusu Çiğdem Özdemir, gazetelere verdiği yazılı açıklamada "Alinteri döken işçileri Ramazan'da rahat ettirebilmek için her şeyi yapmaya açık olduklarını" iddia etti.

Ancak işçiler yaptıkları şu açıklamayla yaşananları ortaya koydu:

"Geçen sene ramazan sürecinde üç vardiyayı iki vardiyaya indirerek 12 saat çalışmayı dayattıklarını unutmuyoruz. O zaman da makinaların başına geçmeye tepkimizi ortaya koymuştuk. İki vardiyaya çeviremediler fakat geçen yaz boyunca sıcaklarda zorunlu mesai- lere bırakıldık. Yönetimin kârını düşünen yaklaşımının yanı sıra İnsan Kaynakları Sorumlusu Çiğdem Özdemir'in aşağılamalarına, küçümsemelerine, tehditkâr tavırlarına her birimiz çok defa maruz kalmışızdır."

"CHINATOOL KÂRINA KÂR KATARKEN BİZ HEP ASGARİ ÜCRETLE ÇALIŞTIK"

Sahur yemeği diye yetersiz kahvaltılık gelmesi karşısında işçilerin kahvaltılıkları dışarı bırakarak yaptıkları eylemin Gebze yerel gazetesinde "Olmadı Chinatool" başlıklı haberine karşı da Çiğdem Özdemir tarafından yazılı bir açıklama yapıldı.

Bu açıklama karşısında işçiler şu açıklamayı yaptı:

"...Chinatool Otomotiv 2011 yılından bu yana hızla büyüdü. Yeni projeler, yeni işçiler, yeni kalıplar, yeni makinalar aldı. Hatta bir ara yan taraftaki depoyu dahi almayı düşündü.

Chinatool büyürken, kârına kâr katarken biz hep asgari ücretle çalıştık. Şimdi işe başlayan bir işçiyle 2011'de işe başlayan işçinin maaşı arasında hiçbir fark yok mesela. Haberler gerçeği yansıtmıyor demiş ve peşine 10 çeşit kahvaltılık verildiğini söylemiş. O saymamış ama biz sayalım. Zeytin, peynir, her zaman gelmeyen domates ve salata, hiçbir zaman 3'ü bir arada gelmeyen yağ, reçel, bal, haftanın bazen iki bazen de bir günü gelen poğaç, sabahın kalan çorba, ara sıra tahin, ara sıra yumurta. Ki bazen yetmeyen kahvaltılıklar da oluyor. Hepsini toplayınca belki 10 eder ama bizlere hiç 10'u bir arada gelmemiştir. Ayrıca biz yemeklerimizin sağlıklı ve doyurucu olmasını istedik. Gerçekçi olalım; hiçbir zaman 10'u bir arada bulunmayan bu kahvaltı bileşeni ne sağlıklı ne de doyurucu... Arkadaşlarımız da en son tepkilerini kahvaltılıkları dışarı bırakarak gösterdi.

Yemeklerle ilgili defalarca söylememize, söylenmemize rağmen hiçbir iyileştirme sağlanamadı."

YÖNETİMDEN ALGI OPERASYONU

Fabrika yönetimi adına Genel Müdür Güray Şafak imzalı bir açıklama yayınlanarak her vardiyada her bölüme dağıtım gerçekleştirildi. Bildiride sürekli işçileri düşündüklerinden dem vuran fabrika yönetimi, sendikalı olma tercihi- ne saygı duyduklarını belirtmek zorunda kaldı. Hukuki sürecin sonucunu bekleyerek hareket etmek gerektiğini söyleyen yönetim, işçilerin talepleri olduğunda her zaman dinlemeye açık olduklarını belirtmek zorunda kaldı.

Tüm bu süslü sözlerin ardından tehditkâr yüzünü gösteren yönetim, yazdıkları ile "ya ucuz işçiliği kabul edin ya da Çin'e taşınırız" demiş oldu.

15-16 Haziran'ın gücü ile mücadeleyi büyütüyoruz!

Emeğimiz için; ekmeğimiz için; alıntemiz için; onurumuz için sendikalı olduk. Çalışma koşullarımız iyileşsin diye sendikalı olduk.

Haklarımız genişlesin diye sendikalı olduk.

Mobbingle, tutanaklarla artan baskılara karşı sendikalı olduk.

Her patron gibi Chinatool Otomotiv patronu da sendikalı olmamıza ve seçtiğimiz sendikaya saygı duymadı, engellemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Yılmadık, durmadık, susmadık...

Onlar bizim tercihlerimize saygı duymadıkça bizim kararlılığımız arttı. Onlar bizi vazgeçirmeye çalıştıkça biz daha çok birbirimize sarıldık.

"Biz ne ürettiğimizi biliyoruz, bizler plastik işçileriyiz" dedikçe "burası metal sektöründe" diye kararlar aldırılmaya devam ettiler. Patron sendikayı tanımadıkça eylemlerimizle, alkışlarımızla, sloganlarımızla sendikayı her an hissettireceğiz.

15-16 Haziran'ın yıldönümündeyiz ve tarihte sendikalarına sahip çıkan işçilerin İzmit'ten İstanbul'a yazdığı destan bize

yol gösteriyor. Onlar sendikalarına sahip çıkmıştı, üretimi durdurmuştu, sokak sokak yürüyerek bir işçi ırmağı oluşturmuştu. O ırmağın akışının gücü ile biz de fabrikamızda mücadelemizi büyütüyoruz. Biz de sendika seçme hakkımıza sahip çıkıyoruz, sendikalı olmamızı engellemeye çalışanların karşısına dikiliyoruz.

"Örgütlüyüz, güçlüyüz, kazanacağız" diyoruz ve Petrol-İş Sendikası girene kadar direniş seçiyoruz.

CHINATOOL OTOMOTİV İŞÇİLERİ

Chinatool Otomotiv'de direniş kararlılığı

Chinatool işçilerinin örgütlendiği Petrol-İş Sendikası'nın tanınmaması iş kolunun metal olarak gösterilmesinin ardından yemek sorununa ve mobbing saldırılarına karşı seslerini yükselten işçiler servislere alkışlarla binme eylemlerini geçtikten sonra hafta sürdürmüşlerdi. İşçiler 14 Haziran'da da fabrika önünde basın açıklaması yaptı.

Eylem, montaj bölümünün çıkış saati olan 17.00'de enjeksiyon bölümünün gündüz ve gece vardiyaları ile montaj bölümünün alkışlarla bir araya gelmesi ile başladı.

Patronun da arasında olduğu fabrikanın bütün yönetim kadrosunun fabrika kapısına inerek izlediği eylem boyunca sıklıkla sloganlar atıldı.

Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz, "Çalışma koşullarını düzeltmek ve haklarını genişletmek için sendikalı olmayı tercih eden plastik parçalar üreten işçiler Petrol-İş Sendikası'na üye olup yetki sayısına ulaştılar" dedi.

DAYANIŞMA ZİYARETİ

Gebze İşçilerin Birliği Derneği ve İşçi Emekçi Kadın Komisyonları ise alana sloganlarla girdi. Basın açıklamasında ise Petrol-İş'te örgütlenen işçilerin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na çoğunluk ve işkolu tespiti başvurularını 31 Ocak'ta yaptığı ifade edilerek bakanlığın 29 Mart'ta fabrikanın metal işkolunda olduğuna hükmettiği belirtildi. Chinatool'da yapılan işin örgütlü oldukları dört fabrikada daha yapıldığı hatırlatıldı.

Petrol-İş'in karara itiraz ettiğinin belirtildiği açıklamada ilk duruşmanın 12 Eylül'de yapılacağı bilgisi paylaşıldı. Türlü oyunlarla işçilerin yıldırılmaya çalışıldığı belirtilerek Chinatool sermayedarına sendikal hakları tanıma çağrısının yapıldığı açıklamada son olarak "Chinatool işçisi ekmeği ve onuru için mücadele etmeyi sürdürecektir" denildi.

Basın açıklamasının ardından işçiler halaylarla eylemlerini noktaladı. Patronun servisleri göndermesi üzerine ise Petrol-İş'in getirdiği araçlarla işçiler evlerine döndü.

Sendika düşmanlığına, kölelik dayatmalarına karşı grev ve direnişler sürüyor

Patronların sendika düşmanı tutumları ve TİS sürecindeki kölelik dayatmalarına karşı işçi sınıfının grev ve direnişleri devam ediyor.

MUTLU AKÜ'DE ANLAŞMA SAĞLANAMADI, GREV BAŞLADI

Gebze'de kurulu bulunan Mutlu Akü fabrikasında bir süredir devam eden toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşma sağlanamadı.

Petrol-İş Sendikası'nın yetkili olduğu fabrikada, patronun dörtlü vardiya sistemi dayatması, toplu sözleşme sürecini anlaşmazlığa sürükledi. Patronun dayatması ücret ve hafta tatilini belirsiz hale getireceği nedeniyle işçiler tarafından kabul edilmedi.

Aynı alanda iki fabrikası bulunan ve birinde 60, diğerinde 500'den fazla işçinin çalıştığı Mutlu Akü'nün Tuzla'daki fabrikası önünde 13 Haziran sabahı toplanan işçiler grev pankartını astı. İşçiler, mücadeleyi sürdürmekte kararlı olduklarını ifade ettiler.

AKG'DE ÜRETİM DURDU, FABRİKA POLİS ZORUYLA BOŞALTILDI

İzmir'deki Kemalpaşa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Almanya menşeli AKG Termoteknik fabrikasında sendikal örgütlenmeye yönelik saldırı devam ediyor.

Radyatör ve soğutucu üretilen fabrikada işçilerin Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmesi saldırıyla karşılaşmış, daha önce 8 işçi işten atılmıştı. İşten atılan işçiler yaklaşık 3 haftadır fabrika önünde direnişlerini sürdü-

rürken, çay ve öğle molalarında direnişçi işçilere destek veren 17 işçi daha 12 Haziran gecesi işten atıldı.

İşten atma saldırısına karşı üretimi durduran işçiler, fabrika yönetimini protesto etti ve taleplerinin kabul edilmesini istedi. Üretimin durması üzerine, yönetimin çağrısıyla gelen polislerin zoruyla fabrika boşaltıldı. AKG işçileri işten atma saldırısına karşı direnişi sürdürüyor.

ŞİŞECAM'DA ANLAŞMA İMZALANDI, İŞÇİLER TEPKİLİ

Grev yasaklarına karşı işçilerin eylemlerini sürdürdüğü Şişecam'da 8 Haziran'da anlaşma sağlandı.

Şişecam işçileri, fiili iş durdurma eylemleriyle mücadelelerine devam ederken Şişecam yönetiminin görüşme talebi sonucunda eylemlere ara verilmişti.

Yapılan son görüşmede ise anlaşmanın sağlandığı belirtildi.

2 yıllık imzalanan sözleşmede; 1. yıl saat ücretlerine ortalama 1.88 TL zam, 2. yıl enflasyon oranında zam yer aldı.

Otocam da grup kapsamında kalırken idari maddelerin olduğu gibi geçtiği belirtildi.

Dörtlü paketin 5710 TL'ye, gece zammının 0.80 TL, vardiya zammının ise 0.53 TL'ye yükseldiği belirtildi.

Kristal-İş yönetiminin kendilerine hiçbir şey sormadan sözleşmeyi imzalamasına tepki gösteren işçiler, bizzat sendika bürokratları tarafından fabrika önünde yapılan açıklama sırasında hem bu durumu hem de ücret zammının kendi istediklerinden çok düşük olmasını teşhir etti.

DİAM VİTRİN PATRONU GÖRÜŞMEYİ KABUL ETTİ

Tuzla Kimyacılar sanayi sitesinde bulunan Diam fabrikasında işçiler Birleşik

Metal-İş'te örgütlenmeye başladıktan sonra patronun işten atma saldırısıyla karşılaşmış, bunun üzerine üretimi durdurup direnişe geçerek patrona sendikayı tanıma noktasında geri adım atmıştı.

215 kişilik fabrikada 115 kişinin sendikaya üye olması ve yetkinin alınmasının ardından patron bir kez daha işten atma saldırısını devreye soktu. Daha deneme sürecinde olan 10 işçinin işten atılmasının ardından işçiler 6 Haziran'da bir kez daha üretimi durdurdu.

Toplamda işten atılan 15 kişi fabrikanın önünde direnişe başlarken atılan işçilerin fabrika önünde direnişleri devam ediyor.

Direniş devam ederken 13 Haziran'da Diam Vitrin patronu görüşmeyi kabul ettiğini ve anlaşma masasının 10 Temmuz tarihinde kurulacağını duyurdu.

DHL Express sendika düşmanı tutumunu sürdürüyor

Tüm Taşıma İşçileri Sendikası'nın (TÜMTİS) örgütlenerek çoğunluğu sağladığı DHL Express'te şirket yönetimi sendika düşmanı tutumunu sürdürerek sendikaların görüşme talebine yanıt vermiyor.

Konuya ilişkin konuştuğumuz TÜMTİS Genel Mali Sekreteri Seyfi Erez, DHL Express'te 6 aydır örgütlenme çalışmalarını ve bakanlığın çoğunluk tespiti raporuna şirketin itiraz ederek en başından sendika düşmanı tutumunu gösterdiğini belirtti.

Yetki tespitinin gelmesinin ardından işçilere yönelik baskı ve mobbingin arttığını aktaran Erez, buna rağmen istifa

dayatmasını kabul etmeyen 2 işçinin atıldığını hatırlattı.

İşten atma saldırısını ve şirketin sendika düşmanı tutumunu protesto etmek için DHL Express'in İstanbul Yenibosna'daki genel merkezi önünde 12 Haziran'da gerçekleştirdikleri eylemin ardından baskıların durduğunu belirten Erez, ancak görüşme taleplerine hâlâ bir dönüş olmadığını söyledi.

"EN TEMEL SORUN İŞ GÜVENCESİ"

Erez, İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Mersin gibi büyük şehirlerde faaliyet gösteren şirket bünyesinde 800 kişinin

çalıştığını belirtti.

Buralarda çalışan işçilerin en temel sorununun iş güvencesi olduğuna dikkat çeken Erez, prim sistemiyle çalıştırılan işçiler için sendikaların iş güvencesi ve sosyal hakların kazanımı anlamına geldiğini söyledi.

DHL Express'in yetki tespitine yaptığı itiraza ilişkin davanın ilk duruşmasının yapıldığını söyleyen Erez, ikinci duruşmanın ise 6 Temmuz'da görüleceğini belirtti.

Son olarak baskı ve işten atma saldırılarının devam etmesi durumunda gerekirse çadırlarını kurup saldırıya karşı direniş örgütleyeceklerini ifade etti.

Bekaert'te işten atma: İşçiler sendikaya ve patrona tepkili

Birleşik Metal-İş'in görevden aldığı temsilcilerin işten atıldığı Bekaert'te şimdi de 4 işçi işten atıldı. İşten atmalarda sendikanın parmağı olduğunu söyleyen işçiler hem sendikaya hem de patrona tepkili.

Kocaeli Alikahya Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasının yetkili olduğu Bekaert fabrikasında 13 Haziran Salı günü işçi çıkaracağını duyuran patron bunu dahi beklemeden 12 Haziran'da 4 işçiyi işten attı.

İşten atma saldırısını önceden öğrenen Bekaert işçileri yaptıkları açıklamayla "Birlik olup sahip çıkalım arkadaşlarımıza" demişti.

Birleşik Metal-İş Kocaeli Şube Başkanı Telat Çelik öğleden önce fabrikaya gelerek 4 işçinin atıldığını duyurdu. Çelik'in İnsan Kaynakları gibi sadece işten atmayı duyurmasını eleştiren işçiler, atılanların isminin ise doğrudan Birleşik Metal-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Hami Baltacı tarafından fabrika yönetimine verildiğini ifade ediyorlar.

Duruma tepkili olan işçiler ne yapacaklarını tartışıyorlar.

Bekaert'te TİS sürecinin ardından Birleşik Metal-İş Sendikası, işçilerin tepkilerine rağmen işyeri temsilcilerini görev-

den almış akabinde de fabrika yönetimi temsilcileri işten atmıştı.

TİS sürecinde sergiledikleri mücadele ile belli kazanımlar elde eden işçilere yönelik patron saldırıları da o günden itibaren baskı ve işten atma şeklinde devam ediyor.

Metal İşçileri Birliği (MİB) de işten atma saldırısı karşısında yaptığı açıklamada şunları ifade etti:

"Bekaert'te beklenen oldu! Şimdi hesap sormaya!

Arkadaşlar dün duyurduğumuz ve Bekaert işçilerinin de tepkilerini belirtilip, mücadele çağrısı yaptığı işten atma saldırısını patron öne çekti. İşçilerin bu duruma karşı tepkisinin olgunlaşmasının önüne geçmek için erken hamle yaptı.

5 kişiydi. Fakat dün akşam 1 kişinin sağlam durmaması ve af dilemesi üzerine sayı 4'e düştü. Bir de işten atılan işçilere birileri aracılığı ile 'Hami'den af dileyin bitsin bu iş, hallederiz' gibisinden haberler gönderildi. Ama işçiler kabul etmedi. Öğlene doğru ise Telat Çelik İK gibi

işçilerin işten atıldığını duyurdu.

Şimdi soruyoruz Birleşik Metal'in 'hamilerine'; bu mudur sınıf-İşçi sendikacılığı? Sesini çıkartan işçiyi işten atmak nedir? O zaman Renault patronu, Enpay patronu iyi mi yaptı? Türk Metal iyi mi yaptı? Ya da senin bunlardan farkın nedir?

Biz söyleyelim; artık geçmişi ve söylemleri dışında bir farkı yoktur. Bu vahim olaydan, işçilerin sendika bürokratları karşısında 'af dilemesini' bekleyen anlayıştan hesap sormalıyız. Bu işçi düşmanlığına, koltuk sevdasına geçit vermeme liyiz. Eğer bu işten atılmalara da sesimizi çıkartamazsak, sonra işimiz daha zor olacaktır.

İşçilerin elini kolunu bağlamak istiyorlar. Bekaert işçileri olarak beddua etmenin dışına çıkmalıyız. Böyle söylemler yerine yanımızdaki arkadaşlarımıza sahip çıkıp hem sendika 'hamilerinden' hem de fabrika yönetiminden hesap sormak için birlik olmalıyız!

Onlarca madenden işçiler: Kıdem tazminatına dokunma!

Denfa, Hema, Afşin-Elbistan Linyitleri, Soma ELİ, Karadon TTK, Gelik TTK, Kozlu TTK, Üzülmaz TTK, Yeni Çeltik, Bandırma Eti Bor, Kütahya Emet Bor, Zonguldak'tan kaçak ocak işçileri, Adalurya, Park Termik, Deka, Balçınlar, Amasra TTK, Kütahya GLİ, Cenne Linyit İşletmesi, Kalan Madencilik, Demir Madencilik, İmbat, TTK Merkez Atölye, Soma Kömürleri, Özkar, Tarkom maden ocaklarında çalışan madenciler; yayınladıkları ortak bildiriyle "Kıdem tazminatına dokunma!" dedi.

Maden işçilerinin, kıdem tazminatı hakkına sahip çıkma çağrısı yaptığı açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"Biz maden işçileri olarak, yıllardır sermayenin göz diktiği ve bir süredir kaldırılmaya çalışılan, OHAL keyfiyetiyle de önümüzdeki günlerde uygulamaya getirileceği söylenen kıdem tazminatı fonu ile kıdem gaspına karşı olduğumuzu bildiririz!

"Kıdem çalışırken iş güvencemiz, işsiz dönemlerin kara gün dostudur. Kıdem büyük mücadeleler sonucu kazanılmış bir hakkımızdır. Kıdem konusunda var olan sorunların çözümü kazanılmış hakların gaspı olacak fon uygulaması değildir, olamaz! Kıdem alamayan işçilerin sorunu ve diğer bütün sorunların çözümü, işveren üzerindeki yaptırımların artırılması, devletin kıdem alamayan işçiler için bir garanti fonu oluşturması, kıdem alma koşulu olan 1 yılın kaldırılması gibi diğer koşulların genişletilmesidir. Diğer yandan 25/2 maddesinden işten atma şartları ağırlaştırılsın, grev yasakları kaldırılarak tazminatsız çıkış engellensin ve sendikalaşma önündeki engeller de kaldırılarak sendika kıdem güvencesi haline gelsin!

"Ne var ki defalarca hükümet tarafından dile getirildiği gibi, kıdemde mesele işveren üzerinden yükün kalkmasıdır. Bu yüzden beyan ederiz ki kıdem tazminatı konusunda herhangi bir pazarlık yapılamaz!

"Kıdem kırmızı çizgimizdir!" diyen fakat süreç boyunca sessiz kalan sendikaları da uyarıyoruz. Kıdem gaspı konusunda sessiz kalmanız ya da pazarlığa girişmeniz durumunda madencinin nasırlı elleri yakanızı bırakmamacaktır.

"Biz maden işçileri olarak, bütün işçi sınıfını büyük mücadeleler sonucu kazanılmış ve en temel hakkımız olan kıdem tazminatı konusunda mücadeleye etmeye çağırıyoruz."

Form Koruyucu Ambalaj işçileri: "Grev işçiler için en büyük silah"

İzmir'in Torbalı ilçesine bağlı Ayrancılar'da bulunan Form Koruyucu Ambalaj fabrikasında grev sürüyor. Yılbaşından itibaren süren görüşmelerde ücret, ikramiye ve fazla çalışma konularında anlaşılamayınca 24 Mayıs'ta greve çıktıklarını söyleyen Selüloz-İş Örgütlenme Uzmanı Aykut Günel, taslakların işçilerin kararıyla şekillendiğini ifade etti.

AKP döneminde 13 grevin yasaklandığını hatırlatan Günel, OHAL'in sermayeye yaradığına dikkat çekti.

"Grev işçiler için en büyük silah" diyen Günel, seslerini geniş bir kesime duyurabilmek için çeşitli faaliyetler yapacaklarını söyledi.

2011'deki ilk örgütlenme sürecinde 3 ay boyunca direnerek sendikayı

fabrikaya soktuklarını söyleyen işyeri temsilcisi ise mücadeleyi büyütme için ellerinden geleni yapacaklarını belirtti. İmpo, Süperpak, Japar işçilerinin, grevin ilk gününden beri kendilerini yalnız bırakmadığını söyleyen işyeri temsilcisi, direnişi büyütme ve seslerini duyurmak için herkesin desteğini beklediklerini belirtti.

MİB MYK Haziran Ayı Toplantısı Sonuçları

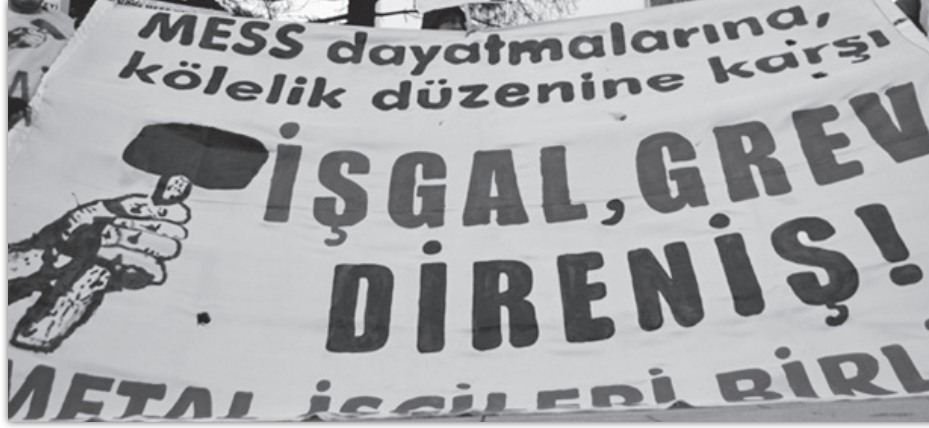
Yeni 15-16 Haziranlar yaratacağız!

Metal İşçileri Birliği (MİB) Genel Meclisi ve Merkezi Yürütme Kurulu Haziran ayı toplantısı geçtiğimiz günlerde gerçekleştirildi. Genel meclisimizde metal işçisinin profili üzerine yaptığımız eğitim çalışmasının yanı sıra ülkemizde ve işçi sınıfımız saflarında yaşanan gelişmeleri değerlendirerek Metal İşçileri Birliği'ne düşen sorumluluklar üzerine ayrıntılı tartışmalar gerçekleştirildi. Genel meclisin ardından gerçekleştirilen MYK toplantısında ise genel mecliste yapılan tartışmalar ışığında somut planlamalar yapıldı.

Sonuçları itibari ile halen tartışılan anayasa referandumunu ve hemen ardından gerçekleşen 1 Mayıs eylemlerini değerlendiren meclisimiz ve MYK'mız, işçi sınıfının politik bir kuvvet olarak mücadeleye sahnesine çıkması gerekliliğine bir kez daha işaret etmiş bulunmaktadır.

Hile ve şaibeler ile topluma kabul ettirilen "yeni anayasa"nın sermayenin demir yumruğu misyonunu yerine getirmek için kullanacakları önemli bir araç olacağı konusunda en ufak bir kuşumuz bulunmuyor. Bugün, her türlü yasayı hiçe sayarak hak mücadelemizin karşısına dikilenler, yarın "yeni anayasa"dan aldıkları güçle daha pervasız bir şekilde karşımıza dikilecektir. İşçi sınıfımız kendi gücü ile alanlara inmediği sürece grev yasaklarından yeni hak gasplarına kadar birçok saldırı kesintisiz bir şekilde devam edecektir.

Ne yazık ki 2017 1 Mayıs'ı bu saldırıları "sınıfa karşı sınıf" duruşu ile püskürtmek açısından henüz yetersiz bir görüntü çizmektedir. Dahası sendika bürokrasisi eliyle işçi sınıfımız siyasi iktidara yem yapılmak istenmektedir. Türk-İş ve

Hak-İş'in açık teslimiyetlerinin yanı sıra DİSK ise icazetçilikte yeni bir eşiği aşmış bulunmaktadır. Ancak halen bu gerici cendereyi aşacak bir örgütlülüğe sahip olmasa da, işçi sınıfımız kendi talepleri ile alanlara indiği oranda sendika bürokratlarının ikiyüzlü tutumlarını da boşa düşürmektedir.

Bir kez daha ifade etmek gerekirse, ihtiyacımız olan "sınıfa karşı sınıf" duruşu ile örülen birleşik, kitlesel, devrimci bir işçi hareketidir. Metal İşçileri Birliği, metal işçisinin bu mücadelede rolünü en güçlü şekilde oynaması için tüm gücü ile seferber olmaya devam edecektir.

Bugün, sermaye sınıfının ve hükümetinin işçi sınıfına yönelik pervasız saldırıların en önemli örneklerini grev yasakları ile yaşamaktayız. Geçtiğimiz aylarda Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin EMİS grevi dahil birçok grevi "milli güvenlik" bahanesi ile yasaklayan AKP hükümeti, bu kez de Şişecam işçilerinin hak mücadelesini aynı gerekçe ile yasaklamış bulunmaktadır.

Bu grev yasakları OHAL'in ve "yeni anayasa"nın işçi sınıfımız için ne anlama geldiğinin en somut örnekleri durumun-

dadır.

Birliğimiz cephesinden grev yasakları hükümsüz ve gayri meşrudur. OHAL kaldırılmalı, grev yasakları son bulmalıdır. Birliğimiz, bu iki taleple mücadelesini kesintisiz bir şekilde sürdürecektir. Birlikte, Şişecam işçileri ile her alanda eylemli sınıf dayanışmasını büyütme temel bir görev olarak tespit etmektedir.

İşçi sınıfımız OHAL/KHK rejimi ile doruk noktasına çıkan grev yasaklarına karşı mücadele ederken kamu emekçileri de yine OHAL/KHK rejiminin hukuksuz ihraçlarına karşı mücadele ediyorlar. Ankara ve İstanbul başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde direnen kamu emekçileri ile dayanışma içinde olmak metal işçileri için ertelenemez bir görev ve sorumluluk durumundadır.

Birliğimiz hukuksuz ihraçlara karşı açılış grevine başlayan ve bir komplo sonucu tutuklanan Nuriye Gülmen ve Semih Özakça'nın onurlu mücadelelerinin de yanındadır. Gülmen ve Özakça derhal serbest bırakılmalı, hukuksuz bir şekilde ihraç edilen tüm kamu emekçileri işlerine geri dönmelidir.

Anayasa referandumunu geride bırakan sermaye sınıfı ve AKP hükümeti gözünü bir kez daha kıdem tazminatımıza dikmiş durumda. Büyük bir yalan furçası eşliğinde işçi sınıfımızın onlarca yıllık kazanımı olan kıdem tazminatı hakkını ortadan kaldırmak istiyorlar.

Estirilen "yalan rüzgarı" içinde yapılmak istenen tüm gerçekliği ile ortaya koymak, işçi sınıfımıza sermayenin gerçek niyetini anlatmak halen konu kapsamında en önemli görevlerimiz arasındadır. Bu bilinçle birliğimiz çeşitli araçlarla konuyu işçi sınıfımızın gündemine taşımak için planlarını yapmış bulunmaktadır.

Kıdem tazminatımıza yönelik saldırıyı püskürtmek "genel grev, genel direniş" eksenli birleşik bir mücadele ile mümkün olacaktır. Bu eksenle, birliğimiz bulunduğu tüm alanlarda birleşik mücadele kanallarının yaratılması için üzerine düşen sorumluluğu yerine getirecektir.

Geçmiş yıllarda işçi sınıfımızın basıncı sayesinde kıdem tazminatını kırmızı çizgi olarak tanımlayan ve genel grev kararı almak zorunda kalan sendika bürokratları saldırının ciddiyeti ile birlikte çark etmeye başlamış durumdadır. Birliğimiz, işçi sınıfımızı sendika bürokratlarının kıdem tazminatımızı pazarlık malzemesi yapmalarına izin vermemek için harekete geçmeye, sendika şubelerinden başlayarak taleplerimizle sendikaların karşısına dayanmaya çağırılmaktadır.

2017 TİS hazırlıklarını da gözden geçiren MİB MYK, tüm olumsuz koşullara rağmen metal işçisinin 2017 TİS'lerinden halen önemli beklentileri olduğu tespitini yapmakta, bu beklentiyi örgütlü bir kuvvete dönüştürüp harekete geçirebilmek için kendi sorumluluğunun altını çizmektedir.

Ülkemiz işçi sınıfının mücadele tarihinin önemli uğraklarından olan Kavel ve 15-16 Haziran direnişleri içinden geçtiğimiz baskı ve zorbalık döneminde nasıl bir mücadele verilmesi gerektiğini gösteren örneklerdir. Siyasi iktidar işçi sınıfımız üzerindeki baskı politikalarına devam ettiği sürece yeni Kaveller, yeni 15-16 Haziranlar, yeni Tekeller, yeni Greifler yaratacak, korkularını büyütme devam edecektir.

METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU
6 Haziran 2017

Onlarca fabrikadan işçiler: Kıdemde pazarlığı kabul etmiyoruz!

Onlarca fabrikadan işçiler, kıdem tazminatı fonu düzenlemesine karşı olduklarını, kıdemde pazarlığı kabul etmediklerini duyurdu.

Oyak Renault, Tofaş, Bosch, Arçelik, Ford, Coşkunöz, Valeo, Mako, Borusan, Borçelik, Delphi, Prysmian, Yazaki, TAT, Pres Metal, SCM, Doğu Pres, TKG, Orhan Otomotiv, Şişecam, Pakkens, Erkurt Autonom, Kuzuflex, Ficosa, Şahinkul, Yılmaz, AKA Otomotiv, Mefro Wheels, Demisaş, Klisom, Dytech, Otokar, Federal Mogul, Baysan Trafo, Kartonsa, Bekaert, Kroman Çelik, Na-De Elektrik, Unilever, Mersin Paşabahçe,

Kırklareli Paşabahçe, CMS Jant, TAI, STG, Termoteknik, Habaş Demir Çelik, Ege Çelik, Brissa fabrikalarından işçilerin ortak imzasıyla yayımlanan açıklama şu şekilde:

"Kıdemde pazarlığı kabul etmiyoruz!"

Kıdem tazminatı hakkımıza dokunmayın!

Biz aşağıda adları verilen fabrikalardan işçiler olarak bir süredir gündeme getirilen ve önümüzdeki günlerde uygulamaya sokulacağı söylenen kıdem tazminatı fonu düzenlemesine karşı olduğumuzu bildiririz.

Kazanılmış haklarımıza dokunulmasını istemiyoruz. Kıdem iş güvencemiz, gelecek güvencemizdir. Dokunulamaz!

Kıdem tazminatımız üzerine herhangi bir pazarlık yapılamaz.

Buradan daha önce "Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir" diyen, ama şu an susan sendika yönetimlerini de uyarıyoruz. Eğer işçi sınıfının elinde kalan bu son kazanıma dokunulmasına sessiz kalır ya da pazarlık yaparsanız hesabını verirsiniz.

Son olarak tüm işçi kardeşlerimizi kıdem hakkımız için duyarlı olmaya, omuz omuza mücadele etmeye çağırıyoruz."

Türkiye işçi sınıfının devrimci tarihinden bir kesit:

Alpagut

Türkiye'de sınıf hareketinin 100 yılı aşan tarihi, sarsıcı eylemler ve güçlü örgütlenme deneyimleri ile doludur. Dönemsel değil de tarihsel ölçekte değerlendirildiğinde, Türkiye işçi sınıfı, içinde bulunduğu coğrafyanın en dinamik, bilinç ve örgütlenme düzeyi en gelişkin bölüklerinden biridir. Sınıf mücadelesine durgunluğun damgasını vurduğu cumhuriyet tarihinin ilk 40 yıllık döneminde dahi işçilerin grevli-işgalli eylemleri, fiili-meşru direnişi ağır baskı koşullarına rağmen varlığını sürdürmüştür.

Sınıf hareketinin toplumsal mücadelesinin eksenine oturmaya başladığı süreçlerin kesintiye uğraması bu niteliğin silikleşmesine neden oldu. Özellikle sermayenin örgütsüzleştirme saldırılarının sınıfın üzerinden buldozer gibi geçtiği 12 Eylül darbesinden bugüne yaşanan önemli direnişlere rağmen işçi hareketine damgasını vuran olgu, gerilik ve durgunluktur.

Kapitalist gelişmenin düzeyi 1960'lı yıllarda işçi sınıfı eksenli modern sınıf mücadelesini tetikledi. Kurulduğu günden bugüne sosyal devrim korkusuyla ideolojik-fiziki aygıtlarını tahkim eden sermaye düzeni her türlü yöntemle bu dalgayı püskürtmenin çaresine bakmıştır. Direnişçi zengin mirasın tüm sınıfa aktarılmasını, deneyim ve birikimin merkezleşmesini sağlayacak imkanların zayıflığına rağmen işçiler sermayeye karşı militan eylem biçimlerini sahiplenebilmiştir.

Alpagut Direnişi Türkiye sınıf hareketinin devrimci potansiyelini ve enerjisini göstermesi açısından çarpıcı bir örnektir. Özyönetim ve fabrika denetimi sınıf mücadelesinin deneyim, birikim ve dersleri üzerinden şekillenen kapitalist üretimin alternatifi olan üretim örgütlenmesidir. Elbette 1969 yazında Çorum İl Özel İdaresi'ne ait Alpagut Linyit İşletmesi'ni işgal edip, yönetime el koyan 768 işçinin üretimi kendi denetimlerine alması, '60'lı yılların ikinci yarısında ivmelenen sosyal mücadelenin devrimci kazanımlarının dolaysız bir ürünüdür.

İşçi denetimi ya da başka bir ifadeyle özyönetim Türkiye sınıf hareketi tarihinde karşımıza ilk kez 1923 İstanbul Mürettepler (dizgiciler) grevinde çıkar. Son derece canlı bir örnek olarak Sovyet deneyiminin etkisini taşıyan bu grevde

de gazete patronlarının birleşip grevi kırmak için MÜŞTEREK gazetesini çıkarmasına karşı grevciler işyerinde üretime geçerek Heber ve Adil isimli direniş gazetesi çıkararak destek çağrısı yapmışlardır. Rejim hızla müdahale ederek bu grevi sonlandırmıştır. 4 yıl sonra İstanbul'da 3000 liman işçisinin militan grevi gerçekleşmiştir. Sermayenin kolluk güçlerinin grevcilere yönelik şiddetinin bilançosu 15 direnişçinin katledilmesi, 320'sinin tutuklanması olmuştur. Bu direniş burjuva cumhuriyet kurulduğu andan itibaren işçilerin kendi haklarını elde etmedeki kararlılığının, öte yandan sermaye devletinin saldırganlığının bir yansımasıdır.

Burjuva cumhuriyetin tarihi işçi sınıfını köleleştirmek için uygulanan baskı ve zorbalığın tarihidir. Sınıf da kendi tarihini yazmış, kapitalist gelişmenin hızlanmasıyla devrimci eğilimi güçlenen, modern ve güçlü bir hareketin yaratıcısı olmuştur. 12 Mart 1971 darbesi ile zapturapt altına alınmaya çalışılan sınıf hareketinde köşe taşı niteliğindeki önemli direniş-

ler şunlardır:

- 1962'de polis barikatı engelini aşan 5 bin mevsimlik işçinin, Ankara'da işsizliği çıplak ayaklı protesto yürüyüşü.

- 1963'te Kavel işçilerinin fabrika işgal eylemleri ile sermaye devletinden grev hakkını söküp alarak yasallaşmasını sağlamaları.

- 1965'te sermayenin kolluk kuvvetlerinin havadan-karadan taarruza geçtiği, iki işçinin katledildiği Zonguldak maden direnişi.

- '68'te Derby, Antakya Akiş, Emayetaş başta olmak üzere bir dizi fabrika işgali ve pek çok direniş.

Düzenin çizdiği sınırları aşan bu sürecin temel karakteri grev ve toplu sözleşme hakkı yasaladıktan sonra da üretim alanlarında hak almaya kararlı fiili-meşru direniş eğiliminin katlanarak sürmesidir. İşçiler o güne kadar en basit haklar uğruna mücadele ederken dahi sermaye düzeninin hışmına uğramış, kısıntı yasal hakları olmaksızın sınıf mücadelesinin yasalarına dayanarak direnmişlerdir.

Üretimden gelen güçleri ve birliktelikleri -sınıf dayanışması- tek güvenceleri olmuştur. Ayrıca sermaye iktidarından kopararak kazanılan grev ve toplu sözleşme yasası işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları uğruna mücadelesini sermaye lehine kısıtlamaktaydı. Sermayeye ve onun devletine lokavt ve grev erteleme hakkı veriyordu. Toplu

KOZLU DİRENİŞİ

10 Mart 1965 günü Karadon İşletmesi'ne bağlı Gelik Bölümünde 1500 maden işçisi, 5 milyon tutarındaki yevmiye zammının (liyakat zammı) işçilere adil dağıtılmadığı gerekçesiyle gece vardiyasında ocaklara inmezler. Gelik işçileri daha sonra ikna olup ocağa inseler de artık kıvılcım çakılmıştır.

Direniş ertesi gün Kilimli ve Karadon ocaklarına yayılır. Üzülmez'e bağlı Çaydamar ocağını da etkiler. 11 Mart gecesi Kozlu kuyu başındaki madenciler de, kuyu başını tutarak ocaklara kimseyi sokmazlar. 12 Mart gündüz vardiyasında Kozlu işçilerine Ereğli'den getirilen deniz piyadeleri ile saldırılmaya başlanır. Çıkan çatışmalarda, Mehmet Çavdar ve Satılmış Tepe yaşamlarını yitirirken, 10 maden işçisi de yaralanır. Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde vurularak öldürülen ilk işçilerdir.

Direniş işçilerin birtakım taleplerini kazanmasına da yardımcı olur.

DERBY İŞGALI

4 Temmuz 1968'de 1600 işçinin çalıştığı Derby işçiler tarafından işgal edilir. Bu işgalin nedeni ise işçilerin üyesi olduğu sendikadan başka bir sendikaya geçirmeye çalışılması olmuştur. DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası'na üye olan Derby işçilerinin bu

örgütlülüğü dağıtılarak fabrikaya Türk-İş'e bağlı sarı sendika Kauçuk-İş sokulmak istenmiştir. 6 gün süren işgalin ardından Derby işçileri kazanırlar. Derby işgali işçi sınıfının işgaller tarihinde yeni bir sayfa açmış, Derby işgalini sayısız fabrika işgali izlemiştir.

TÜRK DEMİR DÖKÜM İŞGALI

31 Temmuz 1969. İstanbul Silahtarağ'a'da bulunan Türk Demir Döküm Fabrikası'nda çalışan işçiler, Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek DİSK'e bağlı Maden-İş'e üye olurlar. Ardından doğal olarak patron-dan Maden-İş'le ücret zammını içeren bir protokol imzalamasını isterler. Patron bu isteği reddeder. 2500 işçinin çalıştığı fabrikada, 1850 Maden-İş üyesi işçi işyerini işgal eder. İşgalden önce, Çelik-İş'le işbirliği yapan patron, işçilere gözdağı vermek için 5 işçiyi işten çıkarmıştır. İşgal çevre fabrikalar ve halk tarafından etkin şekilde desteklenir. Fabrika kapılarını işçiler kaynak yaparak kapatır. 5 Ağustos'ta fabrikanın elektrik ve suyu devlet tarafından kesilir. Polisin ses ve sis bombalarına karşılık işçiler taşlarla

Türkiye işçi sınıfının iş

karşılık verirler ve aileleri de direnişe destek verince, polis geri püskürtülür. Sabah 06.30'da başlayan direniş akşam 19.00'a kadar çatışmalarla sürer. Polisin kıramadığı direnişi bastırmak için 66. tümene bağlı 4000 jandarma fabrika önüne gelir. Fabrika önü bir savaş alanı gibidir. Fabrika 10 tank ve 15 zırhlı araçla sarılmıştır. İşçiler daha sonra işgale son verseler de geri adım atan patron olur, Maden-İş'le masaya oturmak zorunda kalır.

SINGER İŞGALI

1969 Şubat ayında Çelik-İş'ten ayrılıp T. Maden-İş'e geçmek isteyen Singer işçilerinden üçünün işten atılması üzerine 520 Singer işçisi fabrikayı işgal ederek direndiler.

SUNGURLAR İŞGALI

15/16 Haziran Direnişi'nden sonra 1970 yılının kuşkusuz en önemli işçi hareketi Sungurlar Kazan Fabrikası'nda oldu. Bu fabrikanın 700 işçisi Çelik-İş Sendikası'ndan istifa ederek Maden-İş Sendikası'na geçtiler. Patronun buna karşı çıkması üzerine

Direniş

Evrin Erdoğan*

sözleşmeden greve kadar uzanan tüm aşamalar sermayeye işçilerin mücadelesini boğmak için hazırlanma imkanı sağlıyordu.

Hatta bu nedenle grev hakkının yaşlaştığı '63 yılı sonrası, yer yer yaşanan fiili-meşru grevler, özellikle işgaller yasal grevlerin önüne geçmekteydi.

Bu tablo sınıfın o dönemdeki bilinç

düzeyine dair önemli bir fikir vermektir. İnsanca bir yaşam için sınıf savaşının yasaları esas alınmaktadır. Sermayenin yasaları sınıfın direnme gücünü kırmanın, mücadelesini kontrol altına alarak güdük haklara razı etmenin bir aracı olarak en kaba haliyle uygulanmaktadır.

Siyasallaşmış devrimci-direnişçi sınıf hareketinin gelişmesinin önüne geçmek için sermaye-devlet güdümlü Türk-İş 1952'de kurulur. Aynı yıl NATO'ya alınan, ekonomik ve siyasal kölelik anlaşmaları ile emperyalist borç düzeninin kısıpıcı altına giren sermaye düzeni her alanda derin bir açmazla boğuşmaktadır. Türk burjuvazisi emperyalizme kölece bağımlılık ve hızlı kapitalist gelişmenin neden olduğu kapsamlı sorunları 27 Mayıs 1960 darbesiyle aşmayı hedeflemiş, ancak sosyal mücadeleyi dizginlemek için oluşturulan sahte demokrasi havası da kısa ömürlü olmuştur.

ABD emperyalizminin direktifi ile uzlaşmacı çizginin sınıf hareketine hakim kılınması için organize edilmiş olan,

sermayenin sözcülüğünü yapan sendikal anlayışa öfke sınıf hareketinin o dönemki önemli bir gündemi olmuştur. 1967'de DİSK'in bir tepki olarak doğması ile sendikal mücadele çetinleşmiştir.

Sermaye ihracı ve işçi-emekçileri köleleştiren uluslararası emperyalist borç düzeninin yarattığı rantiyeci-yiyici kesimlerin büyümesi tüm devlet kurumlarını kuşatan çürütücü bir etki yaratmıştır. Kamuda kadrolaşma yaygınlaşmış, yandaşlarına iş dağıtma devasa boyutlara ulaşmış, devlet bütçesi arpalığa dönüşürülmüştür.

Alpagut'ta da tam anlamıyla böyle bir tablo vardır. Alpagut'a yalnızca ücretlerini almak için uğrayan yöneticiler işçilerin madende yaşadığı sorunlara kulaklarını tıkamakta, madencilik gibi işçi sağlığı ve iş güvenliği ile ilgili önlemlerin alınmasının hayati olduğu bir işkolunda teknik kadrolar, mühendisler görevlerini aksatmaktaydılar. Yöneticiler ve teknik kadrolar madende işçilerin koşullarına ilgisizdiler. Üretime bakıyorlardı, o kadar.

nın kafasını kırarız!" sloganına çevirir. Grevi bitirme önerisini Tariş işçilerine kabul ettirmeye çalışan, o dönemde de DİSK Tekstil-İş Genel Başkanı olan Rıdvan Budak ve diğer iki sendikacıdır. Çeşitli görüşmelerle direnen işçileri bölmeyi başarır. İşçiler direnişe bir süreliğine son vermek zorunda kalırlar. Tarih 31 Ocak 1980'dir. Kısa süreliğine geri çekilen Tariş direnişi devrimci işçilerin çabasıyla yeniden başladığında bedeli daha ağır olacaktır. Tariş işçi sınıfının kalesidir artık. 7 Şubat günü üzüm işletmesinde polis ve işçiler arasında çatışmalar yeniden başlar. Aynı alanda bulunan ve destek veren Sümerbank işçilerine de saldırırlar. İşçilerin çoğu yaralıdır. O gün o fabrika düşer, 500 üzüm işçisi gözaltına alınarak Alsancak Stadyumu'na getirilir. Ancak Tariş'in diğer işletmelerinde işçiler hâlâ direniştedir. 10-11 Şubat'ta İzmir'de Tariş ve Çiğli İplik Fabrikası'nın yanı sıra işçilerin oturduğu Gültepe, Çimentepe ve Çiğli'de 2 gün boyunca dişe diş bir mücadele verilir. Yaralıları doktorlar fabrikada tedavi ederler. Fabrika duvarları tanklarla yıkılır. 10 bin polis ve asker, özel komandolar, panzerler tarafından direniş zor yoluyla kırılır. Ancak muazzam bir destan ve deneyim bırakmıştır. 17 yaşındaki Cemil Oral polis tarafından sırtından vurularak öldürülürken, yüzlerce yaralı ve tutuklu işçi vardır.

İşgal ve direniş geleneği

de, işgal komitelerini kurarak fabrikayı işgal ettiler. Polisin işgali kırmak için yaptığı tüm saldırılar püskürtüldü. Patron işçilerin isteklerini kabul edeceğini bildirince işgale son verildi. Ancak daha sonra patron bu sözünü tutmadı. Bunun üzerine işçiler yeniden fabrikayı işgal ettiler. Üç günlük boykottan sonra fabrikayı saran askeri birlik komutanı ile yapılan anlaşma üzerine işçiler fabrikayı boşalttılar.

YENİ ÇELTEK İŞGALI

Amasya Suluova'da bulunan Yeni Çeltik'te işçiler Yeraltı Maden-İş'te örgütlüdürler. 26 Nisan 1980'de işletmeyi işgal eden işçiler üretimi kendileri sürdürürler. 890 işçi, 33 gün boyunca işçi özyönetimini uyguladılar. Sendikanın önerdiği toplu sözleşmede, işçilerin 20 kişilik komiteler kurarak yönetime katılması zaten yer almaktadır. Sendikanın öncülüğünde işçiler, bu komitelerden oluşan konseyle üretimi ve dağıtımını örgütlediler. Her biri 20 işçiden oluşan, işçilerin söz ve karar haklarının olduğu komiteler oluşturulur. 890 işçiyle başlayan ve 33 gün süren özyönetimin son günlerin-

de, valilik ve bakanlık yetkilileri, işçi servis araçları ile kömür kamyonlarına el koyar; işletmenin telefonlarını keser. Bu durum, üretimin yavaşlamasına ve bunun yol açabileceği yangın ya da grizu patlaması tehlikesi nedeniyle iş güvenliği sorunlarına neden olmaktadır. Sendika, bu yüzden 29 Mayıs'ta üretimi ve işyerini terk etmeme eylemini bitirir ve greve başlar. Yeni Çeltik Maden İşletmesi'ndeki grev, 12 Eylül 1980 darbesiyle bastırılır.

TARIŞ İŞGALI

22 Ocak'ta başlayan işçi direnişi asker ve polis tehdidi altındadır, Tariş kuşatılmıştır. Panzerlerle kapılar kırılır, duvarlar yıkılır, ateşli silahlar kullanılır. İzmir'de tek bir yerde fabrikası olmayan Tariş'in Çiğli İplik Fabrikası'ndaki işçiler, üzerinde çalıştıkları makinelerin iğleri, musularını ve kendi bedenleriyle direnirler. Polis bu fabrikaya giremez. Bu direnişte kadın işçiler dikkat çeker.

5. gün DİSK direnişi bitirme kararı alır. DİSK'in bu kararını duyan işçiler "Savaş-tık-savaşacağız!" sloganını, "Direniş kır-

Bu nedenle madende uzun süredir üretimin organizasyonu doğallığında işçilerin omuzlarında yürütülmekteydi. Ve bu durum işçilerin bilincindeki zayıflıkların aşılmasını hızlandırmıştı. Sınıfın üretimi yönetme yeteneğini teknik bilgi ve donanımla birlikte üretim içinde kazandığının canlı bir örneği yaşıyordu.

Üretim sırasında işçilere yapılan muamele yönetim kademesinde yaşanan başıbozukluğun tam aksi idi. İşçiler fazla üretim için zorlanıyor, yüksek performansla 10 saat çalıştırılıyor, madende uygulanması gereken iş güvenliği önlemleri alınmıyordu. Maliyetten kaçılıyor, en basit yasal mevzuata dahi uyulmuyordu. Tüm bunların sonucu, sürekli iş kazaları yaşanmasıydı. Maden patronları, cehennem dönüştürdükleri çalışma koşullarına itiraz eden, önlem alınmasını isteyen işçileri vakit kaybetmeksizin susturuyorlardı. İşçilerin direnişe geçmesine engel olmak için her türlü yol deniyordu. İş kazaları geçiren işçiler tehditlerle ajanlaştırılıyor, en ufak tepkileri dahi patrona anlatılıyordu. Kısacası işçiler arasında güvensizlik vardı. Bu durum işten çıkarılma korkusuyla birleşince işçiler arasındaki parçalanmışlık derinleşiyor, işçiler üzerindeki baskı yoğunlaşıyordu.

II

Alpagut Linyit madenlerinde çalışan işçilerin büyük bölümü, maden sahası açmak için topraklarına el konulan köylülerden oluşuyordu. IMF'nin tarımdaki yıkım politikasının ve tarımdaki kapitalistleşmenin de etkisiyle küçük köylülüğün hızla proletaryanın saflarına itildiği, buna karşı direnişin toprak işgalleriyle dışa vurduğu, kırdan kente göçün arttığı, işsizliğin tavan yaptığı yıllardı. Bölgede maden önemli bir geçim kaynağıydı.

Ekonomik bunalımın faturası işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödetilmeye çalışılıyor, ücretlerin sefalet düzeyinde olması yetmiyormuşçasına aylarca ücretler ödenmiyor, sömürü çarkları işsizlik sopsıyla döndürülüyordu. Direniş tam da bu atmosferin yarattığı bilincin çarpıcı bir ürünü olmuştur.

Sermaye iktidarının yoksulluğa, açlığa, sömürüye karşı kitlelerin isyanını tüm baskı ve zor aygıtları ile, kontrgerilla yöntemleri ile bile bastırmakta zorlandığı bir tarihsel kesitten bahsediyoruz. Adalet Partisi (AP) sermaye iktidarının dümeninde oturuyordu. 1965 ve '69'daki bi-

inci ve ikinci Demirel hükümetleri bir taraftan işsizlik sigortası, tarım iş kanunu vb. gibi vaatlerle kitleleri aldatmaya çalışırken, Türkiye sınıf hareketi tarihinin en görkemli direnişleri, polis-jandarma ile çatışmalara sahne olan işgal-grev eylemleri yaşanıyordu. Kitlelerin sahte vaatlere karnı toktu. Sosyal sorunlara karşı direniş büyüyordu. Alpagut'ta kaynayan direniş kazanı bu gelişmelerin tam ortasında patladı. Ve somut sorunlara karşı işçi sınıfı kendi cephesinden somut bir çözüm üretti.

Proleterleşme sürecini tamamlamamış, topraklarına el konmuş işçilerin ağırlaşan kölece çalışmaya karşı tepkisi büyüktü. Buna ek olarak aylarca ödenmeyen düşük ücretler sorunu vardı. 1968 yılında birikmiş maaşların ödenmesi için 43 gün grev yapmış olmaları taban örgütlülüklerini oluşturarak madendeki birliklerini inşa etmelerini ve özgüvenlerini kazanmalarını sağladı. Artık direnerek kazanabileceklerini deneyimleri ile öğrenmişlerdi.

Fırtına, bu tarihten tam bir yıl sonra, yönetici ve idari kadronun teknik elemanlarının adeta madeni terk ettiği, son kalan mühendisin de hastalık nedeniyle ayrıldığı, üç aydır ücretlerin ödenmediği bir anda koptu. Patron konumunda olan Çorum İl Özel İdaresi, işçilerin biriken ücretlerin ödenmesi, teknik donanım ve kadro eksikliğinin giderilmesi gibi isteklerini üretimin düşük olduğu bahanesi ile yerine getirmede. Alpagut işçileri Türk-İş'e bağlı Maden-İş/Alpagut ve Çevresi Maden İşçileri Sendikası'na üyeydiler. Sendikaları aracılığı ile sermaye hükümetine başvurarak madenin Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ) tarafından devralınmasını istediler. Ancak hiçbir sonuç çıkmadı. Yapacakları tek şey kalmıştı: Direnişe geçmek!

Uzlaşmacı-arabulucu çizgiye sahip sendikaya karşı büyüyen işçi tepkisi, işletmeye el koyma kararlarından vazgeçilmek istenmesi ve yalnız bırakılmaları ile arttı. O yıllarda üyesi oldukları sendikaların başkanı, "Sendikal mücadelenin hiçbir zaman sermaye düşmanlığı halini almadığını, sınıf ve zümre meselesi olmadığını..." savunan bir zihniyetin temsilcisiydi. Buna rağmen binlerce işçi gibi sarı sendikaya karşı taban inisiyatiflerine güvenerek harekete geçtiler. Alpagut işçilerinin önlerine örülmüş barikatların yüksekliğini, nasıl engeller aştıklarını vurgulamak için sendikalarının şube başkanının, çalıştıkları madenin bölge müdürü Mehmet Kocatüfek olduğunu söylemek yeterlidir. Yani sendika şube başkanı, aynı zamanda patron konumundaki Alpagut Linyit Maden'in temsilcisidir.

Engelleme girişimlerine boyun eğmeyen işçiler, 13 Haziran 1969'da tüm madeni ve işletmenin bürolarını işgal ettiler. İşgalci işçiler iki somut hedef belirledi:

1- Madeni kendi denetimlerine alıp çalıştırarak üretimi ve satış örgütlemek. Sonucunda elde edilen gelirden, biriken

ücretlerini almak.

2- Maden işletmesinin zarar ettiği yerlerini açığa çıkarmak, üretimi düzenleyerek arttırmak ve sonucunda madenin TKİ tarafından devralınmasını sağlamak

İşçiler öncelikle tüm çalışanların katıldığı işçi genel kurulu oluşturdular. Bu kurulda işletmede üretimi yönetme işini organize etmek üzere 'İşçi Konseyi' isimli bir üst komite seçtiler. İşçi Konseyi'ne doğrudan tüm işçiler üyeydi. Seçilen, üretimi yönetme görevini üstlenen İşçi Konseyi'ndeki işçiler tüm maden işçileri tarafından gerektiğinde değiştirilebilirdi. Oluşturulan bu birlik ile üretim örgütlendi ve işletmenin hesapları denetlendi. Kömür satışları yönlendirildi. Direnişçiler ayrıca işçi genel kurulunda seçilen satış komitelerini kurarak köy köy, kent kent dolaşıp kömür satışını bizzat gerçekleştirdiler. Böylece İl Özel İdaresi'nin kömür satışını bölgenin ileri gelenleri eliyle yaptırmasıyla elde edilen vurguna engel olundu. Disiplinli bir işleyle satıştan gelen geliri işletme masrafı, birikmiş, ödenmemiş ücretlerin karşılanması ve geçimlerine ayırarak paylaştılar. Kömür satış hesapları düzenli bir şekilde tutuldu ve tüm işçilerin denetimine sunuldu.

Üretimin ve satışın her aşamasında işçi demokrasisi uygulandı. Kurulun aldığı kararları, işçi komiteleri düzenli bir şekilde denetledi. Tüm kararlar işçilerin hepsinin katıldığı toplantılarda tartışılarak alındı. Yüksek maaşlı üst düzey yöneticilerin işine son verildi. Direnişe karşı çıkan, kararlara uymayan 40 kadar usta-başı ve ekip şefi de işten çıkarıldı. Diğer memur ve muhasebeciler konseyin denetimi altında çalıştılar. İşçiler arasındaki gruplaşmalar ortadan kaldırıldı. Çalışma disiplini işçi genel kurulu düzenledi. Tüm işçilerin üretimin yönetimi sırasındaki görevleri tanımlandı.

III

35. günün sonunda Alpagut linyit madeninde günlük üretim 280 tondan 480 tona çıkmıştı. Direniş bölgede ve tüm ülkede büyük bir ilgi yaratacaktı. Bölgede madenin açılmasına tepkili olan köylüler direniş mevsisini ziyaret ediyordu. Satış komiteleri direnişin propagandasını yapan örgütler işlevini kazanmış, dayanışmayı ve etkiyi geniş bir alana yaymıştı. Özyönetim direniş odak haline geldikçe, sınıf dayanışması da güçleniyordu. Siyasal bilinç düzeyi geri bir işçi bölüğü sınıf kimliği ekseninde birleşerek Türkiye'de ilk kez bu düzeyde bir direniş örgütlemişti. Etkisi kısa bir

zaman içinde sarsıcı oldu. Dayanışma ağı hızla gelişmeye başladı. Direnişçilerde bilinç sıçraması yaşanırken, başarılarının sonucunda moral ve özgüven kazandılar.

Elbette bu gelişmeden sermaye düzeni büyük bir korkuya kapıldı. Aynı ekonomik-sosyal sorunları yaşayan işçi kitlelerinin mücadele ivmesinin yüksek olduğu bir dönemde işçi denetimi ve yönetimi biçimindeki direnişlerin yaygınlaşması söz konusu olabilirdi. Özellikle 1968 yılında sınıf hareketinde yaşanan sıçramalı gelişim yasal-icazetçi çizgiye karşı fiili-meşru mücadele çizgisini daha da güçlendiriyordu. '67'de DİSK'in kuruluşu bu eğilimin ürünüydü. Devrimci sınıf bakış açısının eylem biçimlerini, şiarlarını, taleplerini doğrudan belirlemesi sınıf bilincinin gelişiminin dolaysız bir işaretiydi. Ki hareket, aynı zamanda hızla siyasallaşıyordu. Türk-İş'te cisimleşen sarı sendikacılığa karşı DİSK etrafında kenetlenen işçiler fabrikalarındaki yetki tartışmalarını referandumla sonlandırma kavgası verirken, 1969 yılında fiili yasa dışı grev, direniş, işgal benzeri eylemlerin yasal grevlere oranı %40'tı. Birikim, deneyim, derslerin,

işçi kitleleri arasındaki etkileşimin canlı olduğu bir tarihsel süreçte işgal eylemini aşarak üretimi denetime alıp yönetmek, kapitalist özel mülkiyetin kalelerini temellerinden sarsmak demektir. Ve bu direniş yönteminin örnek alınması, niteliği nedeniyle de sosyal mücadelenin devrimci kanalla bütünleşmesi sürecini hızlandıracaktı.

Patron ve sendika direnişin kısa zamanda kendiliğinden kırılacağını zannettiklerinden, ilk günlerde müdahale etmediler. Ancak karşı karşıya kaldığı tablo yüzünden patron temsilcisi sendika, ihanet için kolları sıvar. Direniş sendikal bürokrasinin dümen suyuna çekmek için işe koyulur. Toplu sözleşme taleplerini kırıntılarla yumuşatmaya, işgali sonlandırmaları için işçileri ikna etmeye çalışır. Tabi ki kısa sürede üretimin artmış olması iştah kabartmış, üretimin denetimine kapitalist üretimle uyumlu bir biçim vererek devrimci sınıfsal özünü silikleştirmek için ayrı koltukta tek bir sınıf konumuna sahip sermaye sözcüsü sendika bölge başkanı ve aynı zamanda madenin işletme müdürü Mehmet Kocatüfek'in şu sözleri direnişin kontrol altına alınması için izlenen burjuva politikanın bir resmidir:

"İşçinin bir milyon liraya yakın alacağı vardı. Sendika yöneticileri olarak işçilerle bir toplantı yaptık ve bu toplantıda işletmenin yönetimine katılma kararını oy birliği ile aldık. İşçinin yönetime ka-

tılmasından jandarmanın duruma müdahalesine kadar işletmede üretim %50 oranında arttı. 250-300 ton olan günlük üretim, bugün 410-450 ton arasında değişmektedir. Günlük satış 8.000 liradan 40.000 liraya çıkmıştır. Ama bundan daha fazlasına izin vermediler."

Görkemli, çarpıcı işçi direnişini kırmak için her türlü oyun oynandı. İşgalin sonlandırılması için valiliğe başvurunun ardından valilik işçilerle görüştüğünde direniş iradesini kıramaz. İşçiler taleplerinin karşılanması konusunda ısrarcı olur, geri adım atmazken, Çorum'un zengin eşrafı ve maden şirketi, müdahale etmesi için sermaye hükümetine başvurur. Sermaye hükümeti zaten direniş sonlandırmanın fırsatını kollamaktadır. Takvim yaprakları 17 Temmuz'u gösterdiğinde Alpagut'a özel jandarma birliği yollanmış, maden kuşatılmıştır. Kuşatmaya karşı direnme hazırlığında olan, eylemin başlangıcından itibaren madenin ve işletme bürolarının oluşturdukları işçi komiteleri ile güvenliğini alan işçilerin direnci, sendikanın ikna çabası ile kırılır. Saldırının sonunda öncü işçiler tutuklanır.

Saldırı sonrası işçiler iki gün boyunca maden ocağına inmez, beş ay boyunca iş yavaşlatma vb. pasif yöntemlerle eylemlerini sürdürür. İşçiler madenin TKİ'ye devri, tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması, ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi taleplerini sürecin sonunda kazanmışlardır.

GEÇMİŞTEN GELECEĞE

Alpagut direniş sınıf hareketinin niteliksel sıçramasının, devrimci ileri bir kanala yönelmesinin yarattığı bir mevzidir. Bugün devrimci sınıf hareketi yaratma idaresinde dersler/deneyimler çıkartacağımız tarihsel birikimimiz olarak önümüzde tüm canlılığı ile durmaktadır.

Kapitalist özel mülkiyetin temellerini sarsan Alpagut Direnişi'nin en büyük üstünlüğü, bu eylemin söz, yetki, karar hakkının işçilerde olduğu, gerçek bir işçi demokrasisinin hayat bulduğu fiili-meşru mücadele çizgisi olmuştur. Bu çizgi, 35 gün gibi bir süre içinde etkisi çığ gibi büyüyen güçlü bir sınıf dayanışması yaratan, haklarını kazanmak için üretimin denetimini ele geçiren, eylemlerini madeni yönetmeye bağlamayı bilen açık bir sınıf bilincine dayanmaktadır.

Direniş sosyal hareketin kendiliğinden gelişiminin sınırlarını zorlamış, devrimci bir sınıf partisinin önderliğinden yoksun olması en büyük zayıflığı olmuştur. Alpagut Direnişi, işçi sınıfı ile devrimci öncünün birleşmesinin yakıcı önemini, Türkiye işçi sınıfının güçlü dinamik yapısını gösterdiği için güncel olarak geçmişten geleceğe bir köprü olarak önümüzde durmakta, görev ve sorumluluklarımızı işaret etmektedir.

Trump'ın Vahhabilerle "kılıç dansı" ve Katar krizi

ABD Başkanı D. Trump'ın Suudi Arabistan ve İsrail'i ziyaretinin ardından tetiklenen "Katar krizi", Ortadoğu'nun ultra gerici rejimleri arasındaki çatlağı derinleştirmiş görünüyor. Ortaçağ kalıntısı Körfez şeyhlerinin "en hırslı figürü" kabul edilen Katar emirinin İran'la ilişkileri geliştirmeyi de içeren pragmatist dış politikası, El Suud krallığını zıvanadan çıkardı. ABD-İsrail ikilisinden yeşil ışık aldığı anlaşılan El Suud, histerik bir şekilde Katar'a yükleniyor. Birleşik Arap Emirlikleri'yle (BAE) Mısır yönetiminin de desteğini alan El Suud, Katar emirini dize getirmek için her yola başvuruyor.

İçinde 10 bin askerin bulunduğu devasa bir ABD üssüne ev sahipliği yapan Katar'ı defterden silmeleri olası değil. Nitekim Washington'dan yapılan açıklamalar da buna işaret ediyor. Katar'ı uzlaşmaya, yani boyun eğmeye çağıran ABD, belli ki Körfez şeyhleri arasındaki çatlağın fazla zayıya neden olmadan halledilmesini istiyor. İran'la T. Erdoğan AKP'sinin desteğini alan Katar ise, diz çökmek için direniyor. Ancak kara, hava, deniz ablukasına alınan bu küçük ada emirinin uzun süre direnmesi olası görünmüyor.

Sorun bir çatışmaya varmadan halledilse bile, Körfez şeyhleri arasında derinleşen çatlağın kısa sürede sıvanması kolay değil. Zira bu çatlağın arka planında hem Katar'ın hem diğer ülkelerin çatışan çıkarları mevcuttur.

İran'la olası bir çatışmanın kurbanı olmak istemeyen Katar, zengin doğalgaz kaynaklarının güvenliği ve pazarlanması için de İran-Rusya ikilisiyle işbirliği yapıyor. Bölgesel politikada inisiyatif alanı kazanmaya hevesli olan Katar'ın İhvan/Müslüman Kardeşler hareketini himaye edip kullanması ve bu hareketin Filistin kolu Hamas'ın liderlerini barındırması gibi sebeplerden dolayı ABD-El Suud-İsrail cephesi, bu ülkeye haddini bildirmek için harekete geçti.

EL SUUD'UN DOLARLARI TRUMP'I COŞTURUNCA

Obama yönetimiyle 110 milyar dolarlık silah alım anlaşması imzalayan El Suud, Trump'ın "kılıç dansı" yapmasına neden olan ek anlaşma ile bu rakamı toplam 350 milyar dolara çıkardı. Kapitalist emperyalizmin başını çeken ABD, bu büyük rüşvet karşılığında Ortaçağ artığı Vahhabi El Suud'un politikasına onay verdi. Elbette tarafların farklı çıkar ilişkileri de var. Ancak "Şii İran öcüsü"nden ürken El Suud'un koca bir serveti heba

edebilmesi için ABD'nin belli güvenceler vermesi kaçınılmaz.

350 milyar dolarla coşan Trump, İran'ı "baş düşman", İhvan ve onun Filistin kolu Hamas'ı ise "terörist" ilan etti. Ülkesini Amerikan savaş aygıtının askeri üssü haline getirmiş olmasına rağmen Katar emirini sıkıştıran Trump yönetimi, böylece soyup soğana çevirdiği El Suud'un hassasiyetlerini gözettiğini göstermiş oldu. ABD'ye sunduğu hizmetler karşılığında kendini güvenceye aldığı sanan Katar emirinin İran'ın desteğine muhtaç duruma düşmesi ise ironiktir.

KATAR SUYU BULANDIRINCA

Katar krizi, "Arap/Müslüman NATO'su" söyleminin kof olduğunu gösterdi. Zira kriz, bu olaya hevesli olan ülke sayısının sınırlı olduğunu gözler önüne serdi. Kuveyt arabulucu olmaya çalışırken, Umman Sultanlığı ise pek çok alanda İran'la işbirliği yapıyor. El Suud'un güdümünde/himayesinde bulunan Bahreyn kralının ise zaten bir etkisi yok. Mısır'ın duruşu ise halen iğretidir.

Hal böyleyken Katar'ın İran'a saldırmak bir yana, bu ülke ile işbirliğini geliştirme politikasını terk etmemesi, hedefe çakılmasının gerekçesi oldu. T. Erdoğan AKP'sinin Katar'ı desteklemek zorunda kalması, İsrail destekli "Sünni eksen" oluşturma heveslerinin gerçekçi olmadığını da gösterdi. Hal böyleyken "Arap/Müslüman NATO'su" söyleminin ciddiyetten yoksun olduğu anlaşılıyor. Emperyalizme hizmet, İsrail'le işbirliği, cihatçı teröre destek gibi alanlarda üstüne düşeni yapan Katar'ın bile düşman ilan edilmesi, Ortaçağ kalıntısı kral/sheyh/emir takımıyla bir NATO kurulmasının mümkün olmadığına işaret ediyor. Elbette bu, Yemen'i, Suriye'yi yakıp yıkan El Suud'la suç ortaklarının bölge halkları

için ciddi bir tehlike oluşturdukları gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu rejimler, kendi bekaları için emperyalist/siyonist güçler adına kirli işler yapmaya devam edecekler.

MISIR'IN İĞRETİ DURUŞU

Katar'a ambargo uygulayan koalisyon katılan Mısır'ın bu cephede iğreti durduğunu belirtmek gerekiyor. İhvan'a verdiği destekten dolayı Katar'a dış bileyen Mısır, bu hareketin liderlerinin iadesi için Interpol'e başvurarak krizi kaşıyor. Bu arada Suudi Arabistan'dan mali destek alması da Mısır'ın tercihlerinde etkili oluyor. Yine de Mısır, El Suud'un istediği kıvamdan halen çok uzaktır.

Vurgulamalıyız ki, Mısır'ın "Arap/Müslüman NATO'su"na katılıp İran'ı hedef alacak olası bir savaşta yer alma ihtimali düşüktür. El Suud'un Yemen'i hedef alan vahşi savaşına kerhen de olsa destek veren Mısır, doğrudan savaşa katılmaktan uzak durdu. Bu ülkenin hem iç dinamikleri hem İran-Rusya ikilisiyle geliştirdiği ilişkiler, İran'a savaş ilan etmek gibi bedeli ağır bir ahmaklığa kalkışmasını zorlaştırıyor.

TÜMÜ CİHAÇCI TERÖRÜN DESTEKÇİSİDİR

ABD-İsrail-Suudi Arabistan cephesi, Katar'ı cihatçı teröre destek vermekle suçluyorlar. Güya bundan dolayı ambargo uyguluyorlar. Katar'ın cihatçı cani sürülerini desteklediği kesin. ABD-İsrail-El Suud cephesi ise, cihatçı barbarlığın sadece destekçisi değil, bizzat yaratıcısıdır. Vahhabiliğin ürettiği bataklık olan Suudi Arabistan cihatçı vebayı 1970'li yıllardan beri CIA ile birlikte dünyaya yayıyor. Afganistan'la başlayan bu kanlı süreç, dünyanın dört bir yanına yayılmış durumda. Katar'ın burada oynadığı rol, diğerlerine

göre sınırlıdır.

Katar'ın ablukaya alınmasının cihatçı terörle bir alakası yok elbet. Ortadoğu'da direnişçi damarı kurutmak isteyen ABD-El Suud-İsrail üçlüsü, Katar'ın İran'la ilişkilerini, Hamas'a hamiliğini, İhvanlıları barındırmasını istemiyor. Farklı alanlarda çıkarları çatışsa da esas sorun buradan kaynaklanıyor. Katar'ı kuşatıp diz çökmeye zorlamaları da bundandır. Bu durum Katar'ın ABD/İsrail dayatmalarına karşı direnen güçleri desteklediği anlamına gelmiyor. Tersine, direniş ekseninin yok edilmesi için yıllardır çaba harcayanlardan biri de Katar'dır. İran'la ilişkileri geliştirmesi, çıkarlarının zorunlu kıldığı bir durumdur.

EMPERYALİZME, SİYONİZME, GERİCİLİĞE KARŞI DİRENİŞ YAŞAMSALDIR

Katar krizi, emperyalist/siyonist güçlerin Ortadoğu'da yürüttükleri hegemonya savaşından kaynaklandı. Ülkeleri etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalama planı, bölgeyi de aynı temellerde parçalama evresine vardiirmek isteniyor. Emperyalist/siyonist projenin temel hedefleri arasında öncelikli olan; bölgeyi "devletçikler" temelinde bölmek, direniş güçlerini tasfiye etmek, Filistin davasını baskılamak, Ortadoğu'yu ABD-İsrail borusunun öttüğü bir alan haline getirmektir.

Bu kanlı yıkım planının bölge halklarına ağır bir faturası oldu. Yazık ki, olmaya da devam edecek. Buna rağmen ne emperyalistlerin, ne siyonistlerin, ne Körfez şeyhlerinin gücü direniş eksenini kırma-yeter. Bu koşullarda halkların emperyalizme, siyonizme ve gericiliğe karşı birleşik direnişi her zamankinden daha acil daha yaşamsal bir önem taşımaktadır.

İngiltere seçimi ve İşçi Partisi'nin yükselişi

2016 Haziran'da yapılan referandum sonrasında alınan Brexit (AB üyeliğinden ayrılma) kararı nedeniyle başbakanlıktan ve parti liderliğinden istifa etmek zorunda kalan David Cameron'un koltuğuna oturan Başbakan Theresa May, 2020'de yapılacak olan seçimi öne alarak Nisan ayında beklenmedik bir şekilde 8 Haziran'da erken seçime gitmek istediğini açıkladı. Parlamento da bunu onayladı.

Başbakan, erken seçimle Avam Kamarası'ndaki çoğunluğunu arttırarak AB ile yürütülecek olan Brexit müzakerelerinde elini güçlendirmek istiyordu. İşçi Partisi içindeki tartışmaların kendisi için fırsat olabileceğini düşünmesi ve Brexit sonrası hızla güç kaybeden UKIP'in (Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi) seçmen kitlesini çantada keklik kabul etmesi ve yanı sıra İşçi Partisi ile arasındaki 20 puanlık fark olduğunu iddia eden anketlere güvenmesi, erken seçim kararı almış olmasının nedenleri arasındadır.

"Brexit ve sonraki süreçte ülkenin ihtiyaç duyduğu güçlü ve istikrarlı liderliği güvence altına almak için seçimlere ihtiyaç olduğunu" savunan May, seçim kampanyasını da "Güçlü ve istikrarlı liderlik" sloganıyla yürüttü ve seçim sonucunda hayal ettiği gücü ve istikrarı bulamadı. 331 milletvekiliyle girdiği erken seçimden 318 milletvekiline düşerek tek başına hükümet kuramaz hale geldi.

Başbakan May'in tek başına iktidar olamayacağını görülmesi üzerine uluslararası piyasalarda sert bir dalgalanma yaşandığı, sterlinin dolar ve avro karşısında hızla değer kaybetmeye başladığı ve bankacılık hisselerinin yüzde 4 azaldığı iddia edildi. CBI'nin Genel Müdürü Carolyn Fairbairn, bu durumu "Britanya ekonomisi için ciddi bir an" olarak değerlendirdi ve "Politikacılar sorumlu bir şekilde davranmalı, ülkenin çıkarlarına önem vermeli ve Britanya'nın şirketler için güvenli bir yer olmaya devam ettiğini dünyaya göstermeli" çağrısında bulundu.

KENDİ KALESİNE GOL ATMAK, YA DA EMEKÇİLERİN ÖFKESİNE ÇARPMAK

Muhafazakar Başbakan May'in erken genel seçime gitme kararı geri tepti. Theresa May seçimi kazanmasına rağmen 13 koltuk kaybederek kendi kendine ağır bir darbe vurmuş oldu. Başbakan'ın yaşadığı bu sonuç "felaket" olarak değerlendirildi ve kendinden önceki muhafazakar başbakan David Cameron'ın yaşadığı "acı" akıbete benzer bir sonuçla yüz yüze ka-

lındığı benzetmesi yapıldı.

"Güçlü ve istikrarlı liderlik" şiarıyla seçimde "sert" bir politika izleyen May, Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi (UKIP) seçmenlerinin desteğini kazanacağına ve hemen tüm burjuva medyanın "terör dostu" olarak suçladığı İşçi Partisi lideri Jeremy Corbyn'in seçimi büyük bir farkla kaybedeceği iddiasına fazlasıyla inanmış ve dolayısıyla "büyük bir zafer" beklemişti. Ne var ki sonuç gerçek bir hezimet olarak yaşandı.

May, seçim bildirgesindeki politikalarını uygulamak ve kitlelere sunduğu vaatleri yerine getirmek için "güçlü liderlik, güçlü hükümet ve istikrar"a ihtiyaç duyduğunu belirtmiş ve bunu seçim şiarı olarak formüle etmişti. Onun seçim bildirgesinin özü ve özetini neo-liberal saldırılar ve kemer sıkma politikaları oluşturmaktadır. Ortadoğu'daki savaş ve saldırganlığı desteklemek ve göçmen karşıtlığı siyasetini sürdürmek de onun politikaları arasındadır.

Ekonomik büyüme ve istikrar için kesinti programlarına devam edileceğini de savunan May, "Hiçbir anlaşma yapmamak kötü bir anlaşma yapmaktan iyidir" fikrini savunmakta ve AB ile "derin ve özel bir ortaklık" kurmaya çalışacağını ileri sürmektedir.

Onun akıllara ziyan bir başka çıkışı ise yaşlıların "sağlık harcamalarını ceplerinden karşılamaları" doğrultusundaki önerisi oldu. Bardağı taşıran ve tam bir şok etkisi yaratan bu "yaşlılık vergisi"ne göre 100 bin sterlinden fazla servete sahip olan emekliler aldıkları bakım hizmetleri için ücret ödemek zorunda bırakılacaktı. Sonradan bunu geri çekmek zorunda kalsa da May, sermayenin bu iğrenç saldırısını budalalıkla dile getirmenin fa-

turasını ödemekten kurtulamadı. Toplumun kemer sıkma politikalarından dolayı burnundan soluduğu gerçeğine sermaye adına meydan okuyan May, emekçilerden sert bir tokat yemiş oldu.

Başbakan May'in demokrasi ve özgürlükler adına tam bir skandal olan ama sermaye sınıfının gerçeğine de ışık tutan bir başka çıkışı ise, "terörle mücadele" adına "insan hakları sözleşmesinden çekilebileceğini" arsızlıkla ilan etmiş olması oldu. Başbakan Theresa May, Sun gazetesine verdiği bir mülakatta, bu arsızlığı, "insan haklarını düzenleyen yasalarımız engel teşkil ettiği takdirde engelleri kaldırmak için yasaları değiştiririz" cümlesiyle dile getirmiş ve sözlerine "terör" şüphelilerinin ifadelerini almak için gözaltında tutulma süresini 14 günden 28 güne çıkarmayı planladıklarını da eklemişti. Paris iklim anlaşmasında Trump'a destek sunması da seçim politikasındaki gaflar arasındaydı.

May'in yaşadığı hezimetin gerisinde, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençliğin neo-liberal sosyal yıkım saldırısına verdiği cevap yatmaktadır. Neo-liberal saldırı dalgası öteki AB ülkelerinde olduğu gibi İngiltere'de de yıldan yıla derinleşerek devam etti ve emekçilerin yüzyıllık kazanımları bir bir budandı. Özellikle de Thatcher'den başlayan ve günümüze kadar devam eden sermaye sınıfının insafsız yıkım saldırıları, işçilerde, emekçilerde ve gençlikte büyük bir öfke biriktirip tepki mayalamış ve bu durum seçim vesilesiyle somut olarak kendisini Başbakan May'e hezimet yaşatmak biçiminde açığa vurmuştur. Bu aynı kitleler gerek AB'nin gerekse de May hükümetinin kendilerine sosyal yıkımdan başka bir şey vaat edemeyeceklerini de deneyimlerinin

yanı sıra seçim politikaları vesilesiyle de görmüş oldular. Dolayısıyla yıkım saldırılarının mimarı olduğuna ve olacağına inandıkları May'i cezalandırdılar.

NEO-LİBERAL SALDIRILARA KARŞI SOSYAL TEPKİ VE ÇIKIŞ ARAYIŞI

Jeremy Corbyn liderliğindeki İşçi Partisi'nin seçim sloganı "Azınlık için değil, çoğunluk için"di. Seçim bildirgesindeki talepler de buna uygunluk arz etmekteydi. "Radikal" reform talep ve politikasıyla seçimlere katılan Corbyn, beklenmedik bir seçmen desteği olarak ve özellikle de gençler arasında inanılmaz bir popülarite kazanarak oyların yüzde 42'sini almış oldu. Böylece İşçi Partisi'ni uzun yıllardan bu yana görülmemiş bir başarıya taşıdı.

8 Haziran seçimini az bir farkla kaybeden Corbyn, partisinin oyunu 3,5 milyon arttırarak seçmen desteğini yaklaşık 13 milyona yükseltti ve partisine 32 koltuk daha kazandırarak seçimden tartışmasız bir başarıyla çıktı. Böylece seçimleri kazanamayacağı ve dolayısıyla da parti liderliğini kaybedeceği inancı ve beklentisi içinde olan partisindeki sağ muhalefete de bir darbe vurmuş ve onlara karşı da güçlü bir konum kazanmış oldu. Seçim kampanyası sırasında biri Manchester, öteki Londra olmak üzere toplam 30 kişinin ölümüyle sonuçlanan ve Corbyn'in hanesine yazılacağına inanılan iki terör saldırısının etkili biçimde kullanılmasının yanı sıra, burjuva medya ve muhafazakârların Corbyn'in Filistin ve İrlanda kurtuluş hareketlerine, Hamas'a verdiği desteği, onun "terör dostu" olduğunun kanıtı olarak sunmaları, bu amaçlı fotoğraflar yayınlamaları ve bu yolla bü-

yük bir yıpratma kampanyası yürütme-leri de bu başarılı sonucu elde etmeyi engelleyemedi.

Jeremy Corbyn liderliğindeki İşçi Partisi'nin elde ettiği büyük seçim başarısında "Azınlık için değil, çoğunluk için" şiarı, seçim bildirgesindeki talepler ve "radikal" reform vaatleri önemli yer tutuyor. Zira Corbyn, bunlarla sosyal yıkım saldırılarından ve kemer sıkma politikalarından yılmış, yoksulluğa, işsizliğe ve geleceksizliğe mahkum edilmiş emekçilerin ve gençlik kitlelerinin birikmiş öfkelerini, özlüklerini kucaklamayı başarabilmiş görünüyor.

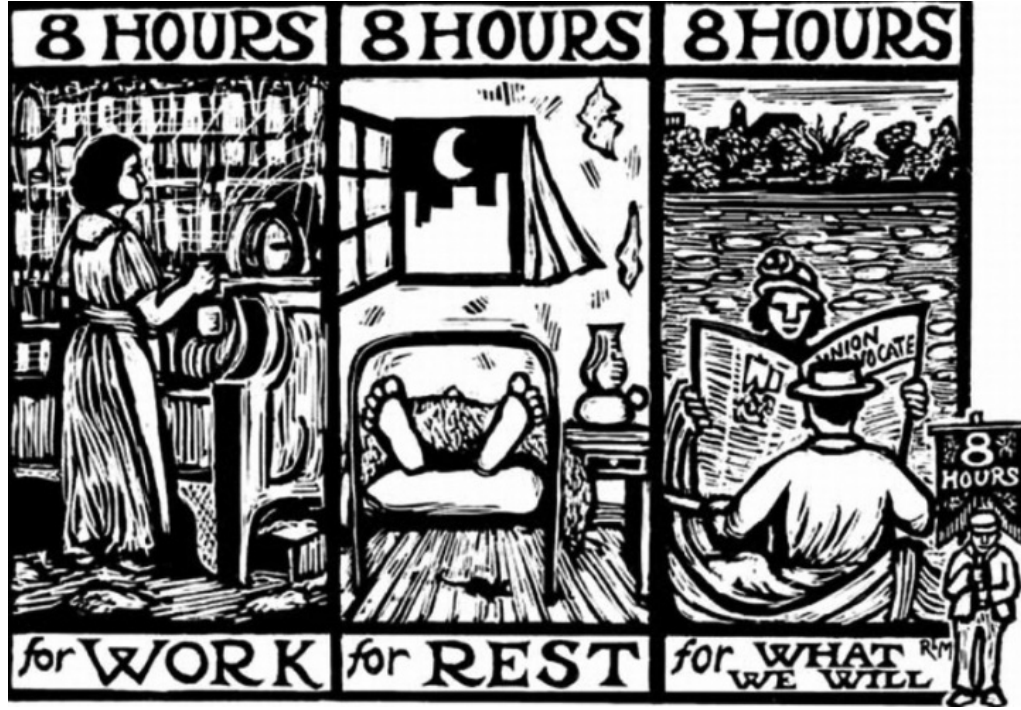
İşçi Partisi'nin manifestosu olarak sunulan bildirgesinde; demiryolları, posta, su, elektrik gibi alanlarda kamulaştırmaya gidilmesi, büyük şirketlerin ve yüksek gelirli kişilerin vergilerinin arttırılarak elde edilecek kaynakların, sağlık, eğitim ve toplu konut gibi hizmetlere aktarılması, emekçilerin üzerinde yük olan KDV oranının düşürülmesi, üniversite harçlarının kaldırılması, asgari ücret zammı, esnek iş sözleşmelerinin kaldırılması vb. taleplere yer verilmektedir. Tüm bu talep ve vaatler işçi sınıfı, emekçi kitleler ve gençlik saflarında yankı yaratmış, umutlarını güçlendirmiş ve bir şeyleri değiştirmenin mümkün olabileceği inancının filizlenmesine neden olabilmıştır. Bu, somut ifadesini İşçi Partisi'nin manifestosuna verilen destekte bulmuştur.

Kapitalist sistemdeki bütünsel-yapısal kriz ve bunun yol açtığı büyük sosyal eşitsizlikler ve çok yönlü sosyal yıkımlar, May'ın hezimete, Corbyn liderliğindeki İşçi Partisi'nin ise başarı elde etmesine neden olmuştur. İşçi Partisi'nin kazandığı bu büyük başarı, bir kez daha Yunanistan'daki Syriza'yı, Almanya'daki Die Linke'yi, İspanya'daki Podemos vb. partileri akla getirmiş ve bir kez daha yeni heyecanlar yaratmış bulunuyor.

Biz de daha dün, Ocak 2015'te Yunanistan'daki sol parti Syriza'nın seçimlerde elde ettiği seçim zaferinin tarihsel öneminden ve bunun emekçi kitlelerin yaşamında yaratacağı iyileştirmelerden söz edenlerin bugün onun ihanetinden söz etmek zorunda kaldıklarını hatırlamakla yetinmiş olalım. Corbyn önderliğindeki bir İşçi Partisi hükümetinin ise neo-liberal saldırılara, sosyal yıkıma, ırkçılık, militarizm ve savaş politikalarına karşı bir alternatif olup olmadığını, vaatlerini tutup tutmayacağını, emekçilerin özlüklerini karşılayıp karşılamayacağını anlamak ve görmek için uzun süre beklemeye gerek kalmayacaktır. Zira lideri şahsında kimi "radikal" reform talepleri ileri sürülse ve parti sola çekilmeye çalışılsa da söz konusu olan burjuva bir düzen partisidir.

Parlamentarizmin bataklığı ve reformizmin sersemletici ve dalga kırıcı rolü karşısında devrimci bir sınıf programı ve çizgisi, bunun taşıyıcısı olacak olan devrimci bir sınıf partisi önderliği, işçi ve emekçi kitleler için biricik çıkış yoludur.

Yaşamak için çalışmak, çalışmak için ölmek!

Japonya, dünya genelinde çalışma saatlerinin en uzun olduğu ülkelerden biri. Ülkede son yıllarda çok çalışmaya bağlı ölüm olaylarında bir artış var. 'Karoşi' Japonya'da aşırı çalışmaya bağlı ölüm için kullanılan bir ifade. Japonya'da çalışma saatlerinin uzun olması yeni bir durum değil. Uygulama ilk olarak 1960'lı yıllarda başladı. Son dönemde ise Karoşi ölümlerinde artış yaşandı. Resmi rakamlara göre her yıl Karoşi tanısıyla ölenlerin sayısı yüzleri buluyor. Bu ölümlerin gerekçeleri genelde kalp krizi, intihar ve felç oluyor.

"JAPON MUCİZESİ" KAPİTALİZMİN ABC'Sİ

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında kapitalist sistem, sosyalizm karşısında iki ülkenin yaşam koşullarını ön plana çıkardı: Almanya ve Japonya. Emperyalist paylaşım savaşı sonrası yıkılıp yıkılmı ve bir Amerikan sömürgesine dönüşmüşken, yıkımın üstünden daha 20 yıl bile geçmeden dünyanın sayılı sanayi ülkelerinden biri durumuna gelerek, kapitalist dünya için diğer ülkelere örnek gösterilecek bir model oldu, "Japonya mucizesi." "Japon mucizesi"nin arkasında yer alan şey ise, dünyanın her yerinde olduğu gibi değer yaratan yoksul işçinin canlı emeğiydi. Onlardı, emperyalistlerin ve Japon militaristlerinin yakıp yıktığı bir ülkeden yeni bir ülke yaratanlar. Kendisine "Doğunun ışığı" misyonu biçerek savaşa giren Japonya 12 yaşından başlayarak çocukları ve kadınları fabrikalara sür-

dü. Genç işçiler tezgâh başından alınıp cepheye gönderildiğinden onların boşluğu çocuklar ve kadınlar tarafından dolduruldu. Savaşta yenilince ABD tarafından ağır bir tazminata bağlandı. Ardından imdadına Kore Savaşı yetişti, sonrasında ise Vietnam Savaşı. Savaşları kendine fırsata çeviren Japonya, ABD'nin müttefiki haline geldi. Müttefikin isteklerini karşılamak için Japonya fabrikaları 7/24 çalıştı. '50'li yıllardan itibaren "kalite çemberleri" denen yöntemin uygulanması, dünyanın en ağır koşullarında çalışmaya zorlanan işçilerin aşırı derecede sömürülmesine yol açtı. Mobbing, dini değerler üzerinden baskı, toplu dua okumak vb. uygulamalar çalışma koşullarını çok daha ağırlaştırdı. Çalışma saatleri bakımından Japon işçisi, çağdışı koşullara mahkum edildi. 1965'te Batılı kapitalist ülkelerde yıllık ortalama çalışma süresi 1668 saat dolayında iken, Japon işçisi 2400 saat çalışmaya zorlanıyordu.

Orman kanunlarının geçerli olduğu kapitalizmde işçi sınıfı ağır ve yıpratıcı koşullarda, uzun zaman dilimleri içerisinde çalışmaya maruz kalıyor. Çünkü yaşamak için çalışmak zorunlu. Yüzlerce emekçi bu nedenle ölüyor/öldürülüyor. Zira kapitalizmin abc'si kâr ve daha çok kârdır. Değişen koşullara ayak uydurmak olarak örülen esnekliğin altyapısı, çalışma sürelerinin de belirsizleşmesine yol açmıştır. Esnekleşmeyle yaşanan, çalışma yaşamının yeniden düzenlenmesi oldu. Çalışma yaşamındaki kurallar esnekleştirildi ve ortadan kaldırıldı, böylelikle de kuralsızlık kural haline geldi. Bu kuralsızlaştırma

ile birlikte, artık çalışma süreleri de tamamen belirsiz bir hal almaya başladı.

Marx'ın *Kapital*'de söylediği nokta önemli. Kapitalizm öncesinde iş, insanın yaşamsal etkinliğinin bir parçası idi. Yani, iş, yaşamı sürdürmenin bir aracı olmaktan çok, yaşamın bir parçasıydı. Modern üretime geçilmesiyle birlikte "Ahlakın ve doğanın, yaşın ve cinsiyetin, gecenin ve gündüzün bütün sınırları yıkıldı." Eskiden "gün ışığı"na göre çalışılırdı ve iş günü 16-18 saati bulurdu. İşçiler "Karınlarını doyurmaya yetecek kadar para" karşılığında çalışıyor; "güneş ışığını hissedemeden" yaşayan işçilerin çoğu ağır çalışma koşulları nedeniyle erken yaşlarda ölüyor.

Çalışma süresi sınıf mücadelesi için bir patlama noktasını işaretler. 8 Mart'ı vareden işçi sınıfının, 1 Mayıs'ta Haymarket Meydanı'nda toplanan binlerce işçinin en önemli talebidir çalışma sürelerinin kısaltılması. 1848'de Fransa'da barikatlarda savaşıyan, İngiltere'de saraylara savaş ilan eden işçi sınıfı kanı ve canı ile 10 saatlik iş gününü yasalara kazandı. Amerika'da işçilerin söylediği şarkıya kulak verelim.

"Çok çalışmaktan yorulduk
Yaşamaya ancak yetecek kadar para
Düşünmeye ise zaman yok
Güneş ışığını hissetmek istiyoruz
Çiçekleri koklamak istiyoruz
Tanrının bunu istediğinden eminiz
Ve sekiz saati alacağız..."

Birlik ve ayrılığın gölgesindeki İspanya ve ulusal hareketlerin açmazları

A. Serhat

Bugünkü İspanya'nın çekirdeğini oluşturan Aragon ve Kastilya krallıklarının birbirinden çok farklı yönetsel yaklaşım biçimlerinin ve kurumsal farklılıklarının olması, en önemlisi de tarihsel süreç içinde entegrasyonu başaramamış olmaları, İspanyol ulusal bilincinin oluşmasını geciktiren önemli faktörlerdir. Farklı etnik kökenlerin varlığı ve farklı siyasal-sosyal kurumların yan yana yaşaması, birbiriyle kaynaşmaya ve karışmaya direnen, daha çok da yan yana yaşamayı tercih eden bir birliktelik, asırlardır İspanya'nın en temel karakteristiğini oluşturmaktadır.

17. ve 18. yüzyıllarda devletin merkezleştirilmesi adına yapılan müdahaleler, en başta Bask Ülkesi olmak üzere Katalonya ve Galiçya'da tepkilere neden olmuş ve bu süreç bir şekilde kesintiye uğramıştır. Uzunca bir tarihsel arka planı olan Bask ve Katalonya'nın özerk yönetimleri, veraset savaşlarının ardından gelen merkezi devlet otoritesinin oluşturulmasına karşı büyük bir direnç göstermiş ve bu süreç 19. yüzyıla kadar sarkmak durumunda kalmıştır. Bu yüzyıldaki milliyetçilik hareketlerinin yarattığı basınç, İspanya'nın yitirdiği imparatorluk gücü ve ekonomik anlamda rakiplerine nazaran çok geriden geliyor olması, merkezi otoritenin oluşmasındaki en büyük engeller olarak sıralanabilir. Ayrıca İspanya aynı dönemde siyasal anlamda farklı ideolojik akımların birbiriyle çatışmalı olduğu (monarşistler-cumhuriyetçiler, laikler-dinciler, gelenekselci-liberaller vb.) bir ülke durumundadır. Haliyle de İspanya'nın ulus oluşturma çabaları ve merkezi otoritenin yaratılması için yaptığı hamleler başarıya ulaşamamıştır.

Bu başarısızlığın gerisindeki ikinci en büyük faktör ise asırlardır ayrıcalıklı bir konumları olan Bask ve Katalonya'daki özerk yönetimlerin (Katalonya'yı bir parça bunun dışında tutmak gerekiyor) merkezîyetçi, laik ve liberal kesimlere karşı, gerici Katolik kilisesi, geleneksel monarşistler vb. kesimlerle ortak hareket etmeleridir. Özellikle de Bask bölgesindeki milliyetçi akımların Birinci ve İkinci Cumhuriyet dönemlerindeki gerici tutumları, bunun en çarpıcı örneğini oluşturmaktadır.

Bu başarısızlığın gerisindeki ikinci en büyük faktör ise asırlardır ayrıcalıklı bir konumları olan Bask ve Katalonya'daki özerk yönetimlerin (Katalonya'yı bir parça bunun dışında tutmak gerekiyor) merkezîyetçi, laik ve liberal kesimlere karşı, gerici Katolik kilisesi, geleneksel monarşistler vb. kesimlerle ortak hareket etmeleridir. Özellikle de Bask bölgesindeki milliyetçi akımların Birinci ve İkinci Cumhuriyet dönemlerindeki gerici tutumları, bunun en çarpıcı örneğini oluşturmaktadır.

İspanya'daki merkezi otorite ve özerk bölgelerin yönetsel ilişkileri hep sınırlı ve sorunlu bir şekilde 1870-76 yıllarındaki II. Karlist savaşlarına kadar devam eder. Her ne kadar sorunlu bir ilişki de olsa yan yana bir çatı altında yaşamayı bir şekilde başarmışlardır. II. Karlist savaşının ardından yönetsel özerkliklerin ortadan kaldırılması, daha çok da Bask Ülkesi'nde büyük ve artık önüne geçilemeyen bir milliyetçilik dalgasının yayılmasına neden olur.

Yalnız burada Katalonya ve Bask milliyetçiliğini birbirinden ayırmak da gerekiyor. Katalonya milliyetçiliği daha çok kültürel formlar içinde ifade edilebilirken, Bask milliyetçiliği ve onun teorik arka planı ırkçılığa daha yakın durmakta ve oradan epeyce beslenmektedir. Hiç kuşkusuz bu yak-

laşımaya nedensellik oluşturan başka bir takım siyasal gelişmeler de aynı İspanya toprağında uzunca bir dönem var olagelmıştır ve hâlâ da ortadan kalkmış değildir. İspanyol egemen sınıflarının kendi doğal periferisi olarak kabul ettiği Bask, Katalonya ve Galiçya gibi özerk bölgelere karşı uyguladığı baskıcı politikalar, bu bölgelerdeki, özellikle de Bask topraklarındaki ulusal hareketlere çok gerici bir siyasal zemin de hazırlamıştır. Buna Basklılara has ilkel-milliyetçi tutumlar

ve ulusal karakter de eklenince ortada asırlardır bir başarı şansı elde edememiş ve giderek yozlaşarak çürüyen bir ulusal hareketler tortusu kalmıştır.

Bask milliyetçiliğinin kurucu babası Sabino Arana, ki aynı zamanda Milliyetçi Parti'nin de kurucusudur, milliyetçiliğin temel unsurlarını 1880-1890'lı yıllarda şöyle sıralamaktadır: *"Bask milliyetçiliğinin temeli, Bask ırkının korunması, İspanyollarla hiçbir şekilde karışmaması, düşmanımızın dilimizi öğrenmesi durumunda gerekirse başka bir dilde iletişim kurulmasıdır"* diye ifade eder. Yine İspanyolları aşağılamak adına onlara atfen söylediği, "Darwin'in haklı olduğunu İspanyollara bakınca kolayca anlayabiliyorum" cümlesi, ilkel anlamda bir milliyetçilikten öte, ırkçılığa varan tanımlamalardır.

Bask Ülkesi'nde milliyetçiliğin yaygınlaşmasına öncülük edenler daha çok orta sınıf din adamları, köylüler ve şehir küçük-burjuvazisi olmuştur. Karlizm'in geleneksel ve koyu Katolik yapısı, modernliğe karşı duruşu, Bask milliyetçiliğine tam da bu din adamları üzerinden sirayet eder ve onu yeri geldiğinde sanayi gelişiminin düşmanı bir konuma iter. Tarihsel olarak milliyetçilik süreçlerinin hâlâ ilerici olduğu bir dönemde teorik arka planı son derece bozuk olan çok nadir bir örnektir Bask milliyetçiliği. Şüphesiz Bask burjuvazisinin bağımlı karakteri ve ikiyüzlülüğü burada büyük bir rol oynamakta ve bu bozuk, şekilsiz milliyetçiliğin oluşmasında önemli bir yer teşkil etmektedir. Bask burjuvazisi, yeri geldiğinde İspanyol burjuvazisi ile olan ekonomik bağları ölçüsünde milliyetçi hareketten uzak durur

ve milliyetçi hareketi çıkarlarının önünde bir engel olarak görürken, yeri geldiğinde de İspanyol sermaye devletinin yarattığı olanaklardan daha fazla pay kapmak adına milliyetçi hareketlere yakınlık gösterir. Bask egemen sınıflarının asırlardır temel karakteristik bir özelliği olan işbirlikçilik, hâlâ da bu minval üzerinden devam etmekte ve siyasal egemenliğini bu şekilde sürdürebilmektedir.

FRANKO İSPANYA'SI VE ETA'NIN ORTAYA ÇIKIŞI

İkinci Cumhuriyet dönemi diye de tabir edilen 1931-39 yılları arasındaki süreçte Bask, Katalonya ve Galiçya'ya tanınan özerk bölgeler bağlamındaki haklar, iç savaşın ardından iktidarı ele geçiren Franko tarafından ortadan kaldırılır. Yaklaşık 40 yıl iktidarda kalan faşist Franko rejimi dönemindeki İspanya, başta komünistler olmak üzere toplumdaki diğer ilerici katmanların ve bölgesel özerkliklerin de nefes alamadığı, gerici ve ağır siyasal baskıların damga vurduğu bir ara dönem olarak yaşanır. Bu aynı süreç özellikle de Bask Ülkesi'ndeki muhalefetin neredeyse bitirilme noktasına getirildiği önemli bir eşiktir.

Yaşanan dikta rejimi ve olağanüstü hal koşullarında, özellikle de Fransa ve İngiltere'yi mesken tutmuş milliyetçi parti PNV saflarından bir kopuş başlar. PNV'den ayrılan bir grup genç ilk etapta "Ekin" diye bir dergi etrafında örgütlenmeye başlar. Bu oluşum çok geçmeden 1958 yılında ETA (Euskadi Ta Askatasuna-Bask Ülkesi ve Özgürlük) adını alır ve örgütlenmesini bir üst aşamaya taşır. ETA

öncelikli olarak Bask dilini, kültürünü, kimliğini korumayı ve de İspanya'ya ait her ne varsa ona karşı gelerek (ki bu söylem Sabuno Arana'ya aittir), Franko rejimine Basklı kalarak direnmeyi esas alır.

Ne var ki ETA'nın ortaya çıkışı sadece Franko rejimine değil, aynı zamanda Bask burjuvazisine karşı da bir tehdit olarak görülmelidir. İspanya'nın en gelişmiş bölgelerinden biri olan Bask Ülkesi ve onun burjuva egemen sınıflarının Franko rejimiyle derinlemesine bir bağımlılık ilişkisi ve kirli ilişkileri vardır. 1960 yılından itibaren şiddet eylemlerine başlayan ETA hem İspanya içinde hem de dünya çapında bir sempatiyle karşılanır. ETA, Franko rejimine karşı yürüttüğü mücadelede en az komünistler kadar etkili olmuştur ve yarattığı etki en çok da dünya halkları nezdinde ona bir itibar kazandırmıştır. Öyle ki, 1973 yılında 10 tutuklu komünist liderin yargılanmasına 15 dakika kala, dönemin başbakanı Carrero Blanco'ya suikastte bulunmuş ve bu eylem dünya çapında büyük bir yankı uyandırmıştır. Ne var ki bu aynı dönemde aynı ETA İspanya'yı faşist Franko rejiminden kurtarmaktan çok Bask Ülkesi'nin ayrılığı için mücadele yürütmüştür.

Öte yandan bu aynı yakın tarihsel süreç dünyada büyük bir sol dalganın olduğu, Küba, Vietnam ve Cezayir gibi ulusal kurtuluş hareketlerinin başarıya ulaştığı ve ETA'nın da bu gelişmelerden payına düşeni aldığı önemli bir tarihsel evredir. ETA tam da bu dönemde programatik olarak bir değişikliğe giderek, klasik anlamda Bask milliyetçiliğinden uzaklaşmaya ve sınıf hareketine daha yakın bir yerde konumlanmaya çalışır. Her şeyden önce Katolik kilisesine ve onun etki alanına cepheden bir tutum alarak laisizmi savunur ve homojen bir Bask ulusu terminolojisini terk eder. ETA'daki bu yeni değişim dönemi, 1974 yılına gelindiğinde parti içi iki farklı ekolü (sosyalistler ve milliyetçiler olarak) karşı karşıya getirir ve ETA'nın ikiye bölünmesine yol açar. 1981 yılında ordudaki aşırı sağcı subayların darbe girişimi ve başarısızlıklarının ardından ETA'nın sosyalist kanadını oluşturanlar, demokratik platformda mücadele etme kararı alarak, silahlı mücadeleyi terk ederler. Her ne kadar bir kısım militanı daha sonra ETA'nın milliyetçi kanadıyla birleşse de "sosyalistler" cephesinde süreç genelde böyle yaşanır.

Franko'nun 1975 yılındaki ölümü ülkede yaklaşık 1978 yılına kadar sürecek olan bir belirsizlik döneminin kapısını açar. Ağır bir baskıcı faşist rejimin ardından yeni bir anayasanın yapılması ve her şeyden önce de İspanya'nın parçalanmasına engel olmak adına İspanyol burjuvazisi, 1978 yılında, ülkeyi 17 farklı özerk bölgeye ayıran "demokratik" bir değişime öncülük eder. Bu arada her özerk bölgenin, özerklik kanunları aynı değildi. Bu, onların tarihsel süreç içindeki siyasi, sosyal, ekonomik ve kültürel durumları göz önünde bulundurularak yapılmış yeni bir

düzenlemeydi. Bu anlamda Bask Ülkesi, Katalonya ve Galiçya gibi köklü özerklik geleneği olan bölgelerin durumları daha bir kendine has özellikler taşımaktaydı. 1978 yılındaki yasal düzenlemeler, başta Bask olmak üzere bütün özerk bölgelere geniş haklar tanımıştır. İspanyol burjuvazisi, tarihsel deneyiminin verdiği bilinçle, ETA'yı ortadan kaldırmak için özerk yönetimlerin yetki alanlarını genişletmeye ve böylece örgütün toplumsal tabanını zayıflatmaya çalışmıştır.

İSPANYA-FRANSA ORTAKLIĞI VE ETA İÇİN SONUN BAŞLANGICI

Bilindiği üzere Bask Ülkesi coğrafi olarak üç parçaya ayrılmıştır. Büyük bölümü İspanya sınırları içinde olan Bask topraklarının bir kısmı bugünkü Fransa'nın güneyinde, bir diğer kısmı da yapılan referandum sonucu ayrılan ve yine özerk bir bölge olan Navarra'dan oluşmaktadır. ETA için büyük bir lojistik kaynak olan Fransa'daki Bask bölgesi, Fransız-İspanyol ilişkilerinin sorunlu olduğu süre içinde tayin edici bir rol oynamıştır.

Fransa'da çok rahatlıkla barınma olanakları bulan ETA militanları 1980'li yıllarda Fransa ve İspanya arasındaki geri iade anlaşmaları, Avrupa Birliği'ne üye iki ülkenin karşılıklı çıkar ilişkileri vb. nedenlerle rahat hareket edebilme olanaklarından yoksun kaldılar. Ayrıca Fransa için ileride tehlike teşkil edebilme olasılığı göz önünde bulundurulurken, ETA militanları, daha çok da üst düzey yönetici konumunda bulunanlar birer birer yakalanarak İspanyol devletine teslim edildiler. Fransa ve İspanya arasında gelişen iyi ilişkiler ve '80'li yıllardan bugüne dek devam eden balayı yılları ETA için önemli bir darbe olmuş ve onu adeta hareket edemez hale getirmiştir. Her ne kadar varlığını korumak ve hâlâ ayakta olduğunu göstermek adına kimi eylemler yapmış olsa da ETA'nın bir sona doğru adım adım yaklaştığı bilinmekteydi.

Sovyetler'in yıkılması ve dünyada estirililen liberal demokratizm havası İspanya'daki sınıf hareketinden öcü gibi uzak duran ETA içinde var olan bütün bir sol muhalefeti de tüketmiş ve onu tipik marjinal Bask milliyetçiliği ile sınırlı bir hareket haline getirmişti. Bu aynı süreç ETA'nın giderek kitlesel desteğini yitirdiği ve Basklılar tarafından yalnızlaştırıldığı tarihsel bir kesittir de aynı zamanda. Yakın zamana kadar ağırlıklı olarak Bask Ülkesi'ndeki yerel parlamentoya ve de Avrupa Birliği Parlamentosu'na temsilci gönderecek kadar bir gücü olan ve

bunu daha çok da legal partisi olan Herri Batasuna üzerinden yapabilecek olanaklara sahip ETA, giderek bütün bir politik ağırlığını kaybetmekle yüz yüze kalmıştır. İspanyol devletinin baskıcı ve kuşatmacı politik hamleleri karşısında dar ve sınırlı milliyetçilik programatığı ETA'yı çözümlenmeye baş başa bırakmıştır. 1978 Özerklik Yasası'nın özerk bölgelere tanıdığı haklar ve anayasal güvence, ekonomik olarak İspanya'nın en gelişmiş bölgeleri olmaları itibarıyla kişi başına düşen gayri safi milli hasıladaki payları ve tabii ki kentleşmenin hızlı yaşanması vb. gelişmeler, etnik ağırlıklı sorunları tali bir duruma düşüren önemli etkenler olmuştur.

ETA gibi yarım asrı geride bırakan tarihsel bir deneyimden ve kendinden önceki partilerin asırlık tecrübelerinden ders çıkarmayı becerememiş olmak gerçekten çok hazindir. Bask Ülkesi'nin bağımsızlığını savunmak ve onun için mücadele etmek kadar doğal bir şey olmaz. Ne var ki günümüz dünyasının gerçekleri, sınıf ilişkileri ve sermaye düzeninin doğası anlaşılır kılınarak devrimci bir pozisyon alınamazsa, ulusal hareketlerin

gelip varacağı yer son tahlilde düzenin sınırları ve düzene itaattir.

Kuskusuz ulusal hareketlerin bu noktaya ya da bir başka anlama gelmek üzere düzen içi çözüm arayışı programlarına fit olmalarının gerisindeki en büyük handikap; birincisi, ulusal hareketin kendine has sınırları ve darlığıdır. İkincisi de ulusal hareketleri

sol bir çizgide tutabilecek devrimci sınıf hareketinin zayıflığı ve alternatifsizliğidir. Ulusal sorunun derin sancılarını yaşayan Türkiye ve Kürdistan halklarına bir dönem örnek olarak gösterilen "Bask Modeli"nin bugün içinde bulunduğu durumu o çok akıllı liberallerimize bu vesileyle hatırlatmış olalım. Bask ya da Katalonya'nın, yahut Galiçya'nın ellerinde bulundurdukları özerklik haklarının tamamı 1931-36 yıllarında ve hatta asırlar öncesinden tanınmış ve ilgili toplumlar tarafından içselleştirilmiş kazanımlardır. Ayrıca 1978 yılında Franko sonrası yeniden yapılan yasal düzenlemelerin üzerine eklenmiş yeni bir gelişme söznüsü değildir. Yapılan sadece ve sadece anayasal bir "güvence"nin sağlanmasıdır. Silahlı mücadeleyi bırakma kararı alarak silahlarını teslim eden ETA'nın yarım yüzyılı aşan mücadelesinin sonucunda egemen sınıfların Bask bölgesine bahşettikleri özel bir hak yoktur. Nihayet Bask toplumuna söylenen şeyin bütün bir özü ve özeti, "artık Avrupa Birliği ülkesiyiz ve bağımsızlık mücadelesi yürütmenin bir anlamı kalmamıştır"dan ibarettir.

Aslında çok fazla söze gerek kalmadan ulusal bir hareketin geldiği ya da geleceği yeri özetlemesi açısından ETA deneyimi ibret vericidir. 1980'li yıllarda muhafazakâr ve "sosyalist" partilerin iktidarlarında havuç-sopa politikasıyla teslim alınan ve bitirilme noktasına getirilen, Bask Ülkesi'nin irili ufaklı milliyetçi hareketleri ve ETA'nın, Türkiye'deki Kürt ulusal sorunu ve PKK için bizdeki liberal takımı tarafından örnek gösterilmesi oldukça düşündürücüdür. Güney Kürdistan ve Rojava'daki gelişmelerden mahrum bir Kürt özgürlük hareketinin aynı akıbeti yaşamaması için herhangi bir neden bulunmamaktadır. Son yaşanan "hendek savaşları"nın ardından büyük bir kıyıma uğrayan Kürt hareketinin aynı akıbeti daha ağır sonuçlarıyla yaşamaması için hâlâ da bir şans bulunmaktadır. ETA'nın yaptığı hatayı yapmamak demek, Kürt özgürlük davasını Türkiye işçi sınıfının da davası haline getirebilmek için adım atmak ve mücadeleyi ortaklaştırmak demektir. Öyle bir mücadele ki içinde bulunduğu reformist handikaplardan, düzen içi çözüm arayışlarından ve bütün etnik hassasiyet yüklü bagajlarından kurtulmuş, yepyeni bir politik duruş ve ona uygun bir davranış olmalıdır bu.

2006 yılında eylemsizlik kararı alan ETA, bu süreci 2011 yılında "silahlı mücadeleye gerek görülmedikçe başvurulmayacak" çizgisine evirmiş ve nihayet 2017 yılının Mart ayının ilk haftasında da silah depolarının yerlerini Fransız polisine bildirerek silahlı mücadeleye son vermiştir. Bask Ülkesi'nin birliği ve bağımsızlığı için yola çıktığı, bu uğurda çok sayıda insanın ölümüne yol açtığı halde, gelinen yerde egemen ulus burjuvazisinin belirlediği sınırlar içinde kalmaya razı olmak, günümüz ulusal hareketlerinin kaderi olsa gerek. Ulusal hareketlerin düzenin sınırlarını aşamamaları ve devrimci bir programatikten yoksun oluşları, onları ya İspanya örneğinde olduğu gibi yok oluşa ya da bazı sınırlarda ABD bayrağı dalgalandırarak kendini güvence altına almaya götürür.

İspanya'daki etnik milliyetçiliğin tarihsel gelişimi ve geldiği yer, yukarıda da kısaca özetlemeye çalıştığımız gibi öyle aman aman denilecek tarzda bir başarı hikayesine sahip değildir. Bırakınız bir başarı hikayesini, Bask Ülkesi'ndeki milliyetçi hareketlerin neredeyse tamamı (ETA'nın 1960 ve 1990'lı yıllar arasındaki politik çizgisini ve tutumunu bir parça dışında tutarsak) İspanya'daki sınıf hareketini geriletici ve gerici bir rol oynamıştır. Her ne kadar Katalonya'daki partiler biraz da küçük burjuva politik kimlikleri üzerinden İspanya'daki sınıf hareketine yakın durmuş olsalar da İspanya'daki sınıf hareketinin toplam gelişim seyri üzerinden baktığımızda, aynı şeyleri Katalonya ve Galiçya'daki etnik akımlar için de rahatlıkla söyleyebiliriz.

Ulusal hareketlerin düzenin sınırlarını aşamamaları ve devrimci bir programatikten yoksun oluşları, onları ya İspanya örneğinde olduğu gibi yok oluşa ya da bazı sınırlarda ABD bayrağı dalgalandırarak kendini güvence altına almaya götürür.

“Bağımsızlık referandumu” ve sermaye devletinin gerici direnci

Barzani 25 Eylül’de Güney Kürdistan’ın bağımsızlığı için referanduma başvuracaklarını açıkladı. Barzani’nin BM Genel Sekreteri Guterres’le yaptığı görüşme sırasında yaptığı bu açıklama, anında Türk sermaye devleti ve dinci-gerici AKP iktidarı tarafından sert tepkilerle karşılandı.

Başbakan Binali Yıldırım referandum kararının “sorumsuzca” alınmış bir karar olduğunu belirtti. Yıldırım’ın açıklamalarını “Güney Kürdistan hükümeti bu kararlarla Türkiye’nin sinir uçlarına yöneliyor”, “Kuzey Irak’ta oluşturulmaya çalışılan fiili duruma eğer acilen müdahale edilmezse Türkiye’nin beka problemi haline gelecek” türünden açıklamalar izledi. Güney Kürdistan yönetimi Habur Sınır Kapısı’nı kapatmakla, ekonomik ambargo uygulamakla ve Kerkük petrolünün sevkiyatını sınırlamakla tehdit edildi... Her zamanki gibi devletin bekası için gerekirse askeri operasyona başvurulacağına yönelik tehditler savruldu.

KÜRT DÜŞMANLIĞI SERMAYE DEVLETİNİN GENLERİNDE VAR

Türk sermaye devleti bulunduğumuz bölgenin en gerici ve saldırgan devletlerinden birisidir. Kürt halkı ve hareketi ise dünden bugüne bu saldırganlığın dolaysız bir hedefi durumundadır.

Kürt sorununun bir bölge sorunu haline geldiği günümüz koşullarında sermaye devletinin Kürt halkını hedef alan saldırı politikaları çok daha ileri boyutlar kazanmış bulunuyor. Sadece Türkiye’de değil, başta Rojava olmak üzere Kürdistan’ın diğer parçalarında Kürt halkının dile getirdiği özerklik ya da bağımsızlık

talebi tahammülsüzlükle karşılanıyor. Zira sermaye devleti, Kürtlerin kendi öz gücü ve mücadelesi ile elde ettiği kazanımları ortadan kaldırmak istiyor. Bu durumun en son örneği ise Güney Kürdistan yönetiminin bağımsızlık referandumu kararı karşısında alınan tutum oldu.

Bilindiği üzere Güney Kürdistan’ın bağımsızlığı, bu çerçevede gündeme gelen bağımsızlık referandumu ilk kez dile getirilmemiştir. Özellikle Güney Kürdistan özerk yönetiminin oluşmasından beri Mesut Barzani her vesile doğduğunda, bağımsızlığın her ulus gibi kendilerinin de bir hakkı olduğunu ve günü geldiğinde bağımsızlıklarını ilan edeceklerini dile getirmiştir. Barzani’nin bu yönlü tüm açıklamaları her defasında Türk sermaye devleti tarafından şiddetli bir tepki ile

karşılanmıştır.

Şüphesiz ki, bu tutumun tarihsel bir arka planı bulunmaktadır. Şöyle ki, Türk sermaye devleti öteden beri Güney Kürdistan, somut olarak da Musul ve Kerkük üzerinde tarihsel hak iddiasında bulunmaktadır. Musul ve Kerkük’ün emperyalist-sömürgeci büyük devletler (İngiltere ve Fransa) tarafından haksız yere elinden alındığını dile getirmekte, bu arada da özellikle Kerkük’ün bir Kürt kenti olmayıp bir Türkmen kenti olduğunu ileri sürmektedir. Haliyle Kerkük üzerindeki tarihsel hak iddiasını da buna dayandırmaktadır.

Belirtmek gerekir ki, sermaye devleti Barzani’nin referandum kararına dönük tepkiler konusunda yalnız değildir. Merkezi Irak hükümeti ve İran da bu hususta sermaye devleti ile hemfikirdir ve söz

konusu referandum kararını onlar da gerici bir dirençle karşılamışlardır. Bugüne kadarki tüm deneyimler de döne döne kanıtlamıştır ki, bölgenin sömürgeci devletleri Kürt sorunu söz konusu olduğunda bir anda aralarındaki çelişkileri ve çıkar çatışmasını bir yana bırakmış, Kürt ulusal hareketleri ve kalkışmaları karşısında birleşmişlerdir.

GÜNEY KÜRDİSTAN SORUNU, KERKÜK VE PETROL REZERVLERİ

Emperyalizmin ve sömürgeci devletlerin sadece Güney Kürdistan için değil, bütün bir Kürdistan’ın bağımsızlığı konusundaki hassasiyetleri bölgenin zenginlikleri üzerinde cereyan eden gerici çıkar hesaplarına dayanmaktadır.

Bilindiği üzere Irak, petrol rezervleri bakımından dünyanın beşinci ülkesidir. Irak petrolünün %40’ını ise Kerkük petrolü oluşturmaktadır. Kerkük petrol rezervlerine sahip olmak demek, Irak petrol rezervlerinin yarısına sahip olmak demektir. Kerkük tam da bu nedenle Güneyli Kürtler için olduğu kadar, ABD başta olmak üzere tüm emperyalist büyük devletler ve Kürdistan’ı aralarında paylaşan Türk sermaye devleti, Irak ve İran için çok özel bir yerde durmaktadır. Öteden beri onlar için Güneydeki Kürt sorunu, en yalın anlatımla Musul ve özellikle Kerkük sorunudur. Tümü için Kerkük’ü kaybetmek demek çok büyük bir zenginliği kaybetmek demektir. En büyük korkuları budur. Kerkük ve daha genel planda Güney Kürdistan için bağımsızlık referandumuna en çok bu nedenle karşı çıkmaktadırlar.

Katalanlardan ‘bağımsızlık’ eylemi

Katalonya’nın İspanya’dan ayrılarak ‘bağımsız’ bir devlet olması için Katalanlar’ın mücadelesi devam ediyor.

Katalonya Özerk Yönetimi’nin Başkanı Carles Puigdemont’un bağımsızlık referandumunun 1 Ekim’de yapılması çağrısının hemen sonrasında binlerce Katalan 11 Haziran’da Barcelona’da gerçekleştirilen mitinge katıldı.

Mitingde açıklamayı ünlü teknik direktör Pep Guardiola okudu. Guardiola, Katalanca, İspanyolca ve İngilizce olarak okuduğu kısa metinde referandum konusunda anlaşmaya çalıştıklarını ancak 18 defa ‘hayır’ cevabı aldıklarını belirterek şöyle devam etti: “Oy vermek dışındayla başka bir seçeneğimiz yok. Uluslara-

rası topluluklara bize destek vermeleri, dünyadaki demokratlara da Katalonya’da tehlike altındaki ifade özgürlüğü ve oy verme haklarının savunulmasında yardım için çağrıda bulunuyoruz.”

Kitleye hitap eden Katalonya Parlamentosu lideri Carme Forcadell, ikinci bir plan olmadığını ve ileri gitmenin yolunun referandumdan geçtiğini söyledi.

Katalonya Dış İlişkiler Bakanı Raul Romeva ise İspanya Anayasası’nda oylamanın önüne geçebilecek hiçbir şey olmadığını ifade etti.

İSPANYA’DAN ENGELLEME

Geçen yıl Katalonya parlamentosu-

nun aldığı “bağımsızlık referandumu” kararı, İspanya Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiş; Katalonya bölgesel hükümeti ise bu kararı tanımadığını ve referandumun yapılacağını açıklamıştı. Mahkeme, 2015’te Katalan parlamentosunun İspanya’dan ayrılma sürecini başlatma kararını da iptal etmişti. Gayriresmi olarak yapılan referandumda ise yüzde 80 oranında ‘bağımsızlıktan’ yana oy çıkmıştı.

Yeniden referandum kararı karşısında İspanya Başbakanı Mariona Rajoy ise “anayasal düzen ve bir arada yaşam için ciddi bir tehdit” diyerek görüşmeyi kabul etmemiştir.

Dinci gericiilik eğitime şekil vermeye çalışıyor

Eğitimde dinci gerici uygulamalara her geçen gün bir yenisi ekleniyor. Sosyal Etkinlik Yönetmeliği ve eğitim öğretim müfredatı gerici nüanslarla değiştirilirken, sermaye devletinin dinci eğitim ülkesünün rol modeli ise Konevi Anadolu Lisesi uygulamaları ile ortaya koydu.

“DINDAR NESİL YETİŞTİRECEĞİZ”

Erdoğan'ın “Dindar nesil yetiştireceğiz” sözü ile özetlenen AKP'nin eğitim politikası adım adım hayata geçiriliyor. Bunlardan bazıları şöyle:

* İlk ve ortaöğretim müfredatlarında 53 farklı konuda değişiklik yapıldı. Değişikliklerin içeriğinin ve yapısının bilim insanları, eğitim bilimcileri ve sendikalarla paylaşılmayan müfredat, 2017-2018 eğitim öğretim yılında uygulanmaya başlanacak.

* Milli Eğitim İl Bölge Müdürlüklerinin Diyanet'le yaptığı protokoller aracılığı ile dini vakıfların organize ettiği “etkinlikler” düzenleniyor. Kuran okuma yarışmaları, Kuran kursları, cami ödevleri vs. üzerinden basına yansıyan bu “etkinliklerin” yanı sıra imzalanan protokollerde vakıf görevlilerinin ve Diyanet personelinin derslere girmesi üzerinden de maddeler bulunuyor.

* AKP iktidarı yurtlar, okullar yapılarak Aladağ yangınında da ortaya çıktığı gibi öğrencileri dini vakıfların yurtlarına özel olarak yönlendiriyor.

* Karma eğitim karıştı uygulamaların örnekleri yaşanmaya başlarken kız çocuklarının “çocuk gelin” olması, erkek çocukların ise “çocuk işçi” olmasının öngörüldüğü “eğitim kitapları” okullarda okutuluyor. 4+4+4 uygulaması ile kız çocuklarının evlendirilmesi ve toplamda çocukların çalıştırılması ise artmış bulunuyor. Eğitim Sen'in yayınladığı “2016-2017 Eğitim Öğretim Döneminde Cinsiyetçilik Raporu”nda MEB verilerine göre, 4+4+4 uygulanmadan önce, 2011-2012 eğitim öğretim yılında, 28.625 okul

Özellikle anaokullarının yıl sonu etkinliklerinde basına yansıyan organlarla poz veren, ellerinde silahlarla çatışan ve “şehit” olan çocuklar örnekleri, Kuran okuma yarışmaları, 15 Temmuz kompozisyon yarışmaları ile fiilen hayata geçirilen gerici eğitim yasal dayanaklarına da kavuşuyor.

öncesi eğitim kurumu olduğu bilgisi paylaşıldı. 2016-2017 eğitim öğretim yılında ise bu sayının 23.751'e gerilediği, aynı dönemde öğrenci sayısında belirgin bir değişim olmayarak dört yıl önce 1.058.904 olan öğrenci sayısının aradan beş yıl geçmiş olmasına rağmen Türkiye nüfusundaki artışla bağlantılı olarak zorunlu örgün eğitime devam etmesi gereken öğrenci sayısının ancak 1.112.443 olduğu kaydedildi.

* Özellikle anaokullarının yıl sonu etkinliklerinde basına yansıyan organlarla poz veren, ellerinde silahlarla çatışan ve “şehit” olan çocuklar örnekleri, Kuran okuma yarışmaları, 15 Temmuz kompozisyon yarışmaları ile fiilen hayata geçirilen gerici eğitim yasal dayanaklarına da kavuşuyor. Sosyal Etkinlik Yönetmeliği'nde yapılan değişiklikler ile eğitim kurumlarının kapıları dini vakıflara sonuna kadar açıldı. “Gönüllü veli” tanımı “Gönül-

lü” olarak değiştirilerek bu tanım altında vakıf, kurum ve kişiler de sayıldı. Ayrıca sosyal etkinlikler yönetmeliği anaokullarını da kapsayarak genişletildi ve dans, satranç vb. etkinlikler tek tek sayılmayarak okullarda “milli ve manevi” değerleri geliştirici etkinlikler yapılması istendi.

BİR ÖRNEK: KONEVİ ANADOLU LİSESİ

Konya'da bulunana Konevi Anadolu Lisesi'nde yaşananlar ise gerici eğitimin rol modelini ortaya koydu. Okulun internet sitesinde, okul müdürü Ö. Faruk Özarslan imzasını taşıyan ve 2017-2018 eğitim öğretim döneminde kız ve erkek öğrencilerin ayrı sınıflarda okuyacağını açıkladığı bir duyuru yayınlandı. Gündeme gelmesi ile duyuru geri çekilirken karma eğitimin okulda fiilen kaldırıldığı, sınıfların dışında erkek ve kız öğrencilerin ayrı katlarda okuduğu, uygulamaya karşı çıkan velilerin ise tehdit edildiği ba-

sına yansıdı.

Okulda ayrıca yapılan etkinlikler de dinsel gerici eğitimin eğitim alanına nasıl nüfuz ettiğini gözler önüne serdi. Okulda yapılan etkinliklerden biri “Kuran'ı güzel okuma yarışması” olurken Yazar Okumaları Mektebi'nin okulda yaptığı bir diğer etkinlikte Erdoğan için “O, milletin bağrından çıkmış bir kahramandır. O, mazlumların umududur. O, İslam âleminin parlayan yıldızıdır. Cumhurbaşkanımızın lütfen kıymetini bilelim” diyen sanat anlayışını “Sanatçı elbette hür olmalıdır. Burada hürriyetten ne anladığımızı açıkça söylemeliyiz. Hürriyet ancak Cenab-ı Hakk'a kul olunca kazanılır” diyerek açıklayan Mustafa Kutlu'nun kitapları okutuldu.

HÜDA-PAR'DAN AÇIKLAMA

AKP'nin dinci nesil yetiştirme politikası çeşitli dinci partilerden de alkış alıyor. Referandum sonrasında Erdoğan'ın teşekkür ettiği partilerden biri olan Hüda-Par, yayınladığı açıklama ile karma eğitimin kaldırılmasını, yaz aylarında çocukların Kuran kurslarına ve camilere gönderilmelerini istedi. Ayrıca “Ders kitapları, dini ve ahlaki değerlere aykırı içerikten arındırılmalı, okul müfredatları Müslüman halkın hassasiyet ve beklentileri dikkate alınarak hazırlanmalıdır” diyen Hüda-Par, başörtüsü serbestliğinin anayasal güvenceye de alınmasını talep etti.

Liselerde din dersinin saatleri arttırıldı

Dinci-gerici iktidarın eğitimdeki gerici saldırıları kapsamında liselerdeki ders saatlerinde değişikliğe gidildi. Milli Eğitim Bakanlığı (MEB) Talim Terbiye Kurulu, 2017-2018 öğretim yılından itibaren liselerin haftalık ders saatleri çizelgesinde değişiklik yapılması kararı aldı.

Yeni çizelgede, bugüne kadar haftada 1 saat olan Din Kültürü ve Ahlak

Bilgisi dersi 2 saate çıkarıldı. Biyoloji dersi ise 3 saatten 2 saate indirilerek, fizik ve kimya ile aynı ders saatine getirildi.

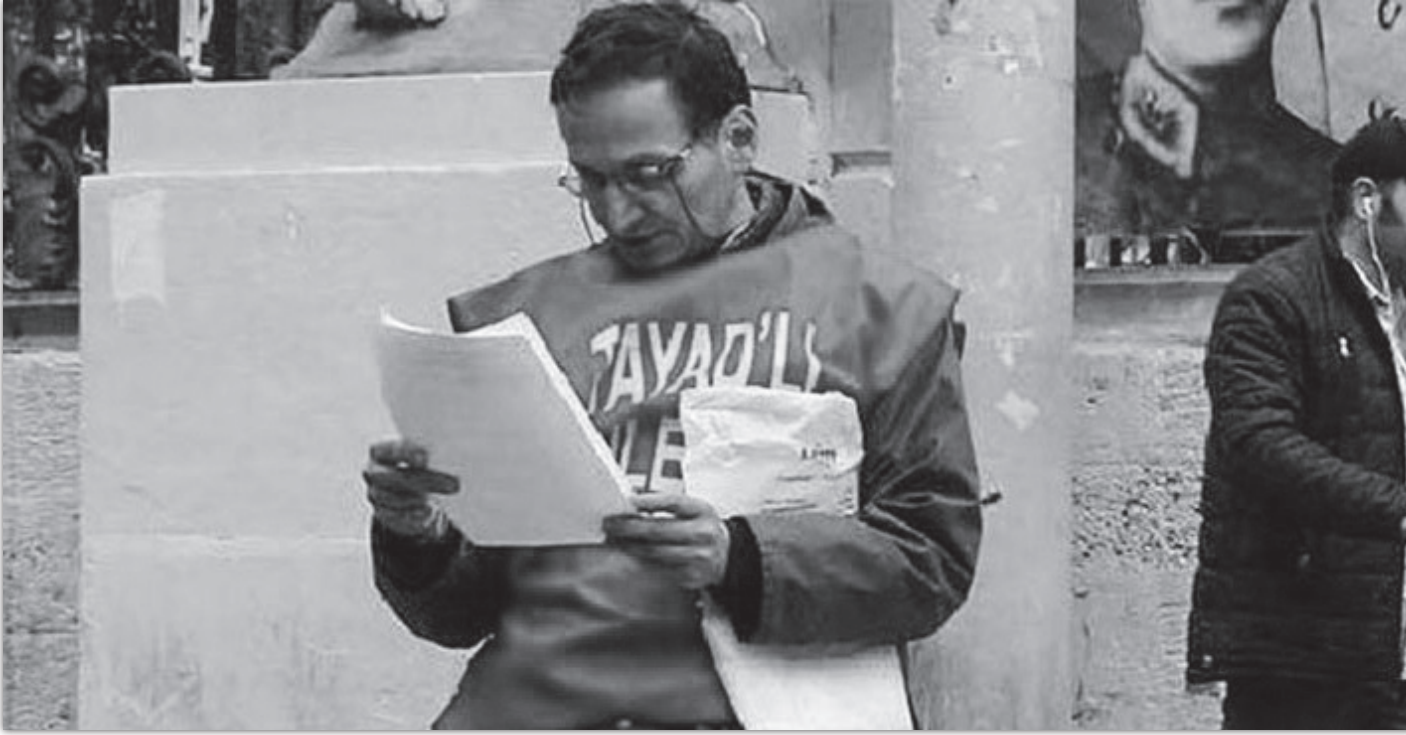
10'uncu sınıflarda zorunlu olarak okutulan Felsefe dersi gelecek yıl 11'inci sınıflarda da 2 saat olarak zorunlu ders olacak. Ancak 12'nci sınıflarda ise yine felsefe yok.

Dil ve Anlatım ile Türk Edebiyatı

dersleri Türk Dili ve Edebiyatı adı altında birleştirildi ve 9'uncu sınıftan itibaren 5 saat oldu.

TC İnkılap Tarihi ve Atatürkçülük dersi 11'inci sınıftan kaldırıldı, 12'nci sınıfa 2 saat olarak kondu. 9'uncu sınıfta 3, diğer sınıflarda 2'şer saat olan birinci yabancı dil ders saatleri 9'uncu sınıftan itibaren 4'er saat olarak yeniden düzenlendi.

Polis, TAYAD üyesi İnanç Özkeskin'i katletti

İstanbul'un Kadıköy İlçesi Acıbadem Mahallesi Betül Sokak'ta 13 Haziran sabah saatlerinde polis bir eve baskın düzenlerken baskında bir kişinin yaşamını yitirdiği duyuruldu. Yaşamını yitirenin, evde bulunan Tutuklu ve Hükümlü Aileleri ile Dayanışma Derneği (TAYAD) üyesi İnanç Özkeskin olduğu öğrenildi.

Özkeskin'in cenazesi Yenibosna'daki Adli Tıp Kurumu'na (ATK) kaldırıldı. Halkın Hukuk Bürosu tarafından sosyal medya üzerinden yapılan duyuruda, "İnanç Özkeskin'in cenazesini almak için Adli Tıp Kurumu önünde bekliyoruz. Polis 'Her şey bizim istediğimiz gibi olacak yoksa vermeyiz' diyor" ifadeleri kullanıldı. İnanç Özkeskin'in yakınlarının, cenazeyi cemevi aracıyla götürmesine ve istedikleri mezarlıkta defnetmelerine polisin engel olmaya çalıştığı bildirildi. Daha sonra aileye teslim edilerek ATK'dan çıkarılan cenaze 3 zirhli, 4 çevik kuvvet, 6 sivil polis aracı eşliğinde, Karacaahmet

Mezarlığı'na götürüldü.

"İNANÇ ÖZKESKİN'İ KATLEDİP ÇIKTILAR"

Baskına ilişkin burjuva basına sızdırılan haberlerde çatışma çıktığı iddia edildi. Öte yandan baskında İnanç Özkeskin'in katledilmesine ilişkin de Halkın Hukuk Bürosu açıklama yaptı. Polisin Özkeskin'i kasıtlı olarak katlettiğini ortaya seren açıklamada şu ifadeler yer aldı:

"Katliamın tanığı annenin anlatımına göre, polis gece 00.30 sıralarında kapıyı dahi çalmadan doğrudan kapıyı kırarak eve girmişti. Üstelik anne 'Durun, ne yapıyorsunuz, neden kırıyorsunuz, açıyorum kapıyı' diyerek kapıyı açmaya çalıştığı halde kapıyı kırmışlardı.

Bu sırada İnanç Özkeskin uyuyordu ve gürültüyle uyanmıştı. Annenin 'Ne oluyor oğlum?' sorusuna, 'Bilmiyorum anne, anlamadım' diye cevap vermişti. Kapı kırılıp katiller içeri girdiğinde önce

anne, 'Neden kırdınız kapıyı, açacaktım zaten' diye sormuş, karşılığında 'İçeri geç, içeri geç' denilerek ve silah doğrultarak bir odaya sürüklenmişlerdi ve 91 yaşındaki baba da silah dipçığı ile vurularak darp edilmişti. Bu sırada koridorda bulunan İnanç Özkeskin 'Ne oluyor, ne yapıyorsunuz?' diye bağırmış, tam bu sırada silah sesi duyulmuştu...

Her şey birkaç dakika hatta saniye içinde olup bitmişti. Yani ne defalarca teslim çağrısı yapılmıştı, ne silahla karşılık verilmişti. İçeri giren katliam birlikleri 'işlerini bitirmiş', İnanç Özkeskin'i katledip çıkmışlardı.

Polisin ev baskınlarında terör estirdiği bilinirken son olarak katledilen Sıla Abalay ile ilgili "çatışma" iddiası ve basındaki haberlerin yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Abalay'ın yanı sıra, 2015 yılından bu yana ev baskınlarında Günay Özarslan, Dilek Doğan, Dilan Kortak, Yeliz Erbay, Şirin Öter katledilmişti.

Devrimci irade teslim alınamaz!

12 Eylül darbesi sonrasında hapis-hanelerde devrimci tutsakları teslim almaya dönük saldırılar da yoğunlaştı. Sayımdan havalandırmaların kullanımına dek, devrimci tutsakları teslim almaya dönük baskılar, yaptırımlar uygulanıyor; bu uygulamalara uyulmadığında ise işkenceler oluyordu. İşkence görmektense, yaptırımlara uymanın daha akıllıca olduğunu söyleyip teslimiyetlerini teorize edenler vardı. Böyle söyleyenler çok geçmeden devrimin lafzını bile benliklerinden attı. Sözde atmayanlar ise, devrimci söylemlerle düzen sularına yelken açtı.

Devrimci iradeyi savunanlar ise teslim olmadılar. Sermaye devletinin yaptırımlarına ve dayatmalarına uymadılar. Ölümü göze alarak direndiler. Ölümü göze alarak direnmenin en belirgin örneği, '82'de Diyarbakır Zindanı'nda olduğu gibi, '84 yılında Metris Hapishanesi'nde yapılan Ölüm orucu direnişidir. Ölüm orucu direnişinin en somut talebi tek tip elbise (TTE) dayatmasının kaldırılması idi. Devrimci Sol ve Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB) davasından tutsakların girdiği ölüm orucu direnişi 75 gün sürdü. 14 Haziran'da Devrimci Sol davasından Abdullah Meral, 17 Haziran'da TİKB davasından Mehmet Fatih Öktülmüş ve Devrimci Sol davasından Haydar Başbağ, 24 Haziran'da ise Hasan Telci ölümsüzlük burçlarına çekildiler.

Direniş bitirildiğinde TTE uygulaması kaldırılmadı fakat sonraki yıllarda verilen mücadele ile geri püskürtüldü. Sadece '84 Ölüm Orucu direnişçileri değil, toplam olarak devrimci iradeyi kuşanan tutsaklar TTE saldırısını geri püskürttü. '80'lerin sonlarına doğru kazanılan bu "maddi" zaferde, '84 Ölüm Orucu'nda kazanılan siyasal zaferin tartışmasız bir rolü var. Zira devrimci iradenin teslim alınamaya çağını gerçekleştirdikleri can bedeli direnişle Abdullah Meral, Mehmet Fatih Öktülmüş, Hasan Telci, Haydar Başbağ bir kez daha dosta düşmana gösterdiler.

Bugün devrimci, komünist tutsaklar "Devrimci irade teslim alınamaz!" sloganını hem yürekleriyle, hem pratikleriyle haykırmaya devam ediyor.

İstanbul Adliyesi'nde avukata saldırı

13 Haziran günü Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi'nin girişinde çantasını aratmak istemeyen Avukat Naciye Demir'e özel güvenlikler saldırdı. Demir, çantasını aratmadan geçerken saldırı adliyede alkışlarla protesto edildi.

Avukat Naciye Demir İstanbul Adliyesi C Blok avukat-personel girişinden geçerken "çanta arama" dayatmalarını kabul etmedi. Çantasını x-ray cihazından

geçirmeyi kabul etmeyen Demir, giriş yaptığı sırada özel güvenlikler tarafından askıya alınarak cihazın başına taşındı. Özel güvenlik saldırısına çevreden de tepkiler olurken özel güvenlik ile avukatlar arasında gerginlik yaşandı. Ardından Avukat Naciye Demir, arama dayatmasını kabul etmeden adliyeye giriş yaptı. Çevredekiler de alkışlarla özel güvenlik saldırısını protesto etti.

“Sur halkı göçe zorlanıyor, bölgenin yapısı değiştiriliyor”

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi İrkçilik ve Ayrımcılığa Karşı Komisyon, hakkında acele kamulaştırma kararı verilen Diyarbakır'ın Sur ilçesindeki yıkıma dair 14 Haziran'da basın toplantısı düzenledi.

ELEKTRİK VE SU KESİLDİ

Okunan açıklamada Sur'un Lalebey ve Alipaşa mahallelerinde yaşayanların buradan gitmesini sağlamak için, 22 Mayıs'tan itibaren okul ve camiler de dahil olmak üzere tüm alanlarda su şebekesinin ve elektriklerin kesildiği belirtilerek kanalizasyonların da kasıtlı olarak tıkandığı aktarıldı. İHD Diyarbakır Şubesi ve Diyarbakır Tabip Odası'nın raporuna göre, tankerlerle sağlanan içme ve kullanma suyu nedeniyle de özellikle yaşlılar ve çocuklar arasında ishal vakalarının arttığı ifade edildi.

ÇATIŞMALAR BİR YIL ÖNCE BİTTİ ANCAK YASAK SÜRÜYÖR

Açıklamada, Sur'daki çatışmaların Mart 2016'da bitmesine rağmen 6 ma-

halledede sokağa çıkma yasağının sürdüğüne dikkat çekilerek, yıkımlarla rant elde etmenin yanı sıra demografik yapının değiştirilmesinin de hedeflendiğinin altı çizildi. 23 bin kişinin evlerine dönemediği belirtilen açıklamada Suriçi'ne 6 yeni karakol yapılacağı da ifade edildi. UNESCO tarafından dünya mirası ilan edilen ilçede 147 tanesi anıtsal yapı olmak üzere 595 tescilli taşınmaz kültür varlığının bulunduğu ve yıkımların bunları tehdit ettiği de eklendi. Suriçi'nin demografik yapısının ilk kez değiştirilmediği, 1915 yılında kentteki binlerce Ermeni'nin de katledildiği hatırlatıldı.

“HÂLÂ BULUNAMAYAN CENAZELER VAR”

Açıklamanın okunmasının ardından İHD Diyarbakır Şube Başkanı Raci Bilici Sur'dan izlenimlerini aktardı. Sokağa çıkma yasaklarıyla yarıya yakını yıkılan Sur'un şu an dümdüz edildiğine dikkat çeken Bilici, “operasyonlar”da katledilenlerin cenazelerinden hâlâ bulunamayanlar olduğunu hatırlattı. Sur'un tamamı için alınan “acele kamulaştırma” kara-

rının tamamen siyasi olarak ve merkezi otorite tarafından alındığına dikkat çeken Bilici, evleri kamulaştırılan insanlara “Nereye gidiyorsanız gidin” yaklaşımı olduğunu söyledi.

“DEMOGRAFİK YAPI DEĞİŞTİRİLİYOR”

Sur'un zorla boşaltılmasının ardından buraya kimlerin yerleşeceğini bilmediğini, demografik yapının değiştirilmeye çalışıldığını ifade eden Bilici “Türk-Sünni anlayışın egemen olacağı bir yapılaşmaya gidildiğini” söyledi. HDP'li ailelerin Hüda Par'lılarla aynı semte taşınmak zorunda kaldığını belirten Bilici, ailelerin bir süre sonra buralardan da ayrılmak zorunda kaldıklarını aktardı.

Sur'a dair yapılmak istenen incelemelerin ise devlet tarafından engellendiğini aktaran Bilici, gazeteciler ve insan hakları örgütlerinin ilçeye girdiği andan itibaren ya sürekli takip edildiğini ya da ilçeden çıkarıldığını söyledi. Bilici, konuşmasını UNESCO'ya yaptıkları yerinde inceleme çağrısına da yanıt alamadıklarını söyleyerek sonlandırdı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Son 50 yılın en yüksek düzeyi

Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve emek sömürsü üzerinden yükselen kapitalizm yoksulluk üretmeye devam ederken, servet-sefalet uçurumu da büyüyor. Kapitalizmin kriziyle birlikte fatura işçi ve emekçilere kesilmeye devam ederken, toplumdaki dar bir azınlık ise servetine servet katmayı sürdürüyor. Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı'na (OECD) göre, OECD ülkelerinde yaşayan en zengin yüzde 10'un geliri, en yoksul yüzde 10'un gelirinin 9 katına çıktı. Bu rakamın 25 yıl önce 7 kat olduğu ifade ediliyor. Bu uçurumun son 50 yılın en yüksek düzeyi olduğu belirtiliyor.

OECD Genel Sekreteri Angel Gurría, “Benzersiz duruma gelen gelir eşitsizliği sosyal bütünlüğü tehdit ediyor” açıklamasını da yaparak, sosyal patlamadan duydukları korkuyu da ifade etti.

MİLYONLARCA İNSAN AÇLIK VE SEFALET İÇİNDE

Aynı uçurum yıl başında İngiltere merkezli Oxfam isimli kuruluşun yayınladığı verilerle bir kez daha ortaya çıkmıştı. Buna göre dünya üzerindeki en zengin 8 kişinin serveti, 3.6 milyar insanın toplam gelirinden daha fazla idi.

Bu yıl içerisinde Birleşmiş Milletler'in bir açıklamasına göre ise, Afrika'da 1,4 milyon çocuk açlık nedeniyle ölüm tehlikesiyle karşı karşıya.

Günümüzde birçok ülkede nispi yoksullaşmanın yanı sıra mutlak yoksullaşma da artmış durumda. Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı'nın açıkladığı verilere göre, 78 milyon nüfusu olan Türkiye'de 2016 yılı içinde 15 milyon 591 bin kişi “sosyal yardımlara muhtaç” hale getirildi.

Dünyanın birçok ülkesinde “kemer sıkma” adı altında uygulanan politikalar, kıdem tazminatının gaspı, mezarda emeklilik gibi sosyal yıkım saldırıları hayata geçirilirken, bir avuç sermayedar lüks içinde yaşamayı sürdürüyor. Savaş ve saldırganlığa devasa bütçeler ayrılırken, toplumun ihtiyacına ayrılan kaynaklar her geçen gün azaltılıyor.

Bu “gelir dağılımındaki eşitsizlik”, kapitalist düzenden kaynaklanan yapısal bir sorundur. Toplumun ihtiyaçlarını üreten araçlar üzerindeki özel mülkiyet tekeli, üretimin bir avuç azınlık için gerçekleşmesine yol açıyor. Yoksulluk, işsizlik, sefalet, toplumsal çürüme gibi sorunlar işte bu kurulu özel mülkiyet düzeninden kaynaklanıyor.

Zırhlı araç bu kez de Lice'de can aldı

14 Haziran günü Diyarbakır'ın Lice ilçesinde askeri zırhlı araç, sokakta yürüyen Pakize Hazar isimli yaşlı kadına çarptı. Meydana gelen kaza sonucunda Hazar olay yerinde yaşamını yitirdi. Daha sonra olay yerine gelen polis ekipleri, incelemelerde bulundu.

dihaber'in haberine göre, uzun süre sokak ortasında bekletilen Hazar'ın cenazesi, otopsi işlemleri için Halis Toprak Vakfı Lice Devlet Hastanesi'ne götürüldü.

6 Eylül 2016 tarihinde Dersim kent merkezi Seyit Rıza Meydanı'nda polise

ait Kobra tipi zırhlı araç yoldan karşıya geçmeye çalışan 71 yaşındaki Naciye Özdemir'e çarpmış, yaşlı kadın yaşamını yitirmişti.

9 Şubat 2017'de Mardin'in Dargeçit ilçesinde okuldan eve giden ilkökul öğrencisi 7 yaşındaki Berfin Dilek, zırhlı polis aracının çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

27 Nisan 2017'de Diyarbakır kent merkezi Gevran Caddesi'nde askeri zırhlı aracın çarptığı 55 yaşındaki Hatun Elhüman yaşamını yitirdi.

28 Nisan 2017'de Van'da zırhlı polis aracının çarptığı 2 kişiden Sami Uçan kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Yine Van'da takip eden bir hafta içinde 7 kişi zırhlı araçların çarpması sonucu yaralandı.

En son 4 Mayıs 2017 gecesi Şırnak'ın Silopi ilçesinde zırhlı bir polis aracının bir eve çarpması sonucu Furkan ve Muhammed Yıldırım adındaki iki kardeş hayatını kaybetmişti.

Komünist kadın önder

Clara Zetkin...

**Proleter kadınların devrim
mücadelesinde yaşayacak!**